

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208255

UNIVERSAL
LIBRARY

சங்க இலக்கிய
இன் க வி த் தி ர ட் டு

[முதற் பாகம்]

கழகத் தமிழ்ப் புலவர்
திரு. தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்
(இ ள வ ழ க னு ர்)
எழுதிய
விளக்கவுரையுடன்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவ சித்தர்நாத நூற்பதிப்புக் கழகம் ஸ்மிட்டெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை

முதற் பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1940

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS,
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD ,
TIRUNELVELI & MADRAS

March, 1945

[*Second Edition*]

The Progressive Printers, Madras

ப தி ப் பு ரை

தமிழ் மொழி, தமிழக கொள்கை, தமிழ் நாகரிகம், தமிழ் நாடு தமிழ் மனப்பதை என்பவை நெடுங்காலமாக இரு நிலவுலகத்தில் நிலை பெற்றிருப்பவை இவை, ஒரு பெருத்த ஆலமாததின அடிமரம் போலப் பலப் பல விழுதுகளுடன் பரந்தகன்று ஆழமாய் வலிவாய் வேருன்றி நிற்க, ஏனைய நாகரிகங்கள் மனப்பதைகள் முதலியன அதன் கிளைகளும் கொம்புகளும் வளராகளுமாய் உலகத்தின் நாலா பக்கங்களிலும் பரம்பித தழைத்து வளராதோடியிருக்கின்றன என்பது வரலாற்றாசிரியர்கள் கருத்து இன்றும், இவை, உலக மககட்டு உயராத நாகரிகம் வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்குச், சிறந்த செந்தமிழ்ப் பொன்மொழிகளான திருக்குறளும் தொல்காப்பியமுமே தக்க சான்றுகளாகுமென்றும் அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

இங்ஙனம் உலகம் உய்ய இருபெருந் தமிழ் முன நூலகளைத் தமிழகம் முதன் முதலாக வழங்க வேண்டுமானால், அதற்குத் தமிழ் நாகரிகம் எவ்வளவு பதமான செவ்வியுடையதாதல வேண்டும். தமிழகத்துக்கு அச் செவ்வி எங்ஙனம் அமைந்தது? ஒருநாள் இரு நாளில் அமைவதாமோ அது! தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் முன்னால், ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, உலக வழக்கு நூல் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்குகளையுந் தழிவி, வளர்த்து வளர்த்து சிறந்தோங்கிய புலனெறி வழக்குகள் பலவற்றாலுமன்றோ, அச் செவ்வி பண்பட்டு உருவாகியது! அப் பண்பட்ட புலனெறி வழக்குகளை, மணிகளில் ஒளிபோல, அக்காலங்களில் ஏற்று விளங்கியிருந்தவையாவை? அவையே, சங்க இலக்கியங்கள் என்பது.

இங்கே, 'சங்க இலக்கியங்கள்' என்றது, தலைசசங்க காலத்துக்கும் முன்னிருந்து தோன்றிவந்த எல்லாத் தீந் தமிழ் நூலகளையும் ஒருங்கு நினைந்தேயாம் அதற்கைய மாபெருந் தமிழ்நூற்கடல்கள் அரிதினானற மாமணிகளே முற்காட்டிய திருக்குறளும் தொல்காப்பியமுமாகும் பரந்து பட்ட அந்நூற்கடல்கள் இல்லையாயின், தமிழ் நாகரிகமென்பதுதான் ஏது! இப்போது கிடைத்திருக்கும் கடைச்சங்க நூல்களான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலாயின, இன்று அந் நூற்கடல்களுக்கு அடையாளமாய் நம்பால் உள்ளன. இவையே, இப்போது 'சங்க இலக்கியங்கள்' என்று சொல்லி மகிழ்த்தக்கனவாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றன.

எனவே இக் கடைச்சங்க இலக்கியங்கள், இங்ஙனம் பலலாயிரம் பலலாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்புபட்டு அவ்வப்போதும் பண்

பட்டுப் பண்பட்டுச் செவ்வியுற்று வந்த உயாநத புலனெறி வழக்கமும் நாகரிகமும் ஒருங்கு பொதிநது நிற்பனவா யிருத்தலின், இவை இன்று தமிழா வாழவுக் களஞ்சியமாய விளங்காநிற்கின்றன! செவவியமைந்த வாழ்வின் குறிப்புகளை விரும்புவோரெவரும், இச சங்க இலக்கியங்களின் துணை பெற்றேவனடுவது கட்டாயமாகும் அப்போதுதான், திருக்கறளும் தொல்காப்பியமும்போல இன்னும் பல தெய்வத் திருதூல்களுந் தோன்றுவதற்குக் காரணமான உயாநத வாழ்க்கைச் செவ்வியை இந்நாடு மீண்டும் அடைதல் இயலும். நாட்டில் ஒருவரிருவா அடைந்திருப்பதும்பட்டும் போதாது நாடெங்கும் வாழவு பெருகிநிற்கும்போதுதான், அருஞ்செயல்கள் தோன்று தற்குரிய செவவி சிலரிடம் முதிர்ச்சி பெறுதல் கூடும்

சங்க இலக்கியங்கள், தூய சான்றோர்களின் திருவுள்ளப் பிழிவுகளாகும் அவை வாழ்வின் ஊற்றுகள், வைப்பின் நிதியங்கள், மிகப் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவை; வஞ்சியாமலும் அஞ்சாமலும் அறமே உரைப்பவை பொய்மறை நுவன்றால், வழிவழியாகப் பின்வரும் மக்கட்கு அதனால் நெடுக வாழ்க்கை நலம் கெடும் என்று கருதித், தம் பொறுப்புணர்ந்து எந்நிலையிலும் மெய்மையே நுவலும் கடப்பாடுடையவை. மேலும், கருத்துகளையே முதன்மையாகக் கொண்டு, அக் கருத்துகளுக்கேற்ப அமையும் பொருந்திய சொற்களையே சொற்களை யுள்ளனவாக அவை கருதுகின்றன கருத்து நுணுக்கங்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்களையே கொள்கலம் என்னலாம். 'தமிழ்க் கடல்' என்று சொன்னால், அவற்றிற்கு அது தரும் எத்தகைய மெய்யுணர்வுக் கருத்துகளும் (Philosophical) சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன வாழ்வின் பலவேறு களைக் கட்கும் இங்ஙனம் அவை உயிர்ப்புத் தருவனவாயிருக்கின்றன. இந் நாகரிகச் செவவியினால், தமிழ்மொழிப் பெற்ற அழகர்கள் அளவிலாதனவாகும் சுருங்கச் சொன்னால், மக்கள் மக்களாக வாழ்வதற்குத் தமிழ்மொழியிலுள்ள சங்க இலக்கியங்களின் துணை மிகவும் இன்றியமையாததென்று திட்டமாய்க் கூறலாம்.

இவ்வளவு அருமையாகச், செவவியமைந்த விளங்கிய புலனெறி வழக்கம் நாகரிகமும், சிலப்பதிகார காலத்துக்குப் பின், அயலவா சேர்க்கை, சமய சச்சரவு, நாட்டுக் குழப்பம், வெளியார் படை யெடுப்பு முதலிய பல காரணங்களால் ஓரளவு நிலமாறி நின்றன. அதனால், தமிழ்மொழியின் நிலைமையும் சிறிது வேறுபடத் துவங்கிற்று. துவங்கவே, 'சங்கத் தமிழ்' எனப்பது எளிதில் விளங்காத தோர் அருந்தமிழ் எனவுங் கருத நோந்தது. இதனால், அதன் பயிற்சியும் இடைக்கே-அருகியது.

நல்ல காலமாகச், சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்து சங்கத் தமிழ் சிறிது சிறிதாக விளக்கமுற்று வருகின்றது ஏறக்குறைய ஆயிரதெண்ணூறு ஆண்டுகளாக அயலவா புத்தையிருளில் ஒளி மழுங்கி நின்ற சங்கத் தமிழ், இதிகாசம் உயிர்ப்போடிருந்து, இப்போது அவ்விருளை இடையறுத்துக்கொண்டு ஒளி விளங்கி யெழுகின்ற தென்றால், அதற்கு எவ்வளவு உயிர்ப்பாற்றல் இருக்க வேண்டும்! அதற்கைய என்றுமுள் தென்றமிழைத் தமிழ்க்ககள் இனி நனகு பயின்று கொண்டு, தமக்கு இயல்பான முன் மாட்சிமைகளை அடைதல் இன்றியமையாததன்றோ? இந்த நேரம் பொன் போன்ற நேரம்; தமிழர்கள் வீறியெழவேண்டிய காலம் இது மேலும், இப்போது, சங்க இலக்கியங்கள் கற்றற்கு வாய்ப்புள்ளும் இருக்கின்றன.

ஆயினும், சங்க இலக்கியங்களின் மாட்சிமையும் சுவையும் பலாக்கும் விளக்கமாகத் தெரிவதற்கேற்ற வாயில்கள், இன்னும் பலபல தமிழகத்தில் அமைச்சலவேண்டும்.

ஆகவே, அவ்விளக்கியங்களிலிருந்து ஒரு நூறு பாட்டுகள் இப்போது திரட்டியெடுத்துச், சிறிது கற்றாரும் பொதுவாக அவற்றின் அருமை பெருமைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் தெளிவான விளக்கங்கள் எழுதிச், சங்க இலக்கிய இனகவித்திரட்டு என்னும் பெயருடன் ஒரு திரட்டு நூல் வெளியிடுவது, அவ் வாயில்களுள் ஒன்றாய் உதவும் எனக் கருதி, இதனை வெளியிடுகின்றோம்.

இவ்விண்ணாடம் பதிப்பில் ஒவ்வொரு செய்யுளின் தலைப்பிலும் அச் செய்யுளைப்பற்றிய கருத்து விளக்கம் சுருக்கமாக எழுதிச் சோக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தெரிந்தெடுத்த இனகவிக்களைத் திரு நாவலர் ந மு வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் பாரவையிட்டு ஒழுங்கு செய்த உதவினார்கள். அவர்கள் செய்த காலத்தவர்க்குக் கழம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது.

விளக்கங்கள், கழகத் தமிழ்ப்புலவா திரு. இளவழகனார் எழுதியவை.

அன்பர்கள் இந்நூலைத் தமிழ்க்மெங்கும் பெருவாரியாகப் பரவச் செய்து, தமிழ் நாகரிகச் செவ்வியை மேலு மேலும் விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்புகின்றோம்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

I. இயற்கை நிலை

	பக்கம்
1. இறைவன் இயல்பும் ஆட்சியும்	... க
2. பழவினாவழியே பொருள்சேரும்	... ஈ
3. மாலைக்கால அழகு	... ச
4. புறநிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற உன்உணர்ச்சி	... எ

II. ஆடவர் இயல்பு

1. ஆடவர்க்கு ஆற்றல் அருளும் அன்பும்	... அ
2. ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் உயிர்போல்வன	... கௌ
3. அண்டினாரை ஆதரிப்பது ஆடவர்க்கு இன்றியமையாதது	... கக
4. செயல் திறமை	... கங

III மகளிர் இயல்பு

1. பெண்கள் பிறந்த இடத்திற்கு உரியவராகா	... கஞ
2. சொல்வனமை	... கஅ
3. திறமையான பேச்சு	... கக
4. குறிப்பாகச் சொல்லும் ஆற்றல்	... உஉ
5. குழ்ச்சித் திறன்	... உங

IV. இல்வறம்

1. இல்வற இன்பம்	... உரு
2. இல்வற மாதரின் கடமை	... உஎ
3. திருமணத்தின் பயன் இல்வறவொழுக்கம்	... உக
4. பெண்ணின் இல்வாழ்வு	... ஈ
5. கணவனும குழந்தையும்	... ஈ
6. மக்கட்பேறு	... ஈ

V. அரசியல்பு

1. பிறர்க்கென வாழ்தல்	... ஈ
2. கொடையும் வீரமும்	... ஈ
3. அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய மாட்சிமை யான இயல்புகள்	... சக
4. அரசனுக்கு அறமே முதன்மை, படை முதன்மையன்று	... சங
5. கல்வி நற்றலைப்பற்றி ஓர் அரசன் சொல்லும் சொல்	... சஎ
6. அரசன் விரிப்பொருள் வாங்கும் முறை	... சக
7. நாட்டின் நலவாழ்வுக்கு ஆட்சித் திறனே காரணம்	... ஈ
8. ஆண்மையும் தண்மையும்	... ஈ

VI. சான்றுமை

பக்கம்

1. பறற்ற வழிபாடு	...	௫௬
2. முனிவரா மாட்சி	...	௫௯
3. அந்தனா இயல்பு	..	௬௧
4. அனபினுல உள்ளம் ஆழ்ந்து ஆற்றல் பெறுதல்		௬௫
5. கடமை இன்னலைப் பாராது	...	௬௮
6. அறவுணர்வு எல்லாநலனுந் தரும்	...	௭௦
7. குணங்களின் கருத்துவரையறை	...	௭௧
8. பயனகருதாத உதவி உயிராற்றலை மிகுதியாகும்		௭௩
9. புலவாசிலரிடம் செலவம் தங்காமைக்கு ஒருகாரணம்		௭௪
10. அன்பின் இயற்கை	.	௭௮
11. உலகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு விடை		௮௧
12. உள்ள வீரம்	..	௮௪
13. சான்றாண்மையின் ஆற்றல்		௮௭
14. ஏதானும் நல்லது செய்யவே வேண்டும்		௯௦
15. நயமான பேச்சு		௯௩

VII. வீரம்

1. சான்றோ பாராட்டின் முதன்மை		௯௫
2. ஈகையும் வீரமும்		௯௮
3. வீரமும் இரக்கமும்		௧௦௧
4. இரக்கவுணர்வு தகுதியறிந்துகொண்டிராது		௧௦௫
5. மகளிரா வீரம்	௧௦௬, ௧௦௭, ௧௧௦, ௧௧௨	
6. மறவா குடியில் வந்த ஒரு வீரத்தாயினசொல்	.	௧௧௪

VIII. காதல்

1. காதலின் துணிவு	..	௧௧௫
2. நட்பின் அகலமும் உயர்வும் ஆழமும்	...	௧௧௭
3. நெஞ்சக்கலப்பு இததகையதென்பது	.	௧௧௮
4. இருபேராண்மை		௧௨௦
5. அனபின் வேடகை		௧௨௨
6. காமவணாவின் தன்மை	௧௨௩, ௧௨௪	
7. காமம் மாட்சிமைப்படும வகை	...	௧௨௪
8. காதலின்வழியே மனவொருமை நிகழும்	.	௧௨௭
9. காதலின் வலிமை	..	௧௨௮
10. கற்பு காதலின் வழியது	...	௧௨௯
11. காதலாற் பிணிப்புண்ட உள்ளத்தினஇயல்பு	.	௧௩௧
12. கணவன் நட்புக் கடலினும் பெரிது	...	௧௩௪
13. அன்புடையாரா பிரிதலின் துன்பம்	...	௧௩௫
14. காதலிப்பது குணத்தையே	...	௧௩௭

	பக்கம்
15. அனபின் வெளிப்பாடு	... கருஅ
16. காதலின் இயற்கை	... கசு௦
17. காதலன் துன்பத்தில் காதலியும் பங்குகொள்ளல்	கசுஉ
18. உயிர் ஒன்று உடல் இரண்டு	... கசுரு
19. காதலன் பிணிப்பு	... கசுஎ
20. நனமையே வெல்லும்	... கசுஈ
21. 'களவு' என்பதன் கருத்து	... கடுக

IX. வாழ்க்கை முறை

1. உழவரும் வணிகரும்	... கடுஉ
2. காமம் குறையினும் காதல் குறையாது	... கடுசு
3. ஆணும் பெண்ணும்	... கடுஎ
4. காதலும் சதலும்	... கடுஈ
5. முயற்சியும் வேண்டும்	.. கசு௦
6. மழையின் ஆதரவு	.. கசுஉ
7. நீராக்ருமிழிபோன்றது இளமை நலம்	கசுசு
8. அருளும் அன்பும் அறனும்	. கசுரு
9. துணை யோடுகூடிய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை	கசுஎ
10. விருமபிய இணக்கமே திருமணத்துக்குமுதன்மை	கசுஅ
11. பெருநதன்மை இன்னகென்பது	... கஎ௦
12. இன்பம் லிளையும் இடம்	... கஎஉ
13. அனபினிடையிலுங் கடமை முனைப்பு	கஎசு
14. ஈட்டி இன்ன கனமையில் இருக்கவேண்டுமென்பது	கஎஅ
15. செல்வரும் கலவியாளரும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை	கஅக
16. நலவாழவு	. கஅசு
17. செல்வத்தின் பயன்	கஅஈ
18. உலகப் போக்கின் இயல்பு	கஅஈ
19. எதனினும் இனிமை காணல்	.. கஈக
20. இன்னஞ்செய்யாமை	... கஈஈ
21. சதலின் முறைமை	.. கஈசு
22. சதலும் ஏற்றலும்	உ௦உ
23. கற்புள்ளதற்குத் தீயும்பொய்கையும் ஒன்றே	உ௦ரு
24. ஆண்பெண்தொடர்பில் உணடாகும் அன்புள்ளம்	உ௦அ
25. உணமைக் காதலுக்குச் சாதிவேற்றுமை இல்லை	உக௦
26. திருமண நிகழ்ச்சியின் முதனமை	. உகஉ

X. அறிவின்பம்

1. கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் அழகு	.. உகசு
2. பலவாசனின் புதுமொழிகேட்கும் நாகரிகம்	உகரு

நூல்களின் பெயர்கள் முதலியன

I. பத்துப்பாட்டு :

செய்யுள அல்லது இந்நூலின்
வரிகளின் எண் பக்க எண்

(1) திருமுருகாற்றுப்படை

சேவடி படரும	சூஉ-சூ	இசூ
சீரைதைஇய	கஉசூ-நஉஎ	நூசூ
இருமூனறெய்திய	கஎஎ-அசூ	சூக

(2) முல்லைப்பாட்டு

பாவைவிளக்கின்	அநு-க௦ந	சூஇ
---------------	---------	-----

(3) பட்டினப்பாலை

கொலைகழிநதும	ககூக-உ கஉ	கஇஉ
-------------	-----------	-----

II. எட்டுத்தொகை :

(1) நற்றிணை

நாடலசானறோ	நஉஎ	ககநு
-----------	-----	------

(2) குறுந்தொகை

நிலகதினுமபெரிதே	நஉ	ககஎ
அருளும்அன்புமநீக்கித	உ௦	அ
யாயுமஞாயுமயாரா	ச௦	ககஅ
காமமஒழிவதாயினும	சஉ	கநுசூ
செலவாரலலா	சநஉ	கஉ௦
பூஇடைப்படினும	நுஎ	கநுஎ
நிலந்தொட்டுப்புகாஅர	கந௦	கஉஉ
வினையேஆடவாகரு	கநநு	க௦
காமமகாமம துணங்கிக	கநசூ	கஉநஉ
மெல்லியலரிவை	கநஎ	கநூக
யாவதுமஅறிகிலா	கநுஉ	கஉசூ
முளியயிரபிசைநத	கசூஎ	உநு
செவ்வரைசசேககை	கஅஎ	கஅ
காமமகாமம நினைப்பின்	உ௦சூ	கஉசூ
உள்ளதுகிதைப்போர	உஅநஉ	சூஅ
எழுதருமதியம	நஉகநு	கஉஎ
சிலம்புடைபெயரினும	நுஎநு	கஉஅ

செய்யுள் அல்லது இந்நூலின்
வரிகளின் எண் பக்க எண்

(3) ஐங்குறுநூறு

வாழி ஆதன...பகைவா	ச	௨௭
வாழியாதன.. வேந்த	சு	௧௨௯
ஒண்தொடி அரிவை	௧௭௨	௧௩௧
நெய்தல்குருங்கழி	௧௮௪	௧௩௪
அனனாயவாழிவேண	௨௦௮	௨௦
நறுவடிமா அதது	௨௧௩	௧௬௦
சாரற்பலவின்	௨௧௪	௨௨
குன்றக்குறவன்	௨௩௧	௧௬௨
குரங்கின தலைவன	௨௭௩	௧௬௪
மந்திக்காதலன்	௨௭௬	௨௯
சிலம்பினவெதிரத்தக	௨௭௮	௧௩௩
உனனாதற்கினிய	௩௩௬	௧௩௭
பாணா முல்லைபாடச	௪௦௮	௩௦
புதலவறகவைஇயினன்	௪௦௯	௩௩
நின்னேபோலுமமஞ்ஞை	௪௬௨	௧௩௮

(4) பதிற்றுப்பத்து

வாழ்க்கின்வளனே	௩௭	௩௭
அட்டுஆனேகுட்டுவன்	௪௭	௩௯

(5) பரிபாடல

தீயினுள்தெறல்நீ	௩௬௩-௭௬	௧
நின்குணமள திராகொண	௩௭௭-௮௧	௧௬௩
தண்டுதழுவாத	௧௧௧௦௬-௧௪	௧௪௦
பிறந்ததமரின்	௧௧௧௩௮-௬௬	௨௬௪

(6) கலித்தொகை

மரையாமாலகவர	௬	௧௪௨
எறித்தருகதிராதங்கி	௬	௧௩
சென்றோமுகப்பப	௧௮௩-௧௨	௧௬௭
கழுவாஇன்னோ	௨௧௧௦-௪	௩
சிறுகுடியீசிறுகுடி	௩௯௧௧-௪	௭௦
பொதுமொழிபிறக	௬௮௧-௩	௨௧௩
ஆயாமகனயின்	௧௦௭௨௦-௩	௧௬௬
அகனஞாலம்விளக	௧௧௯	௪
ஆற்றதல் எனபது	௧௩௩௬-௧௪	௭௧

செய்யுள் அல்லது இந்நூலின்
வரிகளின் எண் பக்க எண்

(7) அகநானூறு

யாயேகண்ணினும	கஉ	கசுநு
சிறுகரும்பிடலின்	நச	கஎ 0
நாளிடைப்படினஎன	ககஉ:க-கக	கஎச
அறனகடைப்படாஅ	கடுநு*க-சு	கஎசு
ஆளவினைககெழுநத	நடநக:சு-கச	கசுஅ

(8) புறநானூறு

வழிடு டுவோரை	க0	சக
ஒங்குமலைப்பெருவில்	நுநு	சந
நகுதககனரோநாடுமீக	எஉ	கூநு
மெல்லவநதுஎன	எந	கூஅ
ஒருநாளசெல்லலம்	க0க	கஎஅ
அரிதோதானேபாரியது	க0கூ	க0க
இமமைச்செயதது	கநச	எந
அறுகுளத்துகுததும்	கசஉ	க0நு
இரவலாபுரவலை	கசுஉ	கஅக
நினநயநதுஉறைநாக	கசுந	எநு
எநதைவாழி ஆசனுநக	கஎநு	எஅ
உண்டாலஅமம் இவவுலகம்	கஅஉ	அக
உறமுழிஉதலியும்	கஅந	சஎ
காயநெலஅறுததுக	கஅச	சகூ
நெல்லுமஉயிரனறே	கஅசு	நுந
நாடாகொன்றோகாடா	கஅஎ	கஅநு
படைப்புப பலபடைததுப	கஅஅ	நுநு
தெண்கடல்வளாகம்	கஅகூ	கஅசு
விளைபதச்சீறிடமநோக்கி	நகூ0	அசு
யாண்டுபலவாகநரையல்	ககூக	அஎ
யாதுமஊரேயாவரும்	ககூஉ	கஅகூ
ஓர்இலநெயதலகறங்க	ககூச	ககூக
டலசானறீரே . கயல்முள்	ககூநு	ககூச
கழிநததுபொழிநதென	உ0ந	ககூசு
ஈஎனஇரத்தல்இழிந	உ0ச	உ0உ
செய்குவங்கொல்லோநல்	உகச	கூ0
பல்சானறீரே . செல்கெனச்	உசசு	உ0நு

செய்யுள் அல்லது இந்நூலின்
வரிகளின் எண் பக்க எண்

மீனஉண்கொக்கின	உஎஎ	க௦௬
நாமபெழுநதுலறிய	உஎஅ	க௦௬
கெடுகசிறதைகடி திவள்	உஎ௯	க௧௦
கடலகிளாநதன்னகட்டுர்	உ௯௫	க௧௨
சனறுபுறந்தருதல்எனதலைக	௩௧௨	க௧௪
உடையனையின உண்ணவும்	௩௧௫	௫௫

III. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு :

(1) ஐந்திணை ஐம்பது

குளிருமபருவத்தே	௩௦	க௪௯
சுனைவாயசசிற்றுரை	௩அ	௨௦௯
கொண்கனபிரிந்த	௪௪	க௫௧
எக்காஇடுமணலமேல	௪அ	௧௨

(2) ஐந்திணை எழுபது

மனறபபலவிளசுளைவிளை	௪	௨௧௧
கலிலோபுறவிலகவினிப	௨௪	௭
கண்ணுறுநெய்தல	௬௩	௧௩

(3) திணைமொழியைம்பது

செநதாமரைமலரும	௩௬	௯௩
---------------	----	----

(4) திணைமாலேநூற்றைம்பது

கொலலியலவேழமருயவரி	௨௫	௨௩
முருகுவாயமுட்டாழை	௩௬	௪௧௨

சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு

(முதற் பாகம்)

1. இயற்கை நிலை

இறைவன் இயல்பும் ஆட்சியும்

[இறைவன் இயல்பு மறததல் இயலாத சிறப்புடையது; அவன் எங்கும் இருக்கின்றான்; எல்லாமாய் இருக்கின்றான்; பயன்முகமான ஆற்றலெல்லாம் அவனுடையதே; அருள் குடையாக அறம் அதன் காமமாக அவன் உலகத்தைக் காத்து வருகின்றான்.]

தீயினுள் தெறல்நீ பூவினுள் நாற்றம்நீ
கல்லினுள் மணியுமநீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள் மைந்தநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதலுமநீ
வெஞ்சுடர் ஒளியுமநீ திங்களுள் அளியுமநீ
அணை கதுமநீ அணைத்தினுட் பொருளும்நீ ஆதலின்
உறைவும உறைவதும் இலையே, உண்மையும்
மறவியில சிறப்பின மாயமா ரணையை;
முதன்முறை இடைமுறை கடைமுறை தொழிலின்
பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோ ரிலையே,
பறவாப் பூவைப் பூவி னேயே,
அருள்குடையாக அறம்கோ லாக
இருநிழல் படாமை மூவே மூலகமும்
ஒருநிழ லாககிய ஏமத்தை மாதோ.

இறைவனை எங்கெங்கு என்னென்ன தன்மையாகக் காணலாம் என்பதும் இப்பாட்டில் விளக்கப்படுகின்றன.

‘நெருப்பில் வெமமையும், மலரில் மணமும், கல்லில் மணியாந் தன்மையும், சொல்லில் வாயமையியலும், அறத்தில் அன்பும், வீரத்தில் வன்மையும், வேதத்தில் நுண் பொருளும், வான் முதலான ஐம்பொருள்களுள் வானமும், சூரியனில் ஒளியும், திங்களில் குளிர்ச்சியும் இறைவனானான்.

இங்ஙனம் எல்லாப் பொருள்களின் தன்மைகளும் அவனாகவே இருக்கின்றான்; அத் தன்மைகளின் உட்பொருளும் அவனாகவே இருக்கின்றான். ஆதலால், தங்குதல் என்பதும் தங்குமிடம் என்பதும் இன்னவையே என்று திட்டமாக எடுத்தோதுதற்கில்லை அவன் இருக்கும் நிலைமை ஒரு மாயமாகவே இருக்கின்றது, ஆனால், அது மறத்தலில்லாத சிறப்புடையதாக இருக்கின்றது; அவன் அதற்கையவன்

படைப்பு, அளிப்பு, அழிப்பு எனனும் மூவகைத் தொழிலுட்பட்டு அவன் பிறவாத பிறப்பில்லை; ஆனால், அவனைப் பிறப்பித்தோருமில்லை.

அவனோ, காயாமபூவின் நிறத்தைப்போல் நீலநிறத் தோனாயிருக்கின்றான்.

அருள் குடையாக அறம் அதன் காமமாக வேறொரு குடை நிழலுக்கும் இடமில்லாதபடி மூவேழுலகமும் தன் ஒரு குடை நீழலிலேயே அடங்கிக் காப்பவனாயிருக்கின்றான்’ என்பது.

இறைவன் இருப்பும் ஆட்சியும் இங்ஙனமிருக்கின்றன. உயிராகச் அந்நிலைமைக் கேற்ப, கண்டும் ஈடுபட்டும் விளக்கமடைதல் கடமை.

குறிப்புரை தெறல் - வெமமை. நாற்றம் - மணம். மணி - மணியாந் தன்மை, எல்லாம் குணங்களாக உரைப்பதனால் இதனையும் மணியாந் தன்மை என்று மணியின் குணமாகவே உரைத்துக்

‘கொள்ளவேண்டும் வாயமை - தீமையில்லாத தூயதன்மை. மறம் - வீரம். மறை - எளிதிற புலனாகாத நுண்பொருள்கள். முதல் - ஏனைய பூதங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமான முதற் பூதப் பொருள். அது, வானம். வெம் சுடா - வெப்பமான தீப்பிழம்பு; அது சூரியன். அளி - குளிர்ச்சி. அனைத்தும் - மேற்சொன்ன எல்லாப் பொருட்டனமைகளும். அனைத்தின் உட்பொருள் என்றது, அப்பொருட்டனமைக்கெல்லாவும் காரணமான இறையியலடி. பற வாப பூ - காயாமபூ; இங்கே, அப் பூவின நிறம் ஏதத்தை - காவலை யுடையை (க)

பழவினைவழியே பொருள் சேரும்

[தக்கோரிடத்தில் மட்டுமே சோவது பொருளின் இயல்பன்று, ஏனென்றால், அது கருதியறியும் அறிவுடைய பொருளன்று முன்னே நலவினையின் ஆற்றலில் அடங்கி அதனையுடையோரிடமே அது மேலுமேலுஞ் சென்று சேரும்]

கிழவர் இன்னோர் என்னது பொருளதான்
பழவினை மருங்கின் பெயர்ப்பெயர்ப்பு உறையும்;
அன்ன பொருளவையின் பிரிவோய்! நினைவின்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக்கவின கொண்ட தோளினை மறந்தே.

—கவிததொகை, உக. ௧௦-௪.

“செல்லும தான் சோவதற்குரிய நலலோர் இன்னோரே என்று பாராமல், அவரவா பழகினையின் சார்பில் மீண்டு மீண்டுமே சென்று தங்கும். பழகினை இருந்தாற் சிறிது முயற்சியின் அளவிலேயே பொருள் கிடைக்கும்; அங்ஙனங் கிடைத்தற்குரிய பொருளின் காரணமாக, நினைவி ஷ்டுக் கண்ணிமைப் பொழுதளவும் வாழ மாட்டாதவளான இவ்வினையோளுடைய, மூங்கிலழகைக் கொண்ட தோளினைகளை மறந்து, நீ பிரிவோயா யிருக்கின்றனை” என்பது இப் பாட்டின் பொருள்.

‘பொருள் கிடைக்கும் நலவினை இருந்தால் நீ நின் துணைவியை நெடிது பிரியாமலேயே தேடலாம்; பொருள் சோவதனாலேயே நலலோராய்விடுவ தென்பதுமில்லை’

என்பது கருத்து. பொருளின் இயல்பு இனைத்தென்பது இதனால் விளக்கமாகின்றது.

குறிப்புரை: கிழவா - உரியோர், நல்லோரிடம் செல்வம் சோநதால் நல்ல துறைகளிற் பயனாகுமாதலின், செல்வம் சோதற் றுரியோர் நல்லோரா என்பது பெறப்படும். இன்னோ - இப்படிப் பட்டவர் பழவினை மருங்கின - பழவினைச் சார்பில். பெயாபு பெயாபு - மீண்டும் மீண்டும் உறையும் - சென்று தங்கும் பொருள் வயின - பொருளின்பொருட்டு. நின்னின்று - நினை விடடு. இமைப்புவரை - கண்ணிமைப்புப் பொழுதளவும். மடவோள் - இளையோள். அமை - மூங்கில. கவின - அழகு. தோளினை - இரண்டு தோள்கள். 'அனை பொருள்வயின தோளினை மறந்து பிரிவோய' என்று சோததுக்கொள்ளவேண்டும். (உ)

மாலைக்கால அழகு

[மாலைக காலம் இனிமையும் மென்மையும் உடையது; உயிருள்ள பொருள்களும் உயிரில்லாத பொருள்களும் அககாலத்திற் பல வகையான வேறுபாடுகளை அடைகின்றன. ஆயினும் பிரிந்த மகளிராக அந்ந இனிமை மிகுதியே துன்பம் விளைக்கின்றது. அவ்வளவு இனிமையானது மாலைக்காலம்]

அகன்ஞாலம் விளககுந்தன் பல்கதிர் வாயாகப்
பகல்துங்கி யதுபோலப் படுசுடர் கலசேர,
இகல்மிகு நேயியான நிறம்போல இருள்இவர,
நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி ஏர்தரக
கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்பத்,
தம்புகழ கேட்டார்போல தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச,
முறுவல்கொள பவைபோல முகைஅவிழபு புதலநநதச்,
சிறுவெதிர்ந் குழலபோலச் சுரும்புஇயிர நமமெனப்,
பறவைதம் பார்ப்புளளக, கறவைதம் பதிவயின்
கன்றுஅமர் விருப்பொடு மனறுநிறை புகுதர,
மாவதி சேர, மாலை வாள்கொள,
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல தொடங்க வந்ததை,
வாலிழை மகளிர் உயிர்பொதி அவிழ்க்குங்

காலையாவ தறியார்,
மாலையன்மனார் மயங்கி யோரே.

—கலித்தொகை, ககக.

‘பகலவன் தன் கதிர்களாகிய வாயினால், காலையில், பகற்பொழுதை உமிழ்நது இநத அகன்ற உலகத்தை எல்லாக்கும் தெரியுமபடி விளக்கி வைத்தான். அப் பகற பொழுதைத் தன் கதிர்களாகிய வாயினால் விழுங்கியது போல, மறைகின்ற ஞாயிறு, இப்போது மாலேக்காலத்தில், மேற்கு மலையிற போயச் சோகின்றது.

போரில் உள்ளமிசுதி யுடையவனான ஆழிப்படையானது நிறம்போல, இருள் கருமையாய்ப் படாகின்றது.

அழகிய திங்கள், தனது நிலவொளியினால், அதனைப் புறங்காண்பதுபோல அவ்விருளோடு மாறுற்று, வானத்தில் எழுகின்றது.

தம காதலரைக் கூடி இன்பமாய் மக்கள் கண்கள் துயில் பெற்றதுபோல, திரண்ட தண்டுகளையுடையனவான தாமரை மலா முதலியன இதழ்கள் குவிந்திருக்கின்றன.

தமது புகழைத் தமக்கு எதிரிலேயே புகழ்க்கேட்ட சான்றோர்களைப்போல, தலையைச் சாயதது மரங்கள் துயிலுகின்றன.

பிரிந்த மகளிரை இகழ்நது நகைப்பவைபோலச் சிறு புதர்கள், மொக்குகள் இதழ் அவிழ்நது விளங்குகின்றன.

சிறிய மூங்கிலாலான குழலைப்போல, வண்டுகள், ஒலித்தது இமமென்று பாடுகின்றன.

பறவைகள் தமமுடைய குஞ்சுகளை நினைத்துத் தங்கூடுகளைக் சோகின்றன.

கறவை ஆக்கள், தாம தங்கும் ஊர்களில் உள்ள தம் கன்றுகளினமேல் வைத்த அமர்ந்த விருப்பத்தோடு, தொழுவாகிய மன்றங்களில் நிறையப் புகுகின்றன.

மற்ற விலங்குகளும் தாம் தாம் வதியுமிடங்களிற சேர்
கின்றன.

அநதணாகள் தம் கடமைகளைச் செய்து அநதிக்காலத்தை எதிர்கொள்ளுகிறார்கள்.

மகளிரா, கையில வைத்திருக்குஞ் சிவந்த எரியினால் அங்கங்கும் செவ்வண்ணமான விளக்குகளை ஏற்றத் தொடங்குகிறார்கள்.

இங்ஙனமெல்லாம் இநநிகழ்ச்சிகள நடைபெற, மாலைக் காலமானது தனது தனமை நனகு விளக்கங் கொள்ளும் படி வந்தது.

அங்ஙனம் வந்ததை, அறிவு மயங்கியவர்கள், விளக்கம் பொருந்திய இழைகளை யணிந்த மகளின உயிரை அது பொதிந்திருக்கும் உடலினினமும் பிரிக்கின்ற காலமாவது தெரியாமல், மாலைக்காலம் என்று ஒரு காலமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

கூற்றுவன என்று சொல்லவேண்டு மென்பது கருத்து

தன தலைவனைப் பிரிந்திருக்குந் தலைவி, மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாமல், தோழிக்குக் கூறியதாக உள்ளது இப்பாட்டு. மாலைக்கால இயல்புகள் இதன்கண் விளங்கும்.

குறிப்புரை: ஞாலம் - உலகம். நுங்கியதுபோல - விடங்கியது போல படு-மறைகின்ற, கல-மலை, இங்கே, மேற்குமலை இகல-இங்கே, போர நேரியான-சக்கரப் படையான; திருமால் இருளிவர-இருள இவர; இருள பாவ நிலவு - திங்களின் ஒளி; நிலவுக் காண்பது போல - நிலவினா புறங்காண்பது போல அணி - அழகு; ஏதா - எழுந்திருக்க. பாயல் - துயில் பெற்றபோல - பெற்றதுபோல். கணை - திரண்ட; கால - கால்களையுடையனவான. கால என்றது இங்கே தண்டு கூம்ப - சுவிய. முகை - மொக்கு; நந்த - விளங்க. வெதிர - மூங்கில். இமிந்தது - ஒலித்தது; ஆரவாரித்தது. பாரப்பு - பறவைக் குஞ்சு. உள்ள - நினைக்க, இக் குறிப்பு, நினைத்ததுக் கூடுசோ எனனுங் கருத்துடையது. பதி - ஊர்; வயின் - இடத்தில. மனறு - தொழு. மா - விலங்குகள்; வதி - வதியுமிடம். வாள் - விளக்கம்.

அயாநது - செயது; கடமைகள் செயது; 'அந்தணா அயாநது அந்தி எதிர்கொள்' என்று கொள்ளவேண்டும் வால - ஒளி பொருந்திய பொதியவிழகமும் - கட்டவிழகமும், உடம்பிற பொருந்தியிருக்குங் கட்டையவிழகமும் எனபது பொருள். கால - காலம், மயங்கியோரா - அறிவு மயங்கியவா, 'மாலே வாள்கொள், வந்ததை, மயங்கியோரா, உயிர பொதியவிழகக்குங் காலமாவது அறியாராய, 'மாலே' என மனா' என்று முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். எனமனா - எனபா. (௩)

புறநிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற உள உணர்ச்சி

[புற நிகழ்ச்சிகட்கும் அகநிகழ்ச்சிகட்கும் மிகக் தொடர்புண்டு; உலகியற்கையில் அகமும் புறமும் ஒரு நோக்கம்பற்றியே நடைபெறுகின்றன. மக்கள் அவ்வுண்மையை அறிந்து, அதற்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுதல் கடமையாகும்.]

கலலேர் புறவில கவினிப் புதலமிசை
முல்லை தளவொடு போதுஅவிழ - எல்லி
அலைவற்று விட்டன்று வானமும்; உண்கண்
முலைவற்று விட்டன்று நீர்.

—ஐந்திணை எழுபது, உச்ச.

பொழுது விடிந்தது; தலைவியின் முகம் வாட்டமாகக் காணப்பட்டது. கண்கள் உலாந்தனபோலத் தோன்றின. தோழி கவலைபுடன் தலைவியை அணுகி, 'இராதிரி என்ன நோந்தது' என்று கேட்டாள தலைவியின் விடை இப்பாட்டு வடிவமாக இங்கே காணப்படுகின்றது.

“கறகள் எழுந்தது தோன்றுகின்ற இம் முல்லைக் காட்டில், வெண் முல்லைச் செடிகள் செம்முல்லைச் செடிகளுடனே கூடி அழகு பெற்றுப் புதாகளினமேல இன்பமாயத் தம் போதுகள் மலருமபடி, நேற்றிரவு சோராவிலலாமல மேகங்கள் நீர் சொரிந்தன. என் உண்கண்களும் என் மார்புகள் விம்ம அவற்றின்மேல நீரை வடித்துக்கொண்டிருந்தன” என்று சொல்லித் தலைவி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

‘கார்காலம் வந்தும் தலைவன் வந்திலனே ; புறத்து நிகழ்ச்சியும் தலைவியின் அகத்தது நிகழ்ச்சியும் ஒன்றாயிருக்கின்றனவே; காலமும் இடமும் பிற தோற்றங்களும் தலைவியின் நினைவைத் தம் நிலைக்கேற்றபடி மாறுபடுத்தி வருத்து மென்பதைத் தலைவன் தெரிந்திருந்தும் இன்னும் வரவில்லையே’ என்று தோழியுந் தலைவிக்காகப் பெரிதுங் கவலை கொள்கின்றாள்.

குறிப்புரை . ஏ - எழுந்து தோனறுகின்ற ; புறவு - முல்லைகானம் , கவினி - அழகுறறு ; மிசை - மேல். தளவு - செம்முல்லைச் செடி , போது - மலருந் தறுவாயிலுள்ள பெருமொககு , எல்லி - இராததிரி. அலைவு அற்று - சோரவு இல்லாமல் , விட்டனறு - விட்டது. வானம் - மேகம், உண்கண் - கவருங் கண் வற்று-வடித்தது. (ச)

2. ஆடவர் இயல்பு

ஆடவர்க்கு ஆற்றல் அருளும் அன்பும்

[உலகத்தில் அனைவாக்கும் தொடர்புடையோரும் உண்டு , தொடர்பு இல்லாதவரும் உண்டு , இவ் விருவகையாரையும் தகப்பிணித்து உலகியலை நிகழ்த்தும் இயல்புகளே அன்பு என்பதும் அருள் எனபதுமாகும். இவற்றை இயைபு உணர்நது கையாளவல்ல அறமுறைமையுடைய ஆடவரே ஆற்றலுடையோர் எனப் படுவர்.]

அருளும் அன்பும் நீங்கித் துணைதுறந்து
பொருளவயிற் பிரிவோர் உரவோ ராயின்,
உரவோர் உரவோ ராக ,
மடவ மாக மடநதை நாமே.

—குறுந்தொகை, ௨௦

பெண்களுக்குக் கூரிய அறிவும், அதன் பயனான ஆழ்ந்த உணர்வும், அவற்றின் பயனாகப் பெருந்தன்மை வாய்ந்த சொற்செயல்களும் இல்லாவிட்டால வாழ்க்கை ஒரு சிறிதும் இன்பமாயிராது. இந் நலங்கள் உடையவர்களா

ஆல், கணவன் மனைவியர்க்கிடையே நிகழும் ஊடல்கூடப் பேரின்பச் சுரப்புள்ளதாய்க் கண்ணியமாய் நிகழும். வாழ்க்கையில் எதிர்ப்படும் எத்தகைய இடாகளும் இன்பச் சுடாகளாய் வயங்கி, எஞ்ஞான்றும் நனமைகளையே பயக்கும்.

களவு காலத்தில், தலைவிக்கு இருந்த எண்ணமெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான்; தலைவன் என்று மணஞ்செய்து கொண்டு எப்போதும் பிரியாமல் உடன் இருப்பதே என்பதே அது அவன் எண்ணப்படி மணமும் நிகழ்ந்து, அவளும் தலைவன் இல்லாததுககு வந்து வாழ்க்கையான்மனையிற கால் வைத்துச் சில நாட்களாயின. கணவன் தன் கண்ணெதிரிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று விருமபுங் காலம். ஆனால், கணவனுக்கோ எத்தனையோ பொறுப்புக்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று, பொருள் தேடும் பொறுப்பு. ஒருநாள், தான் பொருள் தேடச் செல்ல வேண்டியிருந்ததலைத் தலைவன் மெல்லத் தோழிகுத் தெரிவித்தான். தோழியும் இக கருத்தைப் பையத் தலைவிக்குக் குறிப்பித்தாளா தலைவிகுச் சிறந்தன ஆழ்ந்தது. அநநிலையில், இப்பாட்டிலுள்ள கருத்துக்கள் அவள் திருவுள்ள மலரிலிருந்து அருமையாய் எழுந்தன;

“ஒரு பெண்பாலாயிறே என்னும் இரக்கத்தையும், தம் இன்ப துன்பங்களில் ஈடுபடும் வாழ்க்கைத் துணையாயிறே எனனும் அன்பையும் பொருள்செய்யாமல் விடுதது, என்னைத் துறந்து, பொருள்காரணமாகப் பிரிகின்றவா, அவ் வனம் பிரிதலைத் தமக்கோர் ஆற்றலாகக் கருதுவராயின், அவ்வாற்றலுடையோர் அவ் வாற்றலுடையவராகவே இருக்கட்டும்; அவரைப் பிரியமாட்டாத மென்மையுடைய மடந்தையேமான நாம் ஆம் மென்மையுடையேமாகவே இருப்போம்.” எனபது அவள் கூறிய ஆழ்ந்த அமாதத் தலான உணர்ச்சியுரை.

அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கத் தைப் பெரியோர் முதன்மையாகக் கொள்ளவில்லை தலைவா, அருளையும் அன்பையும் முதன்மையாகக் கொள்ளாமல்

பொருளபொருட்டுப் பிரிதலையே தமக்கு ஆற்றலாகக் கருதுவராயின, அவர் அங்ஙனமே யாகுக! அவர் அருளையும் அனபையுமே முதனமையாகக் கொண்டு அவரைப் பிரியமாட்டாதிருக்கும் நமது நிலை, ஆற்றலுடையதாகாமல் மெனமையுடைய தெனப்படுமாயின, நாம் அதனையே விரும்புவோம் என்றபடியாம் ஆற்றலென்று நினைத்த தலைவன் நினைவை, மிகு வல்லமையாகத் தலைவி மறுத்துரைத்தமை பெறப்பட்டது. அருளையும் அனபையும் தலைவன் மறந்தாலும், தலைவியின் இவ்வுரைவல்லமையையும் மறந்து அவன் பிரிந்து விடுதல் இயலுமோ? இயலாது.

குறிப்புரை : துணை - வாழ்க்கைத் துணை, மனைவி பொருள் வயின் - பொருள் காரணமாக. உரவோராயின் - ஆற்றலுடைய வராயின் மடவம் - மெனமையம் (இ)

ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் உயிர்போல்வன

[மாதா, மனையில் தவம் இருப்பவா; ஆடவா, வெளியிற் செயல் புரிபவா ஆடவா செயல் வெற்றியுறுவதற்கு மாதரின அன்புத் தவம் இன்றியமையாதது; ஆதலால், அவர் அன்பு கெடும்படிச் செய்துகொண்டு ஆடவா வெளியிற் செல்லுதல் நன்றாகாது]

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே, வாணுதல் மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர், என நமக்குரைத் தோரும் தாமே, அழாஅல தோழி! அழுங்குவா செலவோ.

—குறுந்தொகை, கடவு.

ஆணமக்கள் வெளியே சென்று முயற்சி செய்வதற்குரியா, மகளிர் தங்கணவரையே உயிராகக் கருதி இல்லின்கண் இருந்து கடமை பார்த்தற்குரியா. ஆடவரை 'மனையுறை ஆடவர்' என்னுமல், மகளிரை 'மனையுறை மகளிர்' என்றமையால் அவர் இல்லின்கண் இருந்து கடமை பார்த்தற்குரியா என்பது தெரிகின்றது.

இப்படி அவரவர் பொறுப்பு இன்னதெனத் தெரிந்து அப் பொறுப்பின்கண் அன்புவைத்துத் திறமையாக ஒரு

மிதது வாழுவதன்றோ வாழக்கை ! இதனையே இச் செய்யுள் அறிவுறுத்துகின்றது.

தலைவா முயற்சி காரணமாகப் பிரிந்துவிடுவாரோ என நினைந்து தலைவி வருந்துவது கண்டு தோழி ஆறுதல கூறும் பாட்டு இது. திறமையாக ஆறுதல கூறுகின்றாள் ,

“முயற்சியே ஆடவாக்கு உயிர்” என்று அவா சொன்னது உண்மைதான் ‘மனையில வாழும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய மகளிராக்கு ஆடவரே உயிர்’ என்று நமக்குச் சொன்னவரும் அவாதாமே. ஆதலால், தலைவி, நீ வருந்தாதே , அவா, தாம் போகவிருப்பதை நீக்கிக்கொள்வார்” என்று சொன்னாள்.

‘மகளிராக்கு ஆடவரே உயிர் என்றால், மகளிர் ஆடவாக்கு ‘உடம்புபோன்றவராகின்றா. உடம்பு தனியே கிடக்குமபடி தலைவா பிரிந்துவிடுவாரா? மேலும், உடம்போடு கூடிய உயிரே ஏதும் முயற்சி செய்வதற்குரியது; உடம்பினின்றும் தனித்துச் சென்ற உயிருக்கு முயற்சி யொன்றும நடவாதே’ என்று அளவையற்றவோடு வல்லமையாய் விளக்கிச் சொன்னபடியாயிற்று அகப்பொருள் நூல்களில் தோழியின் அறிவுத் திறங்களாய் வருவன மிகவுங் கவாசசியானவை.

குறிப்புரை வினையே - தொழில் முயற்சியே ; ஆடவாக்கு - ஆணைக்களுக்கு வாள் நுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி. வாள் நுதல் மகளிர் என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். மனை - வீட்டில் ; உறை - இருக்கின்ற ; அழாஅல் - வருந்தாதே , தோழி என்றது, தலைவியை அழுகுவா - தவிரவா. செலவு - செலவாதலை , செலவாதலை தவிரவா. (சு)

அண்டினுரை ஆதரிப்பது ஆடவாக்கு இன்றியமையாதது

[ஆடவா முயற்சியாளர் ; அவர் முயற்சிக்குக் கலவி செலவம் வீரம் முதலியன துணை செய்யும் ; அப்படியானால், முயற்சியென்பது என்ன ? தம்மை அண்டினுரின் குறைகளை நீக்கி யுதவுவதே அது. புகழ் அவாக்கு இதனால்தான் நிலைபெறல் வேண்டும்]

எக்கர் இடுமணல்மேல ஓதம் தரவந்த
 நித்திலம நின்றிமைக்கும் நீளகழித் தண்ணேர்ப்பு !
 மிகக மிகுபுகழ் தாங்குபவோ, தண்ணேர்தார்
 ஒற்கம் கடைப்பிடியா தார்.

—ஐந்திணை ஐம்பது, சஅ.

சில பாட்டுக்கள் சில ஐயங்களை அருமையாகத் தீர்த்து வைக்கின்றன!

நிலைதத பெரிய புகழ் உலகத்தில் யாருக்கு உண்டா கின்றது என்பது ஒரு வினா. அதற்கு இப் பாட்டு ஓர் எதிரா வினா விடுககின்றது. ‘தம்மை அண்டியிருப்பவரது தளர்ச்சியைக் கருததாக மேற்கொண்டு தீர்த்துவையாத வா, நிலைதத பெரிய புகழைத் தாங்கவல்லவரோ?’ என்பதே அந்த எதிராவினா. இதில் விடை இருக்கிறது. வினா வினாலேயே விடை தந்தமையால், இந்த விடையே உறுதியானது.

தமமைச் சோந்தவாகளின் குறைகளை நீக்கிவைப்ப வாகளே உண்மையில் ஆடவா என்று சொல்லுவதற்குரியர். கலவி, செலவம், வீரம் முதலிய அனைத்தும் இந்த ஆண்மைச் செயல இல்லாதபோது பெருமைப்படுவதில்லை. புகழ் நடுவதுமில்லை என்பது கருத்தது. அவரவர்களுக்கு அமைந்த நலங்கள் கொண்டே இயன்றவரையில் தமமைச் சோந்த வரின் குறைகளைத் தீர்த்துவைக்க முயலலாம்.

இபமைப் பயன என்பது புகழ், இது மேற்காட்டிய வீரச்செயல ஒன்றினாலேதான் கைகூடிப் பெருகி நிலைபெற வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு உயிராநாடியாயுள்ள இக்கருத்தை இப் பாட்டு பிழிவாய்த தெளியவைத்திருக்கின்றது!

விரைவில் திருமணஞ் செயதுகொள்ள ஏற்பாடு செய்யாத தலைவனைத் தோழி, இவ்வுன்றிய கருத்தையே காட்டித், தலைவியின் தளரவைத் தீர்த்துவைக்குமாறு கேட்கின்றாள். ‘நுணமணல என்று சொல்லப்படுகின்ற இடுமணலினமேல, அலைகள் வீசுவதனால் வந்தது விழுந்த முததுக்கள், தமக்குள்ள செழுமையினால் யாரும எடுக்காமையால், அவ்வல்

விடத்திலேயே கிடந்து ஒளிவிடுகின்ற நீண்ட உப்பங் கழியினையுடைய குளிர்ச்சியான கடற்கரைத் தலைவனே! நிலைத்த பெரிய புகழைத் தாங்கவல்லவரோ, தமமைச் சேர்ந்தவரது குறையைக் கடைப்பிடித்துத் தீர்த்துவையா தவா?’ எனபது அவன் சொல்.

தலைமகனது ஆண்மையுணர்வை இது சுறுக்கெனத் தைக்காது விடுமோ?

குறிப்புரை எககா - கடற்கரையிற் குவியல் குவியலாகக் குவிந்து கிடக்கும் நுண்மணல்; அதனை இடுமணல் என்றா, அலை முன்னமே கொண்டுவந்து இட்ட மணலாதலின். ஒதம - இங்கே, அலை. நித்திலம் - முதது. மிகு புகழ் - பெரிய புகழ்; தான் இறந்த பின்னும் மிகுநது நிலைபெறத் தகுநது இப் பெரிய புகழாதலின், ‘மிகக’ என்று ஒரு சொல்லுஞ் சோதது ‘மிகக மிகு புகழ்’ எனப் பட்டது ஒறகம் - தளர்வு. (எ)

செயல் திறமை

[ஆடவர்க்கு அழகு ஆண்மை; இங்கே ஆண்மை எனபது, பெண் மையை இயைபறிநது மதித்துப் பயன கொள்வது; பெண்மை யின் உள்ளம் கவரும் பண்புகளோடு அதனை மதித்தொழுகும் பெரும் பண்புகளும் ஆடவர்களிடம் பொலிதல் வேண்டும். வெளியில் ஆடம்பரமாக ஊராதிகளில் உலவுவதும் வீணப் பகட்டுகளும் ஆண்மையன்று.]

கண்ணுறு நெய்தல் கமழும் கொடுங்கழித் தண்ணந துறைவனோ தனிலன்—ஆய்இழாய்! வண்ணகைப் பட்டதனை ஆண்மை எனக்கருதிப் பண்ணமைத் தேர்மேல வரும்.

—ஐந்திணை எழுபது, சுந்

காரியங்களை முடிப்பதற்குச் சில திறமைகள் வேண் டும். தோழி அச் சூழ்ச்சி முறைமைகளில் வல்லவள்.

தலைவன் இராக்குறிக் கூட்டத்திற்காக அண்மையில் வந்து நின்றிருக்கின்றான். அந்நேரம் பார்த்துத் தோழி தலைவியை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றான்:

“அமமா, நம் துறைவர் இருக்கிறாரே; அவருக்கு இப்போது, வா வரத தம தன்மையேயிலை; நமமிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டதையே அவா, ஒரு பெரிய ஆண்மையெனக் கருதிக் கொண்டு, தோமேல வருவதும் போவதுமாய் இருக்கிறா; இப்படியும் ஒருவர் இருப்பாரா?”

இதைக் கேட்ட தலைவி, “அது பொருந்தாது, அவர் நமமிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளவில்லையே; நாமே அவரிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்” என்றாள்.

“அப்படியன்று அமமா, நம்மை அவா திருமணம் செய்து கொண்டால் அப்போதுதான் நாம் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல ஆகும். அந் ஆண்மைதான் அவரிடம் இல்லையே; சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவா நமமிடம் வந்து தம் ஆண்மையை எவ்வளவு குறைத்து நம்மை வேண்டிக் கொள்ளப்போகிறா என்று பராக் கலாமே; அவா நமமிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறா, நாம் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமா என்பது அப்போது தெரிந்துவிடும். வரைந்து கொண்டால், அவருக்கு இந்நதத் தொந்தரவு இல்லையே” என்று தோழி நன்கு விளக்கினை.

தலைவன உடனே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டான், ‘விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொண்டு, இவர்களை எப்படியும் நமமிடம் அகப்பட வைத்துத்தான் தீர்வேண்டும்’ என்று.

தோழிக்கு வேண்டியது அதுதானே; உடனே காரியம் முடிந்தது.

குறிப்புரை ‘கண்ணின் தன்மை பொருந்திய நெய்தல் மலாகள் மணக்கின்ற வளைந்த கழியிடத்தையுடைய குளிரந்த அழகிய கடற்கரைத் தலைவரான நம் தலைவரோ தன் தன்மை இல்லாதவராயிருக்கின்றா’ என்பது முதல் இரண்டடிகளின் கருத்து தன் - தன் தன்மை; அதாவது, ஆண்மை. ஆய இழாய - அழகிய இழைகளை யுடைய தலைவி, வண்ணகை - வள நகை; சிறந்த புன்னகையை யுடைய தலைவி என்பதற்கு வந்தது. ‘அப்படிப்பட்ட உன்னிடம்

பட்டதனை' என்பது கருதது பட்டதனை - அகப்பட்டுக்கொண்ட தனை. பண் அமை தோ - பண்ணுதல் அமைந்த தோ, தொழில் திறமையோடு பண்ணடப்பட்ட தோ என்பது பொருள்; வரும் - வருவா (அ)

3. மகளிர் இயல்பு

பெண்கள் பிறந்த இடத்திற்கு உரியவராகா

[மாதாக்குத கம் கணவரே உயிர், அவரே தம்மைப் பயன கொள் பவா என நினைந்தது அவாவழி நிறறலே மாதாக்கு அறம். பிறந்த வீட்டிற்குப் பெண்கள் உரியவராகா; பெண்களைப் பெற்றோரும் அதனை அறிந்தது ஒழுகுதல் வேண்டும்.]

எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்,
உறித்தாழந்த கரகமும் உரைசானற முக்கோலும்
நெறிப்பட்ச சுவலஅசைஇ வேறுஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்புஎவல செயலமாலைக் கொனைடை அந்தணர்!
வெவஇடைச் செலலமாலை ஒழுககத்தீர்! இவஇடை
எனமகள் ஒருத்தியும் பிறளமகன ஒருவனும்
தமமுளே புணர்ந்த தாமஅறி புணர்ச்சியர்
அனனார் இருவரைக காணிரோ பெரும்!

காணேம அலலேம, கண்டனம் கடத்திடை,
ஆண்எழில அண்ணலோடு அருஞ்சரம் முன்னிய
மாணஇழை மடவரல தாயிர்நீர் போறிர்,

பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அலலதை
மலைளே பிறப்பினும் மலைக்குஅவைதாம் எனசெய்யும்?
நினையுங்கால நும்மகள் நும்மக்கும்ஆங்கு அனையளே;

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அலலதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்குஅவைதாம் எனசெய்யும்?
தேருங்கால நும்மகள் நும்மக்கும்ஆங்கு அனையளே;

ஏழபுணர் இன்னிசை முரலபவர்க்கு அலலதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்குஅவைதாம் எனசெய்யும்?

சூழங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அணையளே ;
 எனவாங்கு,
 இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம படரன்மின் ;
 சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள ,
 அறம்தலை ; பிரியா ஆறும்மற்று அதுவே.

—கவித்தொகை, க.

தலையின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த தலைவனுக்கு அவனை மணஞ் செயது கொடுக்க அவள் வீட்டா விருமபவிலை. இந் நிலையில் ஒரே வழிதான் தலைவிக்கு உண்டு. அது, யாரும் அறியாமல் தலைவனுடன் போயவிடுவதுதான். முடிவில் அப்படித்தான் ஆயிற்று. இது வீட்டாக்குத் தெரிந்தது. எல்லாரும் தேடத் தொடங்கினார்கள். இதுவரையில் தன குழந்தையைப்போல வளர்த்துவந்த செவிலி, மிகவுங்கவலைகொள்கிறாள். உடனே ஊரைக்கடந்து அப்பக்கமாகச் செல்லும் ஒரு வழியில் விரைநோடித் தேடினாள். எதிரில் அந்தணர் சிலர் வந்தனர். செவிலி கேட்கின்றாள் :

“கொள்கையும் ஒழுக்கமும் உடைய அந்தணர்களே! உங்களுக்கு இந்த வெப்பம் பொருந்திய காட்டில், நடமாடுவது இயலபாயிருக்கிறது. என் மகள் ஒருத்தியும் இன்னொருத்தி மகன் ஒருவனுமாகத் தங்களுக்குள் தாங்களே அறிந்த கூட்டமுடையவர்களாய் இரண்டுபேர் வந்ததைக் கண்டாகளா?”

அதற்கு அந்தணர்,

“காணாமலிலை, கண்டோம். அது முறைதானே என்று நினைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டோம். அந்த ஆணழகு மிக்க அண்ணலுடன் இப்படிப்பட்ட கொடிய காட்டையும் கடந்து வரக் கருதிய அவவளவு பெரிய கற்புடைய அந்த மாதாசிக்கு, நீங்கள் தாயார்போலும்!

“சந்தனமரம் உங்களுக்குத் தெரியுமே! அது மலையிலேதான் தோன்றி வளர்கிறது. ஆயினும் அதனை அந்த மலைக்கு என்ன பயனுண்டு? அதனை எடுத்துக்கொண்டு

போய்ப் பல மணப்பண்டங்களுடன் குழைத்துத் தமது உடம்பிற பூசிக்கொள்ளும் மக்களுக்குத்தானே அது பயன்படுகின்றது. நினைத்துப் பார்த்தால், உங்கள் மகனும் உங்களுக்கு அப்படித்தானே !”

“வெண் முத்துக்களை நினைத்துப்பாருங்கள். அவை கடலிலேதான் பிறக்கின்றன. இருந்தும், அவற்றை அணிபவர்களுக்கல்லாமல், அவற்றால் அந்தக் கடலுக்கு ஏதாவது பயனுண்டா? தோந்துபார்க்கும்போது, உங்கள் மகனும் உங்களுக்கு அததகையவனே.”

“இசை, யாழிற பிறக்கிறது. பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவை என் செய்யும்? இசைப்பவர்களுக்குத்தானே பயன்படும்! ஆராய்ந்துபார்க்கும்போது, உங்கள் மகனும் உங்களுக்கு அப்படித்தான், தக்க பருவகாலத்திற் பயன்படக் கூடாதவளாயிருக்கின்றாள்.

“அவளோ மிகுந்த கற்புள்ளவளாய்க் காணப்படுகின்றாள். அவளுக்குத் துன்பமான தொன்றும் கருதவேண்டாம். பெற்ற தாய் தந்தையர்களைவிட அவளுக்குக் கணவனே சிறந்தவன். அதனை நினைத்து, அவனவழியில் மனம் பொருந்திப் போனால் அதுதானே தலையான அறம்! இம்மையிலேயன்றி மறுமையிலுங்கூட இருவரும் பிரியாமல் மகிழ்ந்திருக்கும் வழியும் அதுவே” என்றனா. செவிவி உள்ளம் அமைந்தாள்.

பெண்கள் பிறந்தவிடத்திற்கு உரியராகா என்பதும், காதலினவழியே மணம் கூட்டுக்கப் பெற்றோரே தடை செய்யலாகாது என்பதும் இந்தப் பாட்டில் இனிய உவமை களுடன் விளக்கப்படுகின்றன.

குறிப்புரை எறித்தரு - எறித்தலைச் செய்கின்ற; வீசதலைச் செய்கின்ற; அதாவது, உறைப்பாய் வீசதலைச் செய்கின்ற என்பது பொருள் தாழ்ந்த - தங்கிய. காகம் - கமண்டலம். உரைசான்ற - போ போன. சுவல் - தோள். அசைஇ - வைத்துக்கொண்டு ஓரா - கருதாத. குறிப்பு - இங்கே, பல குறிப்புகளைக் காட்டும் ஐம்புலன்களுக்கு வந்தது. மாலை - இயல்பு; இயல்பினையுடைய என்ற

கொள்க. கொளை - கொள்கை. நடை - ஒழுக்கம். கடத்திடை - வழியில், சுடம் - கடுமையான வழி போறிர - போலுதிர. படுபவாகுசு - மெய்யில் பூசிக்கொள்பவர்களுக்கு இறந்த - மிகுந்த. எவ்வம் - துன்பம். 'அறம் தலை' எனபதற்கு, 'முன பின் பழக்கங்களைவிட அறந்தான் முதனமையானது' என்றும் உரைக்கலாம். எது முறையானதோ அதற்குத்தான் முதனமை தரவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்தப் பாட்டின் முதல் நான்கு வரிகளில், 'குடைநிழலில், கமண்டலமும் முககோலும் கோளில் வைத்துக் கொண்டு, தவறு நினையாத புலனடக்கத்துடன் வரும் அநதணர்கள்' என்று அவர்கள் இயல்பு சொல்லப்படுகின்றது (சு)

சொல்வனமை

மகளிராசுசு சொல்வனமை சிறக்கும், பண்டைக்காலத் தமிழக னிரா அததிறம் நிரம்பப்பெற்றவா, மேலும் அததிறம் அன்போடு இயைந்திருந்தது; இயைதல் மட்டும் அன்று அன்பினாலேயே அச்சொல்வனமை சிறந்தும் விளங்கியது; உள்ளத்தின் நீர்மை சொல்லின் நீர்மைக்கு ஏது.

செவ்வரைச சேககை வருட மானமறி
சுரைபொழி தீம்பால ஆர மாந்திப்
பெருவரை நீழல் உகளும் நாடன,
கலலினும் வலியன தோழி,
வலியன என்னாது மெலியுமஎன் நெஞ்சே.

—குறுந்தொகை, ௧௮௭.

அகப்பொருட் சுவைக்குச் சொல்வனமை மிக இன்றியமையாதது. தலைவிக்குந் தோழிகுமிடையே சிகழும் பேச்சுகளில், 'இயற்பழித்தல்' 'இயற்பட மொழிதல்' என்னும் பகுதி சொல்வன்மைக்கு இனிய எடுத்துக்காட்டாகும்.

'இயல் பழித்தல்' எனபது தலைவன் தன்மையைக் குறைத்துக் கூறுதல், 'இயல் பட மொழிதல்' எனபது, தலைவன் தன்மையை உயரவிற படுமபடி புகழ்ந்து கூறுதல்.

திருமண முயற்சிக்காகத் தலைவன் பொருள்தேடப் போனான். விரைவில் வரவில்லை தலைவி ஆற்றாளாயினாள்.

தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கக் கருதி, 'தலைவன் கல்லினும் வலிய நெஞ்சன்' என்று அவன் தன்மையைப் பழிப்பாகக் கூறினாள். தலைவனைப் பழித்தால் அந்நேரத்தில் தலைவிக்கு ஆறுதலாயிருக்குமென்று அவள் கருதினாள். ஆனால், தலைவிக்கு அப் பழிப்புப் பொறுக்கக் கூடவில்லை. தனக்கு ஆயிரம் துன்பஞ் செய்தாலும் ஓர் அன்புடைய தலைவி, தன் தலைவனைப் பிறர் பழிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளா?

உடனே அவள் தோழியை நோக்கி, 'ஆம், தலைவர் கல்லினும் வலிய நெஞ்சமுடையவரே! வினைமுடித்தலில் அவர் அத்தகைய உறுதிபுடையவர்தாம். அது தெரியாமல் என் நெஞ்சம் வினே மெலிவடைகின்றது' என்று தோழியின் சொல்லையை வல்லமையாய் நல்ல கருத்தில் மாற்றித் தலைவனைப் புகழ்வாளாயினாள். இது சிறந்த பேச்சுத் திறனன்றோ!

'இனிய மலைப்பக்கங்களில் தங்குதலைபுடைய வருடை மான் என்னும் ஒருவகை மானினத்தின் குட்டிகள், தம் தாயின் மடிகள் பொழியும் தித்திப்பான பாலை நிறையப் பருகி மகிழ்ச்சியால் அப் பெரிய மலைப்பக்கங்களின் நிழலில் துள்ளிக் குதிக்கும் அத்தகைய 'நாடனாபிருக்கின்றான் தலைவன்' என்றுத் தலைவனுக்கு ஒரு சிறப்புக் கொடுத்துப் பேசினாள் தலைவி. மான்குட்டிகள் நிறையப் பாலுண்டு மலைநிழலில் களிப்பாகத் துள்ளி மகிழ்வதுபோல, தலைவனும் நிறையப் பொருள் தேடிவர அதனால் வாழ்க்கை நிழலில் தானும் இன்பமாய் வயங்குதல்கூடும் என்பது அதன் கருத்து.

குறிப்புரை: செ - செம்மையான; இனிய. வரை - மலைப்பக்கம். சேக்கை - தங்குதல். மறி - குட்டி. சரை - மடி. (க0)

திறமையான பேச்சு

உள்ளம் உரை செயல் என்னும் மூன்றினுள்ளும், உரை சுமர்தகாய் இருக்கவேண்டும்; மற்ற இரண்டினுள்ளும் உள்ளம் தாயதாயிருக்கவேண்டும், செயல் ஒழுங்குடையதாய் இருக்கவேண்டும். வல்லமையான உரை எதனையும் நிறைவேறச் செய்யும். இச்செய்யுளில் அதன் நளினமும் பயனும் நன்கு விளங்குகின்றன.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை ! கானவர்
சீழங்குஅகழ நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன்மலி புதுவீத் தாஅம அவர்நாட்டு
மணிநிற மாலவரை மறைதொறிவள
அறைமலர் நெடுங்கண் ஆர்ந்தன பனியே.

—ஐங்குறுநூறு, ௨௦௮.

கள்ளம் இல்லாமல் வேனிறகாலப் பறவைபோல
மகிழ்நது விளையாடிய காலமெல்லாம் போய்விட்டது.
நெருங்கிப் பழகிய தாய் முதலிய உறவினரிடங்கூட வரவர
அணுக்கந் தளாகின்றது. சில வேளைகளில் அன்பு குறைந்து
அவர்களிடம் அச்சமும் உண்டாகின்றது. களவில ஒழுகுந்
தலைமகனது அன்பு, இவ்வளவு தொலைவுக்குத் தலையின்
உள்ளத்தை மாற்றிவிட்டு மென்று யார எதிர்பாராததாரகள் ?
காதலின் ஆற்றலைத்தான் எனன வென்பது !

தலைவிக்கு உண்டான இம் மாறுபாடுகளைச் செவிலி
உற்று நோக்கினான். தோழிகுச் செவிலியினிடம் உண்
மையைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்று தோன்றிற்று.
ஆனால், அதனை அவள், சிறிதுங் குற்றமென்று கருதாத
முறைமையில், திறமையாகச் சொல்லவேண்டும் என்று
நினைத்தாள். தலையின் ஒழுக்கத்தைச் செவிலி முதலிய
வர்கள் தவறாகக் கருதாமற் பொருத்தமானதென்று மதித்தது
அதற்கு இசைந்தது திருமணம் நிகழ்ந்துவதற்கும் ஏற்பாடு
செய்ய முற்பட வேண்டுமானால், தலைவியாற் காதலிக்கப்
பட்ட தலைவன் தகுதியானவன் என்பதையுந் தோழி நன்
றாகத் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். தலையின் மாறுதலுக்
குரிய காரணமும் தக்கபடி வெளிப்படுத்திவிட வேண்டும்.
தோழி எனன செய்வாள் ? அவள் ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி
கருத்துக்களைக் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் செவி
லிக்குக் கூறினாள். தோழிக்கு வெற்றியுண்டாயிற்று.
உடனே அவள் செவிலியைப் பார்த்து, அம்மா, தலைவி
இதுவரையிற் பட்ட வருத்தமெல்லாம் இன்று உன்னால்

தீர்த்தது என்னுங் கருத்துடன், பின்வருமாறு மகிழ்ச்சி யாயச் சொல்லுகின்றாள் :

‘தாயே, நீ வாழ்வாயாக; சிறியேன் சொல்லும இத ணைச் சற்று அனபோடு கேட்கவேண்டும் தாயே! காட்டி லிருக்கும் வேடுவராற கிழங்குகள் அகழப்பட்ட குழிகள் அத தலைவரது நாட்டில் நிறைய உண்டு. அக்குழிகள் நிறையும்படி அருகிலிருக்கும் வேங்கை மரத்தின் பொன் னிறமிகக் புதுப்பூக்கள் அவற்றின்மேல் விழுநது பரவலாய முடியிருக்குமாம் நிலத்தின் குறைகள் தெரியா. அதத கைய குறை மறைக்கும் அவரது நாட்டின் மலை தொலைவி லிருக்கும் நமக்கும் தெரிகின்றது தலைவி எப்போதும் அதனையே பாராத்துக்கொண்டிருப்பாள். வீட்டுக்கு வரும் போது, மலை மறைந்துவிடுகின்றது அம் மலை மறையும் போதெல்லாம் இவள் கண்களில் நீர் நிறைந்திருக்கும்’ என்பது தோழியின் சொல். இப்போது நின் உதவியால் அவ்வருத்தம் தீர்த்துவிட்டது என்பது குறிப்பு.

குழிகள் பிறா உண்ணுவதற்குக் கிழங்குங் கொடுத்தது அதனால் உண்டான பள்ளங்களையும் மலரால் நிரப்பிக்கொள் கின்றன என்றதனால், தலைவன தன்னை விருமபுவாருக்கும் பயன்பட்டு, அதனால் உண்டாகுங் குறைபாடுகளையும் தன் புகழால் நிறைத்துக்கொள்ளும் தலைமைப்பாடுடையவன் என்று தலைவனது தகைமையைத் தோழி குறிப்பாக விளக் கினாள்.

குறிப்புரை:—வேண்டு - விருமபிகளே கானவா - வேடுவா அகழ - தோண்டப்பட்ட. நெடுங் குழி - பெரிய குழி மலக - நிரம்ப மலி-மிகக் வீ - மலர் தாம - தாவும, விழுநது பரவலாயிருக்கும் என பது கருத்தது மணி சிறம் - நீலமணியைப்போன்ற நிறத்தையுடைய, மால் வரை - பெரிய மலை. அறை - பாறை, அறை மலர் - பாறைக் களின் மேல் வீழ்நது கிடக்கும் மலர்கள், விரிய மலர்நத பின்பே மலர்கள் பாறையின்மேல் விழுநது கிடக்குமாகவின, அகலத்திறந் திருநத தலைவியின் கண்களுக்கு உவமையாயின. நெடுங்கண் - பெரிய கண். ஆரநதன - நிறைந்தன. பனி - நீர்; பனி ஆரந்தன என்று கொள்ளவேண்டும்.

(கக)

குறிப்பாகச் சொல்லும் ஆற்றல்

[சொல்லவேண்டிய கருத்துகளை வேறு நிகழ்ச்சிகளிற் குறிப்பாகப் பலப்படவைத்துப் பேசுதல் ஒரு சிறந்த பேச்சாற்றலாகும். இதனால், சொல்லுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் துண்ணுணர்வுப் பெருந்தன்மையும் மிகும்.]

சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல விடரனை வீழ்தென வெற்பில
பெருந்தேன் இராஅல கீறு நாடன,
பேரமர் மழைக்கண் கலிழத, தன்
சீருடை நனனாடுச செல்லும் அன்னாய் !

—ஐங்குறுநூறு, ௨௧௪.

“ அமமா, நம தலைவர் செயல் மலைப் பிளவில் விழும் பலாபழத்தின் கதையாக இருக்கிறது. அவர் சிலநாள்தம் ஊரிலேயே தங்கியிருக்கப் போகிறார். பிறருக்குப் பயன்படாதபடி மலையிருக்கில் விழுந்துவிடும் பலாபழம், அவ் விடுக்கிற கட்டியிருந்த தேன் கூட்டையும் அழித்து விடுவதுபோல, இவா வந்து தந்த அழகை இவரே தமது பிரிவினை வாங்கிக்கொள்ளுவதோடு, இதற்குமுன் இருந்த நமது இயற்கை யழகையும் சிதைத்துவிடுவதற்குத்தான் இந்த நினைப்பு. நாம் கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டிருக்க, இவா தமதுருக்குப் போய் மகிழ்ச்சியா யிருக்கப்போகிறார் ”

என்று தலைவியை நோக்கித், தோழி சொல்லுகிறாள். தலைவன் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்ததான் அவனுக்குக் கேட்டுமடபடி இவர்கள் இப்படி பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

தலைவனுக்கு மனம் எப்படியிருக்கும் !

குறிப்புரை —சாரல் - மலைப்பக்கம்; பலவு - பலாமரம், மலைப் பக்கத்தில் இருக்கும் பலாமரம் அமரத்தின் செழுமையான பழக கொத்திலிருக்கும் ஒரு நல்ல பலாபழம் என்பதற்கு, ‘கொழுந்

துணர் நறும் பழம்' என்றா. இரு - பெரிய கல் - மலை. விடா - பிளப்பு. அலை - அப் பிளப்பின் சந்து, பள்ளம். வீழ்ந்தென் - வீழ்ந்த தாக. வெற்பின் பெருந்தேன் இரூல் - அந்த மலையின் பெரிய தேன் அடை. கீறும் - கிழியும் நாடன் - அதக்கைய நாட்டையுடையவன். போ அமா மழைக் கண - பெரிய அமாத்தலான குளிரந்த கண. அமாதலான குளிரந்த பெரிய கண என்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் கலிழ - அழ; கண கலிழ என்றா செல்லும் - செல்லு வாரா ; தம ஊரில் தங்கியிருப்பதற்குச் செல்லுவாரா அன்னாய - தலைவீ! (௧௨)

தூச்சித் திறன்

[பேசுகத திறத்தில், எதிரிலிருப்பவரின் கருத்தும் நோக்கமும் அறிந்து அவற்றிற் கேற்பப் பேசுத தனது காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதலும் ஒரு திறமாகும். தமமைச சோந்த வரின் நடுக்கத்தைத் தீர்த்து வைப்பது ஆடவர்க்குக் கடமை; அக் கருத்தறிந்து பேசுநதோழியின் திறமை இச்செய்யுளில் அழகாக வருகின்றது]

கொல்லியல வேழம் குயவரி கோளபிழைத்து
நலலியல் தமஇனம் நாடுவபோல—நலலியல
நாமவேல் கண்ணாள் நடுநடுப்ப வாரலோ
ஏமவேல ஏந்தி இரா.

—திணைமலை நூற்றைம்பது, ௨௫.

எப்படியாவது திருமணத்தை முடிசுகதுவைக்க வேண்டும என்பது தோழியின் உறுதியான கருத்து. அதற்காக அவள் செய்யும் விரகுகள் பல.

ஒருநாள் தலைமகன் இரவுநேரத்தில் வருகின்றான் ; தோழி சென்று ஒன்று வேண்டிக்கொள்கின்றாள். “ஐய, என் விருப்பப்படிதான் நீங்கள் ஒன்றும நடப்பதில்லை ; தலைவிக்கு ஒரு வருத்தமான காரியமென்றால், அதனை நீங்கள் உடனே தீர்த்துவிடக்கூடும். அச் செயலாவது உறுதியாயிருக்குமா?” என்று கேட்டாள்.

தலைவன் : “ஆ, தலைவி வருந்தவும நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேனா? அநத வகையில் ஐயங்கூடவா?”

தோழி: “ஐயமிருநதால் இவ்வளவு நெருங்கிக் கேட்பேனா? தலை நடுநடுங்க நீங்கள் ஒரு காரியமும் செய்ய மாட்டீர்கள் என்பது உறுதிதான்.”

தலைவன்: “எக்காலும் உறுதியே.”

தோழி: “அப்படியானால், தலை இப்போது ஒரு காரியத்திற்காக நடுநடுங்குகின்றாளே; அதனை உடனே நீக்கி உதவவேண்டுமே; உங்களையன்றி வேறு யார் துணை?”

தலைவன்: “அப்படியா! அதனையே முதலிற செய்வேன். என் ஆருயிரத் தலைவிகும ஒரு நடுக்கமா? ஆ!” என்று சொல்லி வாளை உருவினான்.

தோழி: “வாளை உறையிற போடுங்கள்: அப்படியெல்லாம் வாளுக்கு ஒன்றும் வேலையில்லை; யானைகளும் கொல்லுநதன்மையுடையவாயினும் புலி தமமை எங்கே கொன்றுவிடுமோ என்று அஞ்சி அது பிடித்துக்கொள்ளுதற்குத் தப்பி நல்ல இயல்பையுடைய தம யானையினத்தை அவை தேடிச் சோவதுபோல, நீங்கள் இவ வாளையே காவலாகக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கொடிய விலங்குகளுக்குத் தப்பி நல்ல இயல்பையுடைய தலைவியை இநத இரவு நேரத்தில் நாடி வருவதுதான், தலைவிக்கு மிகவும் நடுக்கமாயிருக்கிறது அச்சந தருகின்ற இவ வாளையே போன்ற கண்களுடையவளாயிருந்தும், உங்கள்மேல் வைத்த அன்பினாலேதான் இப்படி மிகவும் நடுநடுங்குகின்றனள் அவள நடுக்கத்தை நீங்கள் அனபுடன் தீர்த்து வைக்கவேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

தலைவனுக்கு உள்ளத்தில் அசைவு பிறந்தது, தலைவியின் நடுக்கத்தைத் தீர்த்துவைப்பதானால், தான் இரவு நேரங்களில் வருவதை நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பகல் நேரங்களில் வருவதற்குத் தலைவிக்கோ வீட்டிற் காவல் மிகுதியாயிருக்கிறது; பிரிந்திருப்பதென்பதோ இருவர்க்கும் இயலாது. அப்படித்தான் பிரிந்திருந்தாலும் தலை

பிரிவாற்றாமல் உடல் மெலிந்து வாடுவாள். அது புறத் தாக்குத தெரியும், அவா மருததுவரை அழைப்பர்; அல்லது, வேலனைக் கொண்டு வெறியாடித் தெய்வம் நேர்வா அல்லது வேறு திருமணஞ் செய்யவும் முற படுவர்; எல்லாம் தொல்லையாய் முடியும்; இவ்வெல்லாத தொல்லைகளுந் தீர்வதானால், உடனே தலைவியை வரைந்து கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்வதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை என்று இங்ஙனமெல்லாம் தலைவனுக்கு நினைவு பிறந்தது. முடிவு என்ன? தோழியின் எண்ணந்தான் நிறைவேற்றறு

குறிப்புரை — இயல் - தன்மை. வேழம் - யானை. குயவரி - வளைந்த வரிகளையுடைய புலி கோள்-கொள்ளுதலுக்கு பிழைத்து-தப்பி. நாம் - அச்சந் தரக்கூடிய. நடு நடுப - நடு நடுங்க. வாரல் - வரவேண்டாம் ஏம் - காவலாகிய. இரா - இரா நேரத்தில் (கந)

4. இல்லறம்

இல்லற இன்பம்

[மனைவியின் மாட்சிமையால் இல்லறம் மாட்சிமைப் படுகின்றது; கணவன இன்பத்தில் நாட்டமும், சமைத்தல் முதலிய வீட்டுத் தொழிலில திறமையும், உணவு படைத்தலில் அன்பும், பொது வாக நாணம் அடக்கம் முதலியனவும் மனைவியின் மாட்சிமைப் பண்புகள். இல்லறம் இவற்றால் இன்பமுடையதாகும்]

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெலவிரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடிக
குவளை உணகண குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்த அட்ட தீமபுளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.

—குறுந்தொகை, ௧௬௭.

கணவன மனைவியரது இவ்வாழ்க்கையின்பம் இச்செய் புளில் ஓர் எடுத்ததுக்காட்டின வாயிலாக விளக்கப்படுகின்

றது. இல்லற வாழ்க்கையின் முதல் நன்மை சாப்பாட்டு வசதி.

திருமணம் நடந்தது தலை கணவன் மாளிகைக்கு வந்திருக்கிறான். குடும்பம் செலவம் நிறைந்தது எனினும், தலைவன்மேல் உள்ள அன்பினால் அவன், தானே சமைக்கிறான். ஒரு நாள், தயிரைப் பிசைந்தது சற்றுப் புளிச்சுவையாகத் தயிராக குழப்பு வைக்க முயன்றான். இவள் விரல்களோ காதநல்மலரைப்போல மென்மையாயிருக்கின்றன தயிரோ, நன்றாய்க் காயந்த பாலிற பிசை சேர்த்ததாகலின், முற்றிப் பாரைபட்ட தயிராய்க் கெட்டியாயிருக்கின்றது. அதனை, விரல்கள் நோவப் பிசையவேண்டியிருந்தது. அப்படி பிசைந்தது, அடுப்பிலேற்றிப் பாகஞ் செய்கிறான்.

இடுப்பில் மாசு போக்கிய தூய ஆடையை உடுத்திருக்கிறான். சமையல் செய்யும் விரைவில் அந்த ஆடை இடுப்பிலிருந்து நெகிழுகின்றது; விரல்களைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே நெகிழ்ந்த ஆடையை உடுத்துக்கொள்ளும்படி நோக்கின்றது.

தாளிதஞ் செய்யும்போது, குழம்பையுந் துழாவிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். கண்களோ குளிர்ச்சியானவை; குவளை மலாகளைப் போன்றவை. சிறிது திருமபினாலும், பாகங் கெடுமென்று கருதிக் குழம்பையே பார்த்துத் துழாவிக்கொண்டிருக்கிறான். தாளிப்பின் புகை கண்களிறப்பட்டுப் பார்க்கின்றது.

இங்ஙனமெல்லாம் அவன், துன்பம் பாராமல் துழவிச் சமைத்த இனிய புளிக்குழம்பை அவன் கணவன் இனிதாக இருக்கின்றதென்று சுவைத்துக்கொண்டு உண்கின்றான். தன் திறமைக்கு வியந்துகொண்டு அவன் உண்ணுதலால், தலை சிறிது நாணங்கொண்டவளாய்த் தனது ஒளிபொருந்திய நெற்றி சற்று முன்னோக்கிவர முகங் கவிழ்ந்துகொண்டு ஒருபக்கம் ஒதுங்கி நிற்கின்றாள், அவன் முகம் அடக்கத் தால் நுட்பமாய் மகிழ்ந்தது நிறைவடைகின்றது.

மனைவி இங்ஙனமெல்லாம் மாட்சிமையுடையவளா னால், வாழ்க்கை இன்பமில்லாமலும் இருக்குமா?

குறிப்புரை:—முனி தயிர் - முற்றிய தயிர்; அதாவது, கட்டித் தயிர் கழுவுதல் - கழுவின கலிங்கம் - ஆடை கழாஅதல் - கழுவாமல், வீரலக கழுவாமல் அதனால் உடுத்து என்று உரைக்கவேண்டும உடஇ - உடுத்து உண்கண் - கணவனது உள்ளத்தை உண்ணுகண், கவாசசியான கண் எனப்பது பொருள். குய - தாளிப்பு. கமழ - பாகம். துழநது - துழவி அட்ட - சமைத்த. தீ - இனிய. பாகா - பாகம், சமையல், இங்கே குழம்பு இனிது என - இனிதாக இருக்கின்றது என்று சொல்லி நுண்ணிதின் - நுட்பமாக; வெளிப்படையாக அல்லாமல் அடக்கமாக என்னுங் கருத்தில வந்தது மகிழ்நதன்று - மகிழ்நதது ஓன நுதல் - விளக்கம் பொருந்திய நெற்றி முகன் - முகம் 'முகம் மகிழ்நதது' என்று சொதது முடிக்கவேண்டும. தலைவியின் அகமகிழ்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரி தலால் முகம் மகிழ்நதது என்று கூறப்பட்டது (கச)

இல்லற மாதிரி கட்டமை

[இல்லற மாதிரி விரிந்த மனப்பான்மையும் நோன்பாற்றலும் நினைவு உரமும் இன்றியமையாதன. தம் குடும்பக் கட்டமைகள் மட்டும் அவர்களுக்கு உரியன அல்ல நாட்டுச் சேவையும் உண்டு, 'நாட்டில் பகைமை நீங்குக, அந்நன்மை ஓங்குக' எனத் தவங்கிடப்பதும் இல்லற மாதிரிக்குக் கட்டமை.]

வாழி ஆதன வாழி அவினி!
பகைவர்புல லார்க்கு, பார்ப்பார் ஓதுக,
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
பூத்த கரும்பின் காயத்த நெல்லின
கழனி யூரன் மார்பு,
பழன மாகறக எனவேட் டேமே.

—ஐங்குறு நூறு, ௪.

தலைவன் சில நாள் தலைவியைப் பிரிந்திருந்தான்; பின்பு வந்தான். ஒரு நாள் தோழியை நோக்கி, "நான் இங்ஙனம் பிரிந்திருந்தபோது நீங்கள் என்னென்னவோ

கினைத்திருப்பீர்கள்” என்று சொன்னான். அதற்குத் தோழி கூறும் விடையே இரதப் பாட்டு.

“அரசனான ஆதன அவினி என்பவன் வாழி வாழி” என்று முதலில் அவள் சொல்லிக்கொண்டாள். பின்பு,

“தலைவி உங்களைப்பற்றித் தவறென்றும் நினைக்க வில்லை அவள இல்லறத்தராகஞரிய நினைவுகளையே மேற் கொண்டிருந்தாளா; ‘நாட்டிற் பகைவாகள் சிறுமையடைக, நாடு நன்மையடையும்பொருட்டு அநதணாகள் மந்திரம் ஓதுக” என்று நினைவுவலிவுடன் எண்ணவேண்டு வது மனைவாழக்கைகஞரிய மாதரின் கடமையன்றோ? அநத இல்லறக கோட்பாடுகளையே அவள் உள்ளம் நினைத்துக்கொண்டிருந்தது

தோழியாரான நாங்கள் “பூதத கருமபிணையும் காயத்த நெல்லினையுமுடைய கழனிகள் சூழ்நத ஊருக்கு நீங்கள் உரியவராயிருக்கிறீர்கள். ஆனால், உங்கள் மார்பும் அக் கழனிகளபோல ஆகிவிடக் கூடாதே என்று விரும்பி நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம்” என்று சொன்னாள்.

தோழியின் பேச்சில் உள்ள குறிப்பைத் தலைவன் தெரிந்துகொண்டான். ‘பரததையாகள் பூத்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் மகவுபெற்றெடுப்பதற்கு உரியவர்கள் அல்லா, தலைவி மனைவாழ்க்கைக் குரியவளாதலின், அவள் பூத்திருத்தலோடு மகப்பேற்றுக்கும் உரியவளாகினாள். கருமபு பூத்தலமட்டும் உடையதாதலால் ‘பூதத கருமபு’ என்று தோழி சொன்னது பரததையரையே குறிப்பதாக இருக்கவேண்டும். ஆம், அதுதான். அப்படியானால், பூத்தலோடு காயத்தலுமுடைய நெல், பூத்தலிலுபோடு மகப்பேறுரிமையுமுடைய தலைவியையே குறிக்கின்றதென்பது உறுதி. பழனம் என்னும் வயலநிலம் கருமபும் விளைய இடநதருகின்றது. நெல்லும் விளைய இடநதருகின்றது. அநதப் பழனம்போல நமது மார்பும் இருவாக்கும் பொதுவானதாக ஆகிவிடக்கூடாது என்று குறிப்பிக்கின்றாள். ஆம், என்ன வல்லமையாகக் குறிக்கின்றாள்! அவள்

கருத்து, முறையானதுதானே ' என்று இங்ஙனமெல்லாம் அவன் மனம் நினைத்தது. நாம் ஏன தோழியை இந்தக் கேள்வி கேட்டோம் என்றும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

இல்லற மாதரின் கடமையும், பரததையாக்கும் குல மகளிர்க்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு ஒன்றும் இப் பாட்டில் என்ன அழகாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன!

குறிப்புரை:—புல் - புன்மை ஆக - பொருந்தாக. பழனம் - வயல நிலம் (கடு)

திருமணத்தின்பயன் இல்லறவொழுக்கம்

[ஆடவர்க்குக் கடமை மாசரை மணந்து இல்லறவொழுக்கம் மேற்கொள்ளுதல், மகப்பேறு இல்லறவொழுக்கத்திற்குரிய அன்பு முதலிய இனிய பண்புகளை உண்டாக்கும். திருமணத்தின் பயன் அடபண்புகளைப் பெறுதலே]

மந்திக காதலன் முறிமேய கடுவன
தண்கமழ நறைக்கொடி கொண்டு வியல அறைப்
பொங்கல இளமழை புடைக்கும் நாட!
நயவா யாயினும் வரைந்தனை செனமோ;
கலமுக்கை வேங்கை மலரும்
நனமலை நாடன பெண்டெனப் படுததே.

—ஐங்குறுநூறு, உஎசு.

தோழி இந்தப் பாட்டில் இரண்டு குறிப்புகள் வைத்திருக்கிறாள். தலைவன் விரைவில் மணந்துகொள்ளவில்லை; அவனைத் தோழி நெருங்கிச் சொல்லுகிறாள்.

“பெட்டைக் குரங்கின் காதலனை தழை தின்னும ஆண் குரங்கு, குளிர்ந்த மணம் வீசும் நறைக்கொடி கொண்டு, அகன்ற பலை நிலத்தினமேல் மிகுந்து வருகின்ற இளமுகிலை அடித்து விளையாடுகின்ற நாடனே” என்று தலைவனை அழைத்துக்கொள்கின்றாள் இந்தப் பேச்சில், ‘மேற கருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படக்கூடிய இளமேகத்தைக் குரங்கு அடக்கின்றதென்று குறிப்பதனால்,

விரைவிற கருக்கொண்டு முற்றம் மகப பெறுதற்குரிய தலைவியை நீ களவொழுக்கத்தால் வீணே கெடுக்கின்றாய்' என்று ஒரு குறிப்பு இருக்கின்றது.

இனி, அங்ஙனம் தலைவனை அழைத்தவள அவனை நோக்கி “ அழுத்தமான மொகஞ்சையுடைய வேங்கை மரங்கள் மலாநதருக்கின்ற நல்ல மலைகளையுடைய நாடனுக்குப் பெண இவள் என்று நீ உட்கொண்டு திருமணத்துக்கு விரும்பவில்லையாளும்து, கடமைககாகவாவது திருமணம் செய்துகொண்டு போ ” என்று தன் முடிபுரைக்கின்றாள்.

இச் சொல்லில், வேங்கை மலாகின்ற நிகழ்ச்சி காட்டப்படுதலின, திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்குரிய பருவமும் இதுவென்று மறநெரு குறிப்பும் வெளிப்படுகின்றது.

குறிப்புரை — தண - குளிராச்சி ‘ குளிராத மணங்கமழும் நறைக்கொடி ’ எனபது இனிய களவொழுக்கம் எனபதன் குறிப்பு. பொங்கல் - மிகுதியான. மழை - மேகம் டுடைக்கும் - அடிக்கும் கலழுகை - கெட்டியான அருமடி கற்குகை யென்பபொருளுரைப்பதானால், அக் குறைகளின் அருகிடங்களில் வேங்கை மலரும் மலைநாடன் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம் பெண்டு - பெண். படுத்தது - உளங்கொண்டு, குறவாமகள் எனக் குறைவாய் நினைத்து எனபது கருத்து (கசு)

பெண்ணின் இல்வாழ்வு

[இல்வாழ்க்கையில் கணவனுக்கும் மனைவிகடும் தினைத்தனையும் மாறுபாடு இருத்தலாகாது. மக்கடபேறு இல்வாழ்க்கைக்கு அணி கணவனும் மனைவியும் குழந்தைகளோடு ஒருங்கிருந்து அன்பும் ஒற்றுமையுங் கனிந்த உள்ளத்தோடு இனிசை கேட்டு மகிழ்தல் சிறந்த நாகரிக நன்முறையாகும்]

பாணர் முல்லை பாடச சுடரிழை
வாணுத லரிவை முல்லை மலைய
இனிதிருந தன்னே நெடுநதகை
துனிதீர் கொள்கைத் தன் புதலவனெடு பொலிந்தே.

—ஐங்குறு நூறு, ௪௦௮.

அணுக்கத்திலேதான் திருமணம் நடந்தது. ஆனால் எப்படியோ இரண்டு மூன்றுநாட்கள் கழிந்ததுவிட்டன. மணமக்களுக்கு இப்போது ஒரு வயதுள்ள புதல்வனும் உடன் இருக்கிறான்.

பெண்ணின் இவ்வாழ்வு எப்படியிருக்கிறதென்று பாரக்கவேண்டுமென்பது தாய் வீட்டார விருப்பம். தாயை விடச் செவ்வியே குழந்தைமுதல் பெண்ணினிடம் நெருங்கிப் பழகியவள். ஆதலால் அவள் 'நான் பார்த்து வருகிறேன்' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டாள். பகலெல்லாம் வழி கடந்து மாலையிலே மணிக்ரூப பெணவீட்டை அடைந்தாள். ஆவததோடு உள்ளே நுழைந்தாள்.

முற்றத்திலே ஒரு மலர் தோட்டம் அங்கே ஓர் அகலமான மேடை மேடையின் ஒரு கோடியில் ஒரு கொடிப்பந்தா இருந்தது. அப் பந்தரில் முல்லைக்கொடிகள் அடர்த்தியாகப் பின்னிக்கொண்டு படர்ந்திருந்தன நிறைய மலர்கள் மலர்ந்து, நறுமணத்தை அத் தோட்டம் முழுமையும் அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தன.

அப்போது அங்கே 'பாணா' என்னும் பாடகர், முல்லை யாழ் தாங்கிச் 'சாதாரி' யென்னும் முல்லை நிகல்து இன்னிசையை அவ் யாழிலிட்டு மீட்டி இனிமையாக இசைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

தலைமகன் அம்மேடையின்மேலிருந்த ஓர் இருக்கையிலே மலர்ந்த முகத்துடன் அமர்ந்து, எதிரில் இருந்த தன் புதல்வனை எடுத்துத் தன் மடியின்மேல் உட்கார் வைத்துக் கொண்டு, பவழத் துண்டுகளைப் போலிருந்த அககுழந்தையின் இரு கைவிரல்களையும் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்து யாழின் பாட்டுக்கு ஏற்றபடி தாளங்கொட்டுமாறு செய்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

இப்பால் தோழிமார் சிலர் பக்கத்திலிருந்த கொடி முல்லை மலர்களைப் பறித்துக்கொடுக்கத் தலைவி மேடையில் அமர்ந்து அவற்றைத் தொடுத்தாள். பின்பு, அவற்றில் ஒரு

தொடுப்பைத் தலைவனது மடிமேல் அமர்ந்து கை தட்டிக் கொண்டிருந்த தன் புதல்வனது தலையில் வல்லமையாய்ச் சூழி மறறொரு தொடுப்பை வாரி முடிதத தனது பின்ன விலும வளைவாக வைத்துச் சூடிக்கொண்டிருந்தாள். தோழி மார் அதனைத் திருத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். தலைவன், தலைவியின் கூந்தலழகைத் தன் இரு கண்களாலும் பருகிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்நேரத்தில் உள் நுழைந்த செவிலி இந்நிலைகளைக் கண் குளிரக் கண்டாள். வாழ்க்கை எப்படி இருக்கின்றது என்று நினைப்பாள்! உள்ளம் பூரித்துப் போனாள். அவள் உள்ளத்தில் இக்காட்சி அப்படியே நிலைபெற்றுவிட்டது.

சிலநாள் கழிந்தபின் செவிலி ஊருக்குத் திரும்பினாள். பெண்ணின் தாய், இவளை ஆவததுடன் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் சென்றதும், பெண்ணின் வாழ்க்கை நலங்களைப்பற்றி வேட்கையோடு கேட்டாள்.

அதற்குச் செவிலி, 'ஆ, பாணா முலலைப் பண் பாட, ஒளிரும் அணிகலன்களையுடைய நம் ஒளி நெற்றிப் புதலவிதன கூந்தலில் முலலை மலர்கள் சூடிக்கொள்ள, பெருந்தகையோனான அத தோன்றல, இன்னல தீராகும் இயல்பினையுடைய தன் புதலவனுடன் விளங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியாயிருக்கின்றன' என்று தான் முதல நாள் கண்ட காட்சியை அப்படியே சொன்னாள் அனைவரும் மகிழ்ந்து கொண்டனர்.

அன்றெல்லாம் அவர்களில்லத்தில் அதுவே பேச்சாயிருந்தது.

கணவனும மனைவியும் தமக்குள் மாறு எதுவுமின்றிக் குழந்தையோடு பாடல கேட்டு மகிழுகின்றனரென்பது எவ்வளவு நலவாழ்க்கையாயிருக்கின்றது!

குறிப்புரை —வாணுதல - வாள் துதல், வாள் - ஒளி, துதல - நெற்றி. அரிவை - பெண். இனிது - மகிழ்வாய் நெடுந்தகை - பெருந்தகையோன். துனி-வருத்தம். கொள்கை-இயல்பு; 'துனி

தீரகொள்கைப் புதல்வன்' என்றான், கணவன் மனைவியாக்குள் ஏதேனும் ஊடல் நேரினும், இப் புதல்வன் காரணமாகவேனும் அவர்கள் அது நீங்கப்பெறுவார்கள் என்பதற்கு பொலிந்த - விளங்கி, கணவனும் மனைவியும் இக் குழந்தையோடு கூடி அளவ ளாவிக்கொண்டிருப்பது ஒரு பொலிவாயிருக்கிறது என்பது குறிப்பு. (௧௭)

கணவனும் குழந்தையும்

[இவ்வாழ்க்கையில் தாயதந்தையரின அன்பு குழந்தையாகக் கனிந்து உருவாகின்றது தந்தையின் அன்பு குழந்தையைத் தழையச் செய்தால் தாயின் அன்பு அவ்விருவரையுந் தழையச் செய்கின்றது அதற்கையோர இல்லறம் இவ்வுலகையே வெல்லும்]

புதல்வற் கவைஇயினன தந்தை , மென்மொழிப்
புதல்வன் தாயோ இருவருங் கவையினள் ;
இனிது மன்ற அவர் கிடக்கை
நனியிரும பரப்பினிவ வுலகுட னுறுமே

—ஐங்குறுநூறு, ௪௦௯

திருமணஞ் செய்து கணவன் வீட்டுக் கணுபடியின், செவிலித்தாய் ஒருகால் தன் பெண் வீட்டுக்கு வந்து சில பகல் தங்கியிருந்தாள்.

ஒருநாள் தலைமகள் எங்கோ வெளியே போயிருந்து வீட்டுக்கு வந்தான் கைகால் அலம்பிக்கொண்டான் இதற்குள் அப்பா அப்பா என்று அவன் அருமைப் புதல்வன் ஓடிவந்து அவன் காலகளைக் கட்டிக்கொண்டான். புதல்வனை ஆவலாக வாரியெடுத்தது மார்பில் அணைத்துக் கொண்டு உளளேபோய்ச் சன்னல் பக்கமாய்க் காற்றோட்டமான இடத்தில் இடப்பட்டிருந்த கட்டிலின்மேல் அமாந்த, அப்புதல்வனுடன் கொஞ்சி விளையாடித் தலைவன் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தான்.

இதற்குள் தலைவி சிறுமுண்டி ஒழுங்குசெய்து எடுத்துக்கொண்டு அவகே போனாள். சிறிது சாய்வாயப் படுத்திருந்த தலைமகள், எழுந்தது உட்காந்தான். தலைவி, சிறு

றுண்டிக் கலனை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, அருகில் அக் கட்டிலின் ஓரமாய்ச் சிறிது நின்றசாய்வாய் உட்கார்ந்தாள். அப்போது குழந்தையை மடியில் நிறைவைததுச சிரிப்புக் கூட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்த தலைவன், காதல் மேலீட்டால் அப்புதலவனை அப்படியே மார்பில் அணைத்து இறுகத் தழுவினான். அருகில் அமாந்த தலைவனமேற சிறிது சாயந்தது கொண்டிருந்த தலைவி அதுவே நேரமாகத் தன காதலன் மேல் நனகு சாயந்தது அவனையும் அப் புதலவனையும் ஒருங்கே தன இரு கைகளாலுங் கழும அணைத்துக்கொண்டாள் தலைவனுந் தலைவியும் அவ விற்பததினையிற்ற சிறிது நேரம் அப்படியே கட்டுண்டிருந்தனர்.

எதோ வேலையாய் அப் பக்கம் வந்த செவிலிகு இருக்காட்சி தென்பட்டது. அவள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுக்கத்து இவ் வொற்றுமை எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டாள். மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பின்பு தனக்குள் பின்வருமாறும் நினைத்துக்கொள்கிறாள்.

‘புதலவனைத் தழுவினான் தந்தை; மெல்லிய மழலைச் சொற்களைபுடைய அப் புதல்வனின் தாயோ, அவ்விருவரையும் சோதத்துத் தழுவினாள். அவர்கள் கட்டில இனிமையானதென்பது தெளிவு. அக் கட்டிலுக்கு மிகப் பெரும் பரப்பினைபுடைய இவ்வுலகுமுழுதும் சமமாகப் பொருந்தும்.’

இப்படி அவள் நினைத்தாள். உண்மையான காதலுள்ளவர்களுக்கு வாழ்க்கை யின்பத்தில என்ன குறை!

குறிப்புரை : கவையினன் - அணைத்தனன் ‘மனற’ என்னும் சொல் தெளிவுப்பொருள் தரும் ஆதலின் அதற்கேற்ப உரைத்துக் கொள்ளவேண்டும் கிடக்கை - படுக்கையிடம்; இங்கே, கட்டில என்னப்பட்டது. நனி - மிகவும், இரு - பெரிய. உடன் - முழுதும் உறும - பொருந்தும்; சமமாகப் பொருந்தும் என்று உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மகப் பேற்றால், கணவன் மனைவியாகுள் அன்பு குன்றாதென்பதற்கும் இப் பாட்டு ஒரு தக்க சான்றாகும்.

(௧௮)

மக்கட் பேறு

[பலாக்கும் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டே மக்கள் இவ்வாழ்க்கையமைப்பை மேற்கொள்ளுவது ; அதற்கு இல்லறம், பல படைப்புக்களும் படைத்திருத்தல்வேண்டும். நாடோறும் பலரோடு உடனிருந்து உண்ணும் நேய வாழ்க்கையும் வேண்டும். அந்நேய வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தும்பொருட்டு மக்கட் பேறும் வேண்டப்படும்]

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செலவ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவவியும் துழந்தும்
நெய் உடை அடிசில மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லை தாமவாழு நாளே.

—புறநானூறு, ௧௮௮.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி எனனும் பெரியாரிந் தப் பாட்டை இயற்றியிருக்கின்றார். ஆண் மக்களிற சிறந்தோராயிருப்போரையே 'நம்பி' என்பார், இங்கே இச்சொல், 'அறிவுடை நம்பி' எனவும், 'பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி' எனவும் அடைமொழிகள் ஏற்றுவருகின்றது. இந்த அடைமொழிகள் அவரை மேலும்மேலுஞ் சிறப்பிக்கின்றன அரசர் செல்வத்துடன் கூரிய அறிவுச் செல்வமும் வாய்ந்த நல்லோராய் அவர் காணப்படுகின்றார். அவர், நற்குணமுடைய சான்றோருமாவார் ; 'நம்பி' என்பதனால் இது தெரிகின்றது. மாபெருந் தூயோரான பெரியார் பிசிராந்தையாரால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவராதலின், அவர் சான்றோர் எனப்பது நன்கு பெறப்படும்.

இங்ஙனம் பல படைப்பும அவர் படைத்திருக்கிறார் ; மேலும் பலரோடு உண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வருமாவார் ; பல நுகர்வுகளும் ஒருங்கு வாய்ந்த இப்படிப்பட்ட அருமைத் திருவாளர் ஒரு கருத்தைக் கூர்நதிறந்து சொன்னால், அது பல்வகையான உணர்வுப் பழக்கங்களின்

பிழிவாய் துட்பமாய்ப் பொருத்தமா யிருக்குமென்று நம்பலாமன்றோ?

மேற்காட்டிய பாட்டில் அவர் ஓர் உண்மையை எடுத்துக்காட்டி, அதற்குரிய காரணங்களையும் விளக்கி யிருக்கிறார்.

உலகத்தில் வாழக்கைக்கு வேண்டிய பல அமைப்பு களும் அமைந்துவிட்டன என்பதற்கு அடையாளம், பல ரோடு உடன இருநது உண்ணும் உயாநிலையை அடைவது தான் இதுவே நலவாழ்வு என்கிற இலவாழ்வு

பலர் பெருஞ் செல்வரா யிருக்கலாம் ஆனால், பல ரோடு உடனிருநது உண்ணும் உடைபெருஞ் செல்வரா யிருப்பதென்று சொல்ல முடியாது. அப்படி யிருப்பதற்கு அறிவு குணம் முதலிய வேறு படைப்புகளும் வேண்டும். செல்வம் கையிலிருப்பதனாலேயே, அச்செல்வம் அவர்க்கு உடைமையாய் விடாது, பெருஞ்செல்வமென்று மதிககப் படுவதுமாகாது அறிவு குணம் முதலிய பிற படைப்பு களும் வாய்நது அதனை அவர் அறவழியிற் பயன்படுத்தும் போதுதான் அச் செல்வம் அவர்க்கு உடைமையான செல்வமாகின்றது; உடைபெருஞ் செல்வமாகின்றது. இப்படிப் படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும் உடைப் பெருஞ் செல்வராய் வாழும் வாழ்வே 'வாழ்வு' எனப்படும்.

இதனை 'வாழ்வு' இருபடினுங் 'குழந்தை' யில்லா விட்டால் அது குறைவுடைய வாழ்வேயாம்; மக்கட் பேறும் இருந்தால் அதுவே பெருவாழ்வாய் அமைந்து நிறைவுடையது.

குறிப்புரை. படைப்பு - செல்வப்பேறு. துழந்தம் - துழாவீ யும். அடிசில - சோறு. மெய் - உடம்பு. விதிதாதம் - சிந்தியும். மயக்குது - இன்பத்தால் மயக்குகின்ற பயம் - பயன். குறை - நிறை வாகும் பொருள். பயன் என்கிற நிறைவாகும் பொருள் இல லாதவராவர் என்பது கருத்து. வாழ்வின் பயனை நிறைவாகும் பொருள் மக்கட்பேறுதலின், அங்ஙனம் உரைக்கப்பட்டது. பாண்

டியன் அறிவுடை நம்பியாரே இங்ஙனம் உரைப்பதனால், அம்முடிபு உண்மையான முடிபாகவே இருக்குமென்பதில் ஐய மொன்று மில்லை. (கக)

5. அரசியல்பு

பிறர்க்கென வாழ்தல்

[அரசாட்சி எனபது குடிசைக்காக , அரசனது நலத்துக்காக அன்று. பிறாபொருட்டே அரசன வளமுள்ளவனாகவும் அதிகார முள்ளவனாகவும் விளங்குகின்றான் , அவன உயிர்வாழ்வதே உலகத்திற்காக ஆதலால், அவன பகைத்துப் போரா செயதலும் நகைத்து உறவாடுதலுமெல்லாம் பொது நலத்தின் பொருட்டேயாம்]

வாழகநின் வளனே நின்னுடை வாழககை
வாய்மொழி வாயர் நின்புகழ ஏத்தப்
பகைவர் ஆரப் பழங்கண அருளி
நகைவர் ஆர நனகலம சிதறி
ஆன்று அவிநது அடங்கிய செயிர்தீர் செமமால் !
வானதோய நலவிசை உலகமொடு உயிர்ப்பத்
துளங்குகுடி திருத்திய வலமபடு வென்றியும்
மாயிரும புடையல மாககழல புனைந்து
மனனெயில எறிநது மறவர்த தரீ இது
தொன்னிலைச சிறப்பின நின்நிழல் வாழநர்க்கு
கோடற வைத்த கோடாக் கொளகையும்
நன்றுபெரி துடையையால நீயே
வெநதிறல வேநதேஇவ உலகத தோர்க்கே.

—பதிறுப்பதது, ௩௭

‘அரசே, இந்த உலகத்தோர்பொருட்டு நின் செலவ மும நின் வாழநாளும் வாழக’ என்று காப்பியாற்றுக் காப்பியனா என்னும் புலவர், களங்காய்க் கண்ணி நாராமுடிச சேரல் என்னும் சேர அரசனை வாழத்ததல இப் பாட்டின் கட் காணப்படுகின்றது

உலகத்தில் யாரும் பிறருதவியின்றி உயிர்வாழ்தல் இயலாது. ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் முறையிலேயே உலகியறகை நடைபெறுகின்றது. இதனால், பிறர்க்கு உதவிசெய்வதன் வாயிலாகவே தமக்கும் வாழ்வு அமையும் அடிப்படையை எவரும் உடையவராயிருக்கின்ற ரென்பது தெரிகின்றது. உலகியலபின மறைபொருள் இது.

புலவா அச சேர மன்னனை நிற்பொருட்டு நீ வாழ்க எனறு வாழத்தி யிருப்பாராயின், அவ வாழ்வு உண்மையான வாழ்வன்றாதலின், அது சேரன் பெருமையைக் குறைப்பதாயிருக்கும். சேரனுக்கும் எழுச்சியும் இன்பமுந்தந்திராது.

இநதப் பாட்டில், அவனுக்குள்ள பல குணங்களைப் பற்றிக் கூறும்போதும், அவன் பலாகும் தண்ணளி செய்யும் முறைமையே கூறப்பட்டிருக்கின்றது பாட்டின் பொருளை நோக்க, அது விளக்கமாகும். பொருள் வருமாறு :

‘ உண்மை மொழிகளையே பேசும் நாவினையுடையோர் நிற்புகழை ஏதத, பகைவர்களும் மன நிறையுமபடி பழைய கண்ணோட்டம் அருளிச்செய்து, நண்பா மன நிறையுமபடி சிறந்த அணிகலன்களை அவர்களுக்குச் சிறதி, அவ்வாறற்றப் பெருமித மெதுவுங் கொள்ளாமல் அறிவு அகன்று புலனவிரது அருளிலடங்கிய தீதுதீராத தலைவனே! வாவ்வரையிற சென்ற மிக்க புகழ் உலகத்தின்கண்ணும் மணக்கும் படி, பகைவரால் நிலைகலங்குங் குடிமகர்களை அங்ஙனங் கலங்காதபடி நினது பேராண்மையால் ஒழுங்குசெய்தமைதத வலம்படு வென்றியும், பெருமைக்குக் காரணமான கரிய பணநதோட்டு மாலையும் சிறந்த வீரக்கழலும் அணிநது நிலைதத பகைவர் அரணை அழித்தது அங்கிருந்த வீரர்களைத் தருவித்துப் பழமையான நிலைபெற்ற சிறப்பிளையுடைய நின் நிழல்வாழ வீரர்க்குக் கொடுமையிலலாதபடி அடக்கிவைத்த நிலைகோணுத கொள்கையும் நீ மிகப்பெரிதும் உடையை. கடிய ஆற்றல வாயநத வேந்தே ! இவ்

வுலகத்தார் பொருட்டு நின்வளன் வாழ்க , நின்னுடைய வாழ்நாட்கள் வாழ்வனவாக !'

முதல் ஐந்தது வரிகளில் அவன் தன்னைப் பகைப்பவர்க்கும அருளுதலும் தன்னை மகிழ்பவர்க்கு உதவுதலும் சொல்லப்படுகின்றன. பின் வரிகளில் அவன் வென்றியும், அவன் நிழலவாழ்வார்க்கு அருளுங் கொள்கையுங் கூறப்படுகின்றன. நினைக்குமிடத்து, எல்லாம் பிறாக்கு உதவுதலாகவே இருக்கின்றன.

இததகையோரே அறிஞர்களால் வாழ்த்துதற்குரியவா.

குறிப்புரை —வளன் - செல்வம். வாழ்க்கை - இங்கே வாழ்நாள். வாயா - நாலினையுடையவா அல்லது பேச்சினையுடையவா. ஆர - மனம் நிறைவடைய பழங் கண் - இங்கே, பழைய கண்ணோட்டம் என்று பொருள் கொள்ளுவது சிறப்பு. நகைவா - தன் சார்பில் மகிழ்ச்சியுடையவாகள் ; அவர்கள், நண்பா இரவலா முதலியோர். கலம் - அணிகலன். சிதறி - சிந்தி. செயிர் - தீது. செமமல - தலைமையுடையவா, செமமால் - தலைவரே. நல இசை - மிகக் புகழ் உயிர்ப்பமணக்க. துளங்கு - அசைகின்ற; அதாவது, கலங்குகின்ற. வலம்படு வென்றி - மேலுமேலும் வெற்றிகள் உண்டாவதற்குரிய அடிப்படையான வெற்றி புடையில் - மூலை. கோடு - கொடுமை கோடா - கோணாத நன்று பெரிது - மிகப் பெரிது. உலகத்தோர்க்கு - உலகத்தோர்பொருட்டு. (உ ௦)

கொடையும் வீரமும்

[புகழ்க்குக் கொடை அடிப்படை , கொடைக்கு வீரம் அடிப்படை; அரசனுக்கு வீரமும் கொடையும் மேம்பட்டிருந்தல வேண்டும். அதனால், நாட்டில் அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் ஓங்கி, மக்கட்கு வாழ்க்கையில் விளக்க முண்டாகி வாழத்தும் மிகும் தெருவெல்லாம் அவன்புகழ் முழக்கம் பெருகும்.]

அட்டுஆ னானே குட்டுவன் ; அடுதொறும்
பெற்று ஆ னரே பரிசிலர் களிநே ;
வரையிசை இழிதரும் அருவியின் மாடத்து
வளிமுனை அவிர்வருங் கொடிநுடங்கு தெருவில்

சொரிசுரை கவரும் நெய்வழிபு உராலின்
பாண்டில விளககுப் பருஉச்சடர் அழல
நன்னுதல விறலியர் ஆடும
தொன் நகர் வரைப்பின அவன் உரைஆ னுவே.

—பதிற்றுப்பத்து, சுள.

‘செங்குட்டுவன் பகைவரை அழித்தது அமையான் ,
பகைவரை அழித்தது அவன் வெற்றிபெறுநதோறும் பரி
சிலா களிறுபெற்று அமையார் , தெருவில் கிறலியா ஆடல
பாடல் செய்கின்ற பழமையான நகரங்களில் அவன் புகழ்
கிறைநது அமையா’ என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

அதனை மேன்மேல் வீரமும் மேன்மேற பரிசளித்த
லும இவற்றால் மேனமேற புகழ் பெறுதலும் உடையவன்
குட்டுவன் எனபது கருதது.

கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறை பாட்டில் நன்றி
பிடுக்கின்றது.

குறிப்புரை : அட்டு - கொன்று , இங்கே, அழிகதென்னுங்
கருத்தில் வந்தது. ஆனான் - நிறைவடையான். களிறு - யானை.
இழிதரும் - வீழ்கின்ற , வளிமுனை - காற்றாளன் இடத்தில் ;
முனை - இடம் அவிரவரும் - விளங்குகின்ற ‘ஊராமியை
அவிரவருங் கொடி’ எனபதற்கு, ‘மலையினமேல் அசைநது வீழ்
கின்ற அருவியைப்போலக், காற்று வீசுகின்ற மேலிடத்தில் விளங்கு
கின்ற கொடி’ எனபது பொருள் துடங்கும் - அசைகின்ற.
மாடத்திற கொடிகள் அசைகின்ற தெரு , ‘தெருவில்
தொன்னகா’ எனபதற்கு, ‘தெருவினகண், நெய்சொரி திரிக
குழாய் ஏறறுதகொண்டிருக்கின்ற நெய்யை விளகுகளில் வழிய
விட்டுக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் சிலா செல்ல, அக் காற்றுவிலங்கு
களின் பருமனான சுடா ஒளிவிட்டு எரிய, அதன் வெளிச்
சத்தில் அழகிய நெற்றியையுடைய விறலியா ஆடல பாடல செய்யும்
பழைய நகா’ எனபது பொருள். சொரி - ஊற்றுகின்ற, சுரை -
உள் புரையுடையது; இங்கே, திரிககுழாய்க்கு வந்தது கவரும் -
ஏறறுககொண்ட. வழிபு - வழியவிட்டு. உராலின் - உலவதலின்.
பாண்டில விளககு - காற்றில் அவிரதுவிடாதபடி வைக்கும் பெரிய

அகல் விளக்கு. பருஉ - பருமனை அழல் - எரிய நல் - அழகிய. நுதல் - நெற்றி. விறலியா - ஆடல் பாடல் செய்யும் ஒருவகைச் சாதி மகளிர். தொல் நகா - பழைய நகரங்கள். இங்கே குறிப்பிடப்பட்டவை அரசுடைய நகரங்கள். வரைப்பின் - எல்லையில; அந நகர எல்லைகளில் எனபது கருதது. உரை - புகழ் மொழிகள். ஆளு - நிறைந்து அமையா. (உக)

அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய மாட்சிமையான இயல்புகள்

[தமமை மதிப்போர எளியராயினும் அவர்களை மதித்து அணைத்துக் கொள்ளுதல் அரசாக்கு இன்றியமையாதது, பிறரைக் குறையே கூறுவோர் சொல்லில் நம்பிக்கையின்மையும், நடுவு நிலைமையும், அருளெண்ணமும், வீரமும், அன்பும், எதனையும் ஆராய்ந்து செயதலும் அவாக்கட்கு வேண்டும்]

வழிபடு வோரை வல்அறி தீயே ;
பிறர்ப்பழி கூறுவோர் மொழிதே றிலையே ,
நீமெய் கண்ட தீமை காணின
ஒப்ப நாடி அதற்கு ஒறுத்தி ;
வந்துஅடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்
தண்டமும் தணிதிநீ பண்டையின பெரிதே ,
அமிழதுஅட்டு ஆனாக கமழ்குய அடிசில
வருநர்க்கு வரையா வசைஇல வாழ்க்கை
மகளிர் மலைததல அல்லது மளளர்
மலைததல போகிய சிலைததார் மார்பு !
செய்துஇரங் காவினைச் சேணவிளங் குமபுகழ்
நெய்தலங் கானல நெடியோய் !
எய்தவந தனமயாம , ஏத்துகம பலவோ.

—புறநானூறு, ௧௦.

“ நெய்தலங் கானல ” எனபது ஓர் ஊர்.* அது

* ‘ நெய்தல் வாயில் அல்லது நெய்வாசல என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கருகே ஓர் ஊர் உள்ளது ’ என்று ஆசிரியர் உ. வே. சா. அவர்கள் தமது பதிப்புக் குறிப்பிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

‘சோழன் இளஞ் சேட் சென்னி’ என்னும் அரசனுக்கு உரியது. ஒரு நாள் ‘ஊன்பொதி பசங்குடையார்’ என்னும் புலவாரியரான் அவனிடம் போனார். அவனிடம் அமைந்திருக்கும் நல்லியலபுகளை அவன்முன் எடுத்துப் பாராட்டி, அவனோடு அளவளாவி மகிழவேண்டுமென்று அவருக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. அந்த விருப்பம் இரதப் பாட்டாக மலர்ந்தது.

“பெருமானே, உன் எண்ணங்களின் வழியே நடந்து கொள்கின்றவர்களை நீ விரைவாயத தெரிந்தது அனைத்துக் கொள்கின்றாய், பிறரிடமுள்ள குற்றங்களை மட்டுமே பிரித்தெடுத்துச் சொல்லுகிறவர்களின் சொற்களில், நீ நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. நீ உண்மையென்று தீர்மானித்த குற்றம் ஒருவனிடம் காணப்பட்டால், முறைக்குப் பொருந்த ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்கபடி அவனைத் தண்டிக்கின்றாய். அப்படித் தண்டிக்கப்பட்டவன், தான் உள்ளந் திருந்தி வந்தது உன் திருவடியையடைந்து முன் நிற்பானால், நீ முன் நிலையைவிட மிகுதியாக அருள் கூர்ந்து அந்தத் தண்டனையையும் நீக்கிவிடுகின்றாய்.

“அமிழத்ததின் பெருமையைக் குறைத்து உண்ணத் தெவிட்டாதபடி, அதனை மணம் வீசும் தாளிப்புப் பொருந்திய பொங்கல உணவை, வருகின்ற விருந்தினாக்கு அளவு படுத்தாமல் வழங்குகின்ற, பழியில்லாத மனை வாழ்க்கையையுடைய நின் வாழ்க்கைத் துணைவியரே, நினது மாறாத தமது அன்பினால் மாறுபடுததுவரே யல்லாமல், பகை வீரா தமது போரால் மாறுபடுததுவதென்பது இல்லை. வான விலலுகு ஒப்பான பல நிறங்கள் அமைந்த மலர் மாலைகளை அணிந்த அதற்கைய மாறாத யுடையவனே!

“எதேனும் ஒன்றைச் செயதுவிட்டுப் பின் என்ன செயதுவிட்டோம் என்று இரங்கிக்கொண் டில்லாதபடி அமைந்த செயல் திறமையும், தொலைவான இடங்களிலும் விளங்குகின்ற புகழும் உடைய பெரியோய்! நெய்தலங் கானல் என்னும் ஊர்க்கு உரிய தலைவ! உன்னிடம் உள்ள

இந்த உயர் குணங்கள் கண்டு உன்னை அளவளாவும் பொருட்டு உன்னை அணுக வந்தேன், எனக்குள்ள மகிழ்ச்சியால் உன்னை இப்படி பலவாக ஏததுகின்றேன்.” இவை இநதப பாட்டிலுள்ள கருததுக்கள்.

இதனால் ஓர் அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய நல்லியல்புகள் இவையென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

குறிப்புரை.—வல - விரைவாய் அறிதீயே - அறிதியே, அதாவது, அறிகின்றனையே என்பது. அட்டு - இங்கே அடக்கி என்னுங்கருததில் வந்தது மலைத்தல - மாறுபடுதல. மள்ளர் - வீரர். நெடியோய - பெரியோய் எய்த - அணுக (உஉ)

அரசனுக்கு அறமே முதனமை ; படை முதனமையன்று

[வெற்றிக் குக காரணம் படை வலிமையன்று, அற முறைமையே. அறம் என்பது நடுநிலைமை, அதாவது, நமமவரென்று அவரது தீமைக்கும் ஆக்கமும் அயலவரென்று அவரது நன்முயற்சிக்கு அழிவும் சூழாதிருத்தல். வீரமும், மெனமையும் கொடையும் உரிய விடங்களிற் புலப்படுத்தித் தனது கடமையைக் காத்தல். இதனால் நாடு வளமும் பெறும்]

ஓங்குமலைப் பெருவில் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூளயில உடறறிப்
பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற்று அண்ணல காமா சென்னிப
பிறைநுதல விளங்கும் ஒருகண போல
வேந்தமேம பட்ட பூந்தார மாற !
கடுஞ்சினத்த கொலகளிறும கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிரதேருமநெஞ்சுடையபுகல் மறவரும என
நான்குடன மாண்ட தாயினும், மாண்ட
அறநெறி முதறறே அரசின கொற்றம்; அதனால்,
நமரெனக் கோலகோடாது
பிறரெனக் குணங்கொல்லாது
ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்
திங்க என்ன தன்பெரும் சாயலும்

வானத் தன்ன வண்மையும் மூன்றும்
 உடையை யாகி இல்லோர் கையற
 நீநீடு வாழிய, நெடுநதகை ! தாழநீர்
 வெண்தலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
 நெடுவேள நிலையு காமர் வியன துறைக
 கடுவளி தொகுப்ப ஈண்டிய
 வடுஆழ எககர் மணலினும் பலவே.

—புறநானூறு, ௧௮.

பழைய காலத்திற புலவர்களுக்கு நல்ல செல்வாககிருந்
 தது காரணம், அவர்கள் சிறந்த கொள்கைகளும் உயர்ந்த
 ஒழுக்கங்களும் உடையவர்களாயிருந்தமையே. ‘ மதுரை
 மருத னிளநாகனா ’ எனபவா அக்காலத்திலிருந்த அரிய
 புலவர்களுள் ஒருவா, அவர் சான்றோர் அவர் காலத்துப்
 பாண்டிய மன்னன், அவரிடத்தில் உயர்ந்த மதிப்பு வைத்
 திருந்தான். அந்த அரசனைப் ‘ பாண்டியன் இலவந்திகைப்
 பள்ளித துஞ்சிய நன்மாறன் ’ என்பர்.

அரசர்களுக்கு அரசியலில் எத்தனையோ வகையான
 மன அலைவுகள் இருக்கும். அந்த அலைவுகளால் அவர்கள்
 அறநெறியில் தவறிவிடாமலிருக்க வேண்டுவது, கட்டாய
 மாகும். அதற்காக அவர்கள், எப்போதும் பெரியோர்களின்
 அறிவுமொழிகளைக் கேட்பதில் உள்ளமுடையவர்களாயிருப்
 பார்கள் புலவர்களும் அந்த விருப்பந தெரிந்து, சிறந்த
 கருத்துக்களை அவர்கள் உள்ளத்தில் ஊன்றி, அவர்களைபும
 நாட்டையும் நலவழிப்படுத்துவார்கள் கேட்பவர்களுக்கு
 இங்ஙனம் செவியறிவுறுத்தும் செயல், நூலில், ‘ செவி
 யறிவுறாஉ ’ என்று வரும. இந்தப் பாட்டில் அச
 செயல் காணப்படுகின்றது.

புலவா அரசனை நோக்கி, ‘ மாற ! ’ என்று அழைக்க
 முற்பட்டவா, ‘ அழகிய மலர் மாலையை அணிந்திருக்கும்
 மாற ’ என்று மங்கலமாக அழைக்கின்றா ; பாண்டியனே
 என்பது கருத்து. அப்படி அழைக்கும்போது ஒரு சிறப்புத்
 தருகிறா. ‘ சிவபிரானுக்கு, இரண்டு கண்களுக்குமேல்

நெற்றியில் ஒரு சிறப்புக் கண் உண்டு. அதுபோல, தமிழ் நாட்டிலுள்ள சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர்களுள் பாண்டியனை நீயே மற்ற இரண்டு அரசாக்களைவிட மேம்பட்டவனாயிருக்கின்றாய்' என்றா. சிவபிரான என்று சொல்லும் போது அவருடைய சிறப்புகளை, 'மலையாகிய விலலில் பாம்பாகிய கயிறறைக கட்டி ஓர் அம்புகொண்டு முப்புரங்களை அழித்தது தேவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்த, கறையைக் கழுத்தில் உடைய அண்ணல்' என்றும், 'அவருடைய அழகிய தலையில் நெற்றியினமேல் பிறை வைத்திருக்கின்றா, அந்த நெற்றியில் ஒரு கண் உண்டு அதனைப் போல' என்றும் முதல் ஐந்தா வரிகளில் வெற்றிச் சிறப்பாகக் கூறிக்கொண்டார்.

அதன்பின், அடுத்த பதது வரிகளில் அரசனுக்கு நல்ல கருத்துக்களை அறிவுறுத்துகின்றார்.

“ஓர் அரசனுக்கு யானை குதிரை தோ காலாள் என்று நான்குவகையான படைகளும் இருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். மேலும், கடுமையான சினத்தோடுகூடிய கொல்கின்ற யானைகளாகவும், விரைவான ஓட்டமுடைய மனம் செருக்கின் குதிரைகளாகவும், நீண்ட கொடியை யுடைய உயர்ந்த தோகளாகவும், அஞ்சாத நெஞ்சையுடைய போர் விருமபும வீரர்களாகவும் அவை மாட்சிமைப்பட்டிருப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். ஆனாலும், அரசாட்சியின் வெற்றி, அந்தப் படைகளால் இல்லை. அரசாட்சியின் வெற்றி, அறநெறியையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

“அதனால், நமமவர்களென்று ஒரு பக்கமாயச் சாய்ந்தும், அயலாரென்று அவர்கள் நற்குணங்களைப் பாராட்டாமலும் நீ இருக்கக்கூடாது. நடுநிலைமை என்னும் அறநெறியை நீ கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டும்.

மேலும், வீரங் கொள்ளவேண்டிய இடத்தில் நீ ஞாயிறறைப்போலக் கொடிய வலிய ஆண்மையுடையவனாக இருக்கவேண்டும் ; அன்பு காட்டவேண்டிய இடத்

தில நிலாவைப்போலக் குளிர்ச்சியும் மிக மெனமையு முடையவனாக இருக்கவேண்டும், உதவி செய்யவேண்டிய இடத்தில் மழையைப்போலப் பயன கருதாமலும் எல்லாருக்கும் ஒப்பவும் தாராளமாகவும் வழங்கும் வள்ளன்மையுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும், இந்நத மூன்று குணங்களும் நீ ஒருங்கே உடையவனாயிருக்க வேண்டும்.

“ அப்படியிருந்தால் நினது நாட்டில் செல்வமில்லாதவரே இருக்கமாட்டார்கள், எல்லாரும் நலம் நிறைந்தவர்களாயிருப்பார்கள் ” எனபதே அப் புலவா அறிவுறுத்திய அறிவு மொழிகள்.

பின்பு, “ கடலில் வெண்ணிறமான தலையையுடைய அலைகள் அலைக்கின்ற திருச்செந்தூர் என னுந் திருப்பதியில் பெரியோனான முருகவேள் நிலையாய் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகிய அகன்ற கடல் துறையில், பெரிய காற்றைத் திரட்ட அதனால் குவிந்திருக்கும், வடுக்கள் ஆழந்த மணற் குவியல்களில் எததனை மணல்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளை விட மிகுதியான பல ஆண்டுகளாகப் பெருந்தகையே, நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக ” என்று கடைசி ஐந்தா வரிகளில் ஓர் அருமையான வாழ்த்துங் கூறி முடிக்கின்றார்.

இந்தப் பாட்டில், அரசாட்சியின் வெற்றிக்கு அற நெறியே முதற காரணம் எனபதும், அறநெறியில்லாத அரசு எவ்வளவுதான் படைவலி உடையதாயினும் முடிவான வெற்றியைப் பெறமுடியாதெனபதும் படைகள் ஓரளவுக்கே துணைக்காரணமாக உதவும் எனபதும், அற நெறியாவது எப்போதும் நடுவுநிலையாய் யிருப்பதோடு எங்கெங்கே தேவையோ அங்கங்கே வீரமும் அன்பும் வள்ளன்மையுங் காட்டுங் கடமையுணர்வோ டிருப்பதுமே யாம் எனபதும், ஒன்றோடொன்று வேறுபட்ட வீரம், அன்பு, வள்ளன்மை என னும் இம் மூன்று குணங்களும் ஒருவரிடமே ஒருங்கிருக்கவேண்டுமெனபதும், இக்குணங்களை யுடைய அரசனது நாட்டில், எல்லாரும் நலம் நிறைந்த

வர்களா யிருப்பார்கள் என்பதுமாக உயர்ந்த கருத்துக ளெல்லாம் கவர்ச்சியாய் அமைந்திருக்கின்றன.

குறிப்புரை — ஞாண - கயிறு , கொளீஇ - இங்கே, கடடி என்னுங் கருத்தில் வந்தது. மூ எயில் - முட புரம் , உடற்றி-அழித்தது. காமா - அழகு பிறை துதல - பிறையை மேலே சூடியிருக்கும் நெற்றி , வேந்த - வேந்தர்களில், மூவேந்தர்களில் என்று கொள்க. பூந தாரா என்பதில் பூ, அழகு கதழ - விரைவு உணராததும் பரி - நடை , பரிய - நடையையுடைய புகல - விருமபுகின்ற. மாண்ட - மாட்சிமைபபட்ட. கொற்றம் - வெற்றி சாயல - மெனமை. கையற - இல்லாமற் போக புணரி - அலை வியல - அகலமான ாண்டிய - குவிந்த வடுவாவது, காற்றினால் மணலில் அலையலையாகத் தோன்று வது , எக்கா - மணற்குன்று. (உஉ)

கல்வி கற்றலைப்பற்றி ஓர் அரசன் சொல்லும் சொல்

[கல்வி எவ்வளவு இடாபபட்டும் பொருளிறுந்தும் கற்றற்குரியது , தாயின் அன்புள்ளமும் அரசன் அறிவுள்ளமுங்கூடக் கல்வி யுடையோன் பக்கமே திரிந்துவயமாகும் , கல்விக்குமுன், குலத்தின் மதிப்பு ஒரு மதிப்பாகாது]

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல நன்றே ,
பிறப்புலார் அன்ன உடனவயிற னுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால தாயுமமனம் திரியும் ,
ஒருகுடிப் பிறந்த பலலோ ருள்ளும்
'மூத்தோன் வருக ' எனனாது அவருள்
அறிவுடை யோன் ஆறு அரசும் செலலும் ;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால ஒருவன் கற்பின
மேற்பால ஒருவனும் அவனகண் படுமே.

—புறநானூறு, கஅஉ

இது, ' பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ் செழியன் ' என்னும் அரசன் பாடிய பாட்டு. கற்றலின் சிறப்பைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிறான். இவன் பெரிய

அரசன் ; செல்வததில் திளைப்பவன். இப்படிப்பட்டவன், தானே நன்றாயப் படிததுப் பெரும புலமை பெற்றிருப்பதுடன், மற்றவர்களுக்கும் அக் கல்வியின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுகிறான். கலவிநிலையைப் பற்றி ஒரு புலவர் பாராட்டுவதைவிட ஓர் அரசன் பாராட்டிச் சொல்லுவதே சிறந்தது. அதுவும விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.

“ஒருவன் தன் ஆசிரியர்க்கு இடா உண்டாகுங் காலங்களில் உடனிருந்து உதவியும், அவருக்கு மிக்க பொருள் கொடுத்தும், அவரைப் பின்பற்றி நின்று வழிபடுதலில் கசப்புக் கொள்ளாமல் அவரிடம் கல்வி பயில்வது நல்லது.

“பிறப்பில் ஒரு தன்மையாக ஒரே வயிறற்ற பிறந்தவர்களிலும், கலவிச் சிறப்புள்ள பக்கம், தாயும் மனம் வேறுபட்டு க்ருபபிநிற்பாள்.

“ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்த மக்கள் பலருள், ஆண்டில் மூத்தவனை வருக என்று அழையாமல், அவர்களுள் கல்வியறிவற்ற பெரியவன் எவனோ அவனைத் தன் அரசவையில் அழைத்து வைத்து, அவன் கூறும் அறிவுரை வழியே அரசனும் நடந்துகொள்வான்

“வேறுபாடு கருதப்பட்ட நான்கு குலங்களுள்ளும் கீழ் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் கலவி கற்றிருந்தால், மேல் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனும் அவனிடத்தில் வந்து அவன் வழியாவான் ” எனபது.

‘கற்றல் நன்று’ எனபது கருதது. ‘தாயின் அன்புள்ளம், அரசன் அறிவுள்ளம் என எல்லாம் கல்வியின் வழியில் வயமாயவிடும்’ எனனுங் கருதது இப் பாட்டில் தெளிவாக அமைந்திருக்கின்றது.

குறிப்புரை: உற்ற உழி - உற்ற காலம் உறு - மிக்க. பிறரை நிலை - பின் நிற்கும் நிலை; பின்பற்றும் நிலை; அதாவது வழிபாட்டு நிலை ஆறு - வழி; அவன்கண் படும் - அவனிடம் வந்து வயமாவான்.

அரசன் வரிப்பொருள் வாங்கும் முறை

[குடிமக்களுக்கு மேன்மேலும் வளமுண்டாகக்கி கொடுகது அரசன் அவாஃளிம அனபுடன் திறை பெறுதலவேண்டும்; பகுதி பகுதியாகவும் எளிய முறையிற் பெறுதல வேண்டும்; அதிகாரமும் ஆரவாரமும் இவ்வகையிற் பயன்படா தானுங் கெட்டு உலகமுங் கெடுதற்கே அவை இடமாக்கி விடும்]

காய்நெல அறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாரிறை விலலதும் பலநாட காகும் ,
நூறுசெறு வாயினும் தமிழ்த்துப்புக்கு உணினே
வாய்ப்பு வதனினும் காலபெரிது கெடுகும் ,
அறிவுடை வேந்தன் நெறி அறிந்து கொளினே
கோடி யாதது நாடுபெரிது நந்தும் ,
மெல்லியன கிழவ னாகி வாகலும்
வரிசை அறியாக கலலென சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நசகின,
யானை புகக புலம்போலத
தானும் உண்ணுன உலகமும கெடுமே.

—புறநானூறு, கஅச.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவா அரசா ; சிறந்த புலவருமாவா. இவா காலத்தில், அப பாண்டி நாட்டிற் 'பிசிர' எனனும் ஓர் ஊரில், 'ஆந்தையா' எனனும் புலவர் பெருமானும் இருந்தாரா. பெருமபாலும் ஊரின பெயரும் சோததுப 'பிசிராந்தையா' எனறே அவரை அழைப்பாக்கள். அவா, தூய்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்த பெரியாரா.

ஒருநாள் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியினிடம், பிசிராந்தையா வந்தாரா. இருவரும் புலவாக்கள் , மேலும் ஒருவர் வளத்தில் மிகுந்தவா ஒருவர் தூய்மையிற் சிறந்தவா. ஆகவே இந்தச் சந்திப்பு அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சி தந்திருக்கும். நம்பி ஆந்தையாரைத் தகுதியாக

வரவேற்க இருவரும் மகிழ்ந்து அமர்ந்து, அவரவா நலங்கள் குறித்து உசாவி மனங் கலந்து பேசிக்கொண் டிருந்தனர்.

பிசிராந்தையார் தூய சான்றோராதலால், குடிமக்கள் வாழ்க்கை நலங்களிலும் அரசன் அரசியல முறைகளிலும் அவர் சிறப்பான கருததுகளை அழகாக வெளியிடக் கூடு மென்று கருதி நரபியா, பொதுவில் அரசியல பக்கமாய்ச் சுற்று விரிவாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தாரா பேசச் சுரசன குடிமக்களிடம் திறைகொள்ளும் முறைகளைப்பற்றி வந்தது. நம்பியாரும இந்தக் கருத்தில மிக்க அக்கறையுள்ளவராத லால், கருததாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். சொல்லு வோர பிசிராந்தையாராதலால், அவா நல்ல உவமையையும் இடையே கோததுப் பேச்சை அழகுபடுத்துவாரா என்றும் அவாக்குத் தெரியும் அப்போது பிசிராந்தையார், அது குறித்துத் தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டார்.

“குடிமக்கள தமது திறைப்பொருளைத் தாமே அன் புடன் செலுத்தும்படி அரசன் நடந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், அவர்கள் பகுதி பகுதியாக அதனை எளிதில் செலுத்தவும் இடங்கொடுக்க வேண்டும் இவ வகைகளில், அரசன் தன் ஆட்சி வலியைச் செலுத்தி, தானே முனைந்து போய அவர்கள் திறையை வலிந்து கொள்ளப் பாரப்பது நல்லதாகாது.

“தன் குடிமக்கள மேலும்மேலும் வளமாகவும் நல மாகவும் வாழ்வதற்கு, தான் இன்னும் எனன்னென்ன செய்யலாம் என்று அரசன் தன் அறிவு நுட்பத்தால் ஆராய்ந்து அவ்வப்போதும் நல்ல நல்ல வழிகளையும் வசதி களையும் அவர்களுக்கு உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்க வேண் டும். அறிவுடைய அரசனுகுத்தான் இது முடியும்.

“அப்படியல்லாமல் அறிவில் அவன் மெல்லியவனா லிருந்தால், அவனால் புதுப் புது வழிகளும் வசதிகளும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. நல்ல அமைச்சர் முதலானவர் களைத் தனக்கு உயர்ந்த உத்திகள் கூறும் சுற்றமாக அவ னால் அமைத்துக்கொள்ளவும் முடியாது. தாம் அறியாத

சுற்றங்களே வெறும் ஆரவாரத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள். அவர்கள் உயர்ந்த உறுதிகள் தேர்ந்து அரசனுக்குச் சொல்லாமல், அரசன் சொல்வனவெல்லாம் ‘சரி’ ‘சரி’ என்று தாமும் ஒத்துக் கூறிவிடுவார்கள்.

“இந்தக் காரணங்களால், குடிமக்கட்கு நலம் விளையாமற்போகும். அதனால் அவர்களுக்கு வருவாய் குறைந்து பருகிப் பணம் கட்டமுடியாமலும் போகும். அப்போது இந்த அறிவு மெலிந்த அரசன், தன் ஆட்சி வலிவைச் செலுத்திக் குடிமக்களுக்குப் பின்னும் அன்பு கெடுமபடி, கட்டாயமாய்த் திறைப்பொருள் திரட்டவேண்டிய நிலை உண்டாயவிடும். அப்போது தகுதியற்றியாத இந்தச் சுற்றங்களும் அப்படித்தான் செய்ய வேண்டுமென்று மேலுந்துண்டி, தாமே அதற்கு உதவியாயிருந்து, கலலென்று ஆரவாரமாய்ப் போய், குடிமக்களை அலைத்துக் கெடுக்க முற்படுவார்கள். இதனால், அவர்களுக்கு எதிர்பார்க்கும் அளவு திறை கிடைப்பதில்லை. குடிகள் கெட்டுவிடுதலால், மறுபடியும் மறுபடியும் அவர்களிடமிருந்து திறைப்பொருள் வருதலும் நின்றவிடுகிறது. ஆகவே அறிவுமெலிந்த அரசன், தானும் உண்ணாமல் உலகமும் கெடுவதற்கு இடமாக்கிவிடுகின்றான்.

“ஆனால், அறிவுள்ள அரசனது ஆட்சியில், குடிமக்கள் மேலுமேலும் வளமுறுவதனால், அரசனுக்கு அவன் உண்டாகிக் கொடுக்கும் புதிய வழிகளில் பல புதுப் புது வரிகள் கிடைக்கவும் இடமிருக்கின்றது, குடிமக்களும் அவ்வழிகளைக் கடைபிடித்து முயற்சியோடு தழைக்கவும் இடமிருக்கின்றது, திறையும் அரசன் இருக்குமிடத்தைத் தேடிவரும். ஆண்டுதோறும் கிடைப்பதற்கும் கிளைவாங்கிச் செல்கின்றது.

“யானை இருக்கிறது; அது மக்களுக்கு அருமையாய்ப் பயன்படுமபோது, மக்கள், விளைந்த நெல் கதிர்களை அறுத்து யானை இருக்குமிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கவளங் கவளமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த முறையிற்

பார்த்தால், ஒரு மா அளவு சிறிய நிலமாயிருந்தாலும் அதில் விளைந்த நெல யானைக்குப் பல நாள் உணவாய உதவும் ; மக்களும் ஆண்டுதோறும் விளைதது அதற்குக் கொடுத்ததுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் மக்களுக்குப் பயன்படாத நிலையில் யானைக்கு, யாரும் உணவு தரமாட்டார்கள் ; தான் இருக்குமிடத்திற்கு உணவு வராமையால் அந்த யானையே வயல்களுக்குத் தனியாய் வந்து, தனக்குள்ள வலிமையால் தன்னை யாரும் அணுகித் தடைசெய்யமாட்டார்கள் என்று கருதி நெற்கதிராகளை உண்ணத் தொடங்கினால், தனித்தனியான நெற்கதிர் அதன் வாய்க்குப் பிடிபடாமையாலும் அஃது அங்குமிங்கும் அலைத்துக்கொண்டு போவதனாலும், அங்கே நூறு கழனிகள் இருக்குமாயினும் அதன் வாயினுள் போவது சிறிதாகத்தான் இருக்கும். வாய உண்பதைவிட அதன் காலகள் மிதித்துக் கெடுத்தது விடுவதே மிகுதியாயிருக்கும்.

“ஆதலால் அறிவுடைய வேந்தன் மேற்காட்டியபடி முறையற்றது கொண்டால், குடிமக்கள் கோடி கோடியாகத் திறைப்பொருளை உண்டாக்கிக் கொடுத்தது தாமும் மிகவும் தழைப்பா. அரசன் அறிவில மெலிந்தவனாய், எப்போதும் தகுதியற்றியாத ஆரவார மிக்க அமைச்சர் முதலிய சுற்றங்களோடு அன்புகெடக் கொள்ளும் திறைத் தொகுதியை விரும்பினால், அந்த யானை கழனி புகுந்தது போல, தானும் உண்ணான உலகமும கெடும்” என்பது.

இதைக் கூர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த நம்பியார், இக் கருத்துக்களின் மேனமைக்கும் அழகுக்கும் உவமைக்கும் மிகக் மகிழ்ச்சியடைந்து, பிசிராந்தையாரை மேன்மேலும் பாராட்டிப் பயன்படலானார்.

இந்தப் பாட்டில் குடிமக்களிடம் திறைவாங்கும் அரிய முறைகள் நுட்ப திட்டமாய விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை —காய - காயக்கும் , விளைந்த என்பது கருத்து. மா நிறைவு - மா என்னும் அளவு. செறு - வயல். தமிழ்து - தனித்து. உணின் - உண்ணின், உண்டால். கோடி - மிகுதி என்னுங் கருத்தில்

வந்தது. யாதது - தொகுத்து. நந்தம் - தழைக்கும். கிழவன் - தலைவன் ; 'கிழவன் மெல்லியனாகி' என்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். வைகலும் - நாளும், எப்போதும் என்பது கருத்தது. வரிசை - தகுதி. கல் - ஆரவாரம். சுற்றம் - சூழநதிருப்பவா, இங்கே அமைச்சா முதலியோரைக் குறிக்கும் பரிவு - அன்பு, தப - கெட. எடுக்கும் - கொள்ளும். பிண்டம் - தொகுதி, பொருள் தொகுதி. நச்சின - விரும்பினால். புகக - புகுந்த (உரு)

நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு ஆட்சித்திறனே காரணம்

[உலகத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நிலை இருக்கின்றது, அந்நிலை கொண்டு செய்யவேண்டிய கடமை இருக்கின்றது, அவரவரும் இவ்வுண்மையை அறிந்து நடந்துகொள்ளவேண்டும், அரசனுக்கு இவ்வாறு அறிந்துகொள்ளுதல் இன்னும் முதனமையானது]

நெலலும் உயிரன்றே, நீரும் உயிரன்றே,
மன்னன் உயிர்ததே மலர்தலை யுலகம் ;
அதனால், 'யான உயி' ரெனபது அறிகை
வேலமிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே.

—புறநானூறு, கஅசு.

நெலலும் நீரும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு முதனமையானவை. ஆகவே, உலகத்துக்கு நெலலும் நீருமே உயிரென்று பொதுவாக எல்லாருங் கருதுகின்றனர். ஆனால், நாட்டில் அங்கங்கும் நீர்நிலைகள் எடுப்பித்து வளம்பெருக வழிசெய்து, பகை கொள்ளை முதலியவற்றால் மக்கள் அச்சங்கொள்ளாமல் அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்தவும், பிணி தீச்செயல் முதலியவற்றால் அவர்கள் தம் காரியங்கள் கெடாமல் முயற்சியாயிருக்கவும், இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையாகத் தேவையுள்ள பொதுஅறிவு கலையறிவுகளை அவர்கள் பெருக்கிக்கொள்ளவும் பலப்பல திறமான ஏற்பாடுகளும் சட்டங்களும் செய்துவைத்து அரசன் தக்கவாறு ஆட்சிசெய்தாலன்றோ, முன்னே சொன்ன நெலலும் நீரும் மக்களுக்குத் தகுதியாகக் கிடைக்கும் ?

ஆகவே, இந்த உலகததுக்கு நெல்லும உயிரன்று ; நீரும் உயிரன்று , இந்தப் பரந்த இடத்தையுடைய உலகம் மன்னனையே உயிராக உடையது என்பது தெரிகின்றது.

ஆனால், நாட்டுக்கு அரசனாயிருப்பவன், தான் இங்ஙனம் உலகததுக்கு உயிர்போலிருக்கும் உண்மையை அறிந்து அதற்கேற்ப ஆட்சி நடத்தினாலன்றோ நன்மையுண்டாகும் ! உண்மை இவ்வாற்றாததலால், 'நாட்டுக்கு யான் உயிரா' எனப்பதனை அறிந்துகொள்ளுதல், வேல் மிகுந்த படைகளையுடைய அரசனுக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

அறிந்தால், அதற்கேற்ப அவன் நடந்துகொள்வான் ; அவரவரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய உண்மைகளை அறிந்து, அதற்கேற்பத் தத்தங் கடமைகளைச் செயலாமை யினாலேயே, உலகம் இடாப்படுகின்றது ; அறிதல், செருக்குறுதற் கன்று.

உண்மைகளை ஆழந்து பார்த்து அறியத்தக்க நிலைமை சிலாக்கே உண்டாகும் அவர்கள் அவற்றை உலக நன்மை கருதி வெளியிடவேண்டும். வெளியிட்டால், மற்றவர்களும் ஆழந்து நோக்கி அறியவேண்டுவன அறிந்து நன்மை பெறுவார்கள்.

மோசிகீரனா என்னும் அறிஞர், நன்றாய் ஆழந்து நோக்கி, 'நெல்லும் உயிரன்று நீரும் உயிரன்று, அரசனே இவ்வுலகததுக்கு உயிரா' எனக் கண்டு, இப் பாட்டின் வாயிலாக அதனை வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

குறிப்புரை — மலர் - பரந்த ; தலை - இடத்தையுடைய ; மலர் தலை உலகம் - பரந்த இடத்தையுடைய உலகம். அறிகை - அறிதல் ; அதாவது, அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்துகொள்ளுதல். தானை - படை ; கடன் - கடமை (உசு)

ஆண்மையும் தண்மையும்

[எளியார்க்கு எளியராயும் வலியாராக வலியராயும் இருததல் அரசனுக்குக்கடமை ; முறைப்படி நடப்போர்க்கு முறைப்படியும்

அன்பில் திளைப்போககு அவ்வாறும் இருததல், அமைந்த
காலத்தில் அமைதியோடும் கிளாந்த காலத்திற கிளாச்சியோடும்
இருததல் போல்வனவும் அவனுக்கு இன்றியமையாதன.]

உடைய னாயின் உண்ணவும் வல்லன் ;
கடவர் மீதும் இரப்போர்க ழீயும் ;
மடவர் மகிழுதுணை , நெடுமான் அஞ்சி !
இலஇறைச செரீஇய னெலிகோல போலத்
தோன்றா திருக்கவும் வலலன் , மறறதன
கான்றுபடு கனையெரி போலத்
தோன்றவும் வலலனதான் தோன்றுங் காலே !

—புறநானூறு, டககி.

கருததுக்களைப் புலப்படுத்துவதில் ஒளவைப் பிராட்டி-
யார மிகவும் வலலவர். நயமாகவும் இருக்குமீ; அதே நேரத்
தில் தெளிவாகவும் இருக்கும். ஒளவையார உள்ளம் உல-
கியலிலும் நூலியலிலும் நன்றாயப்பண்பட்டுக் கனிபோலப்
பழுததுச் சொறசாறு சொட்டத் திகழுவது.

நெடுமான் அஞ்சி ஒரு வள்ளல். ஒளவையாருக்கு
மிகவும் வேண்டியவன்.

செலவர்களெல்லாருமே செலவாக ளாகமாட்டார்
கள். நெடுமான் அஞ்சி ஒரு செலவனாகலால், அச் செல்-
வத்தினால் அவன் எப்படி பெருமைபபடுகிறான் என்பதை
ஒளவையார இங்கே சில வரிகளில் அருமையாகப் புலப்
படுத்தி யிருக்கின்றார் :

“நெடுமான் அஞ்சி பொருளுடையவன், மறறவரைப்
போலன்றி, இவன் அதனை நன்றாய நுகரவும் வலலவன் ;
தன்னிடம் கடமைகள் செய்யும் வீரர், அலுவலாளர்
முதலியவர்கட்கெல்லாம் அவர்கள் மகிழுமபடி கொடுத்து,
அங்ஙனங் கடமை செய்யாமல் இரந்துநிற்போர்க்கு அவர்
களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகக் கொடுப்பவன். அறிவு நிரம்
புரதவர்களும் மகிழுந் துணையாயிருப்பவன்.

“வீட்டின் இறப்பிற் செருகியிருக்கும் தீக்கடைகோல் போலத் தன் ஆற்றலை வெளிகாட்டாமல் இருக்கவும் வல்லன்; நேரம் வரும்போது, அத் தீக்கடைகோலினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற செறிந்த எரிபோலத் தான் ஆற்றலோடு விளங்கவும் வல்லன்”

இங்ஙனம் ஒளவையார் அவன் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அவன் இயல்புகளை விளங்கப் புலப்படுத்தியிருப்பது எவ்வளவு திறமாயிருக்கின்றது!

குறிப்புரை.—கடவா - கடமை செய்கின்றவர்கள், அலுவலரானா, அவா, வீரா முதலியோர், கொடையைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில் வருதலால், அலுவலரானரில் இங்கே சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுதற்குரியோர் வீரா. இவரே தக்க நேரங்களில் அரசுலை மிகுதியாக நன்கொடை பெறுதற்குரியவர். மடவா - பேதையா. இறை-இறப்பு ஞெலிகோல் - தீக்கடைகோல், ஞெலிதல் - கடைதல். கானறுபடு - வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற. கனை - செறிகின்ற. எரி - தீ. (உஎ)

6. சான்றாண்மை

பறறற வழிபாடு

[பற்று நீங்கிய கடமையுள்ளம் செம்மையுள்ளம், தலைமையான உள்ளம் இறைவன் திருவுள்ளத்தை எண்ணும் உள்ளம் அவ்வளவதில் தோன்றும் நினைவெல்லாம் இனிய நினைவே; ஆருயிர் தொண்டே, ஆருயிர் தொண்டாயினும், பற்றுள்ளம் இடையே நிகழலாகாது, அப்போதுதான் அது பயன் வீறுகொண்டு பலவாக நன்கு நடைபெறும்]

சேவடி படரும் செம்மல உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின், பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தினனசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே.

“நல்லதுகூடவா செய்யக்கூடாது? செய்யாமற் போனாலும், மனத்திலாவது இது செய்யவேண்டும், அது செய்யவேண்டும் என்று விரும்புவங் கூடாதா?” என்று ஒருவா கேட்டார்.

எதிரிலிருந்தவர், “அப்படி யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்; எதுவும நாம செய்கிறோம்; நாம விரும்புவதனாலே தான் நடக்கிறது எனனும் செருக்கெண்ணம் கூடாது என்று சொல்லியிருப்பார்கள; உண்மையாகப் பாராதால், உலகத்தில் எதுவும ஆண்டவன் செயலாகவே இருக்கிறது. நாம கருவிகளாகத்தாம இருக்கிறோம்.

“எந்த நேரத்தில் என்ன கட்டளையோ என்று, நல்லதோ கெட்டதோ நமக்கென்று ஒரு விருப்பமும் இல்லாமல் மனத்தைப் பளிங்குபோல துடைத்து வைத்துக் கொண்டு ஆண்டவன் குறிப்புகளுக்கு இடமாயிருக்க வேண்டுமது ஒன்றுதான் நமது கடமை.

“நமமைக்கொண்டு ஏதாவது ஒன்றை இந்த உலகத்தில் நிறைவேற்றவேண்டும் எனபது இறைவன் குறிப்பாயிருந்தால், அக் குறிப்பு அப்போது நமது பளிங்குபோன்ற உள்ளத்தில் ஊக்கமாய் நிழலாடும். நாம் அதன்படி நடந்து கொள்வது எனபதுதான் நமக்கு ‘முயற்சி’ எனபது. அப்படி நடந்துகொள்ளும்போதும், அந்தக் காரியத்தைத் திருத்தமாகச் செய்வது ஒன்றிலேயே நமது கருத்திருக்க வேண்டும், அதற்குத்தான் ஒளவையாரா, ‘கடமையைச் செய்ய விரும்பு’ எனனுங் கருத்தில், ‘அறஞ்செய் விரும்பு’ என்றோ, மற்றப்படி, அந்தக் காரியம் எப்படி முடிவு பெறுமோ? எப்போது முடிவுபெறுமோ? முடிவில் என்ன பயன் தருமோ? எனபவைகளிலெல்லாம் எண்ணமிருக்கக் கூடாது. அப்படி எண்ணமிருந்தால், அது பற்றுள்ளமாகும்; நாமே விரும்பி ஏதோ செய்வதுபோல ஆகும். அந்த அவா இல்லாமலிருந்தால், களங்கமற்ற நமது உள்ளத்தில் தோன்றிய அக்குறிப்புகள், பற்றோடுகூடி நினைத்த காலத்தைவிட மிகுதியான பயனை எளிதில் கூட்டிவைத்து

விடும். ஆகவே, நல்லது என்பதை 'நாம் செய்யவேண்டும' என்னும் செருக்கான விருப்பம் கொள்ளக்கூடாதென்றே யாரும் சொல்லியிருப்பார்கள், எடுப்பது நல்ல காரியமானாலும் அதில் பற்று இருக்கக்கூடாது, என்பது அவர்கள் கருத்தேயல்லாமல் உலகத்தில் நல்லது நிகழக்கூடாது, ஒருவரும் செய்யக்கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்தாயிராது, முன் சொன்னபடி தமக்கென்று ஒரு விருப்பமுமில்லாமல் பளிங்குள்ளம் படைத்தவர்களெல்லாரும் இயல்பாகச் செய்கிற காரியங்கள் நல்ல காரியங்களாகத்தாம் இருக்கும். சிறிது உன்னிப் பார்த்தால், அவைகள்தாம் நல்ல காரியங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு உண்மையில் உரியவை," என்று சொன்னார். சொல்லிச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், "அவை இருக்கட்டும்; உங்களுக்கு யார் அப்படி சொன்னார்கள்?" என்று கேட்டார்.

'அப்படியா' என்று அதுவரையில் கருத்தாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தவா,

"நம நககீரைததான சொல்லுகிறேன்; திருமுருகாற்றுப் படையில் அவர் சொன்னதைக் கண்டு நான் எனன என்னவோ நினைத்துவிட்டேன். இப்போது அதன் கருத்து மெல்ல மெல்லத் தெரிகின்றது.

"இறைவன் திருவருட் குறிப்பொன்றையே கருதும் பளிங்குபோன்ற தலைமையான உள்ளம் பெற்றிருக்கவேண்டும். நாமதாம் நல்லது செய்கிறோம் என்று பற்றுள்ளமாகக் கொள்ளும் கொள்கையறிவும் நீங்கியிருக்கவேண்டும், இப்படிப்பட்ட, கடமைப்போக்கொன்றையே நாம் விருமபினால், அதற்கைய நல்ல நெஞ்சத்தில் இறைவன் குறிப்பினால் தோன்றும் நினைவுகள், முன்னையினும் மிகுதியான பல பயன்களை உடனே பெறக்கூடும்' என்பது அவர் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். ஆ, முன்னே நான் எவ்வளவு தவறாகக் கருதிவிட்டேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

'தலைமையான உள்ளம் என்பது எது?' என்னும்

மறை பொருளான அரிய கருததை இநதப் பகுதி அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது

குறிப்புரை :—சேவடி - சிவநத திருவடி, இறைவன் திருவடி எனபது, இறைவன் குறிப்பு படரும் - கருதம் செம்மல உள்ளம் - தலைமையான உள்ளம். நலம் - நன்மை, புரி - விருமபுகிற. கொள்கை - இங்கே பிடியான கருதது, அதாவது பற்றுள்ளம். புலம் - அறிவு; எண்ணம். கொள்கைப் புலம் - பற்றுள்ளமான எண்ணம் நலம் பரி கொள்கைப் புலம் - நன்மை விருமபும பற்றுள்ளமான எண்ணமும் பிரிந்து உறையும் செலவு - நீங்கி இறைவன் குறிப்பு வழி நிற்கும் போக்கு அதுவே, 'கடமை' எனலுங் கருத்தோடு கூடிய போக்கு உறைதல் - இறைவன் குறிப்பு வழி நிறைவு. செலவு - போக்கு நயநதனையாயின - விருமபினையானால். பலவுடன் - நினைத்ததினும் பலவான் பயன்களுடன் நன்னா - நல்ல இன் நகை - இனிய விருப்பம், வாய்ப்பு - கைகூட, இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய வினை - உடனே அடைவாய நீ கருதிய காரியத்தை, கருதிய காரியம் என்றது இங்கே வீடுபேறு, இனிய விருப்பம் என்றது. தூய உள்ளத்தில் தோன்றும் இறைவனது அருட் குறிப்பின் வழியான நினைவு, பற்றுள்ளங் கலவாததாதலால், அநத விருப்பம் இனிய விருப்பம் எனப்பட்டது இனி, இப்பகுதிக்கு, 'இறைவன் திருவடியை நினைக்கும் தலைமையான உள்ளத்தோடு, ஆருயிரகட்கு நன்மை புரியுங் கொள்கையினால் புலன்களின் வழி நின்றே அவற்றைப் பிரிந்து ஒழுக்கும் ஒழுக்கத்தை நீ விருமபினையானால், அதற்கு நல்ல நெஞ்சத்தில் இனிய விருப்பங்களை எழு, நீ கருதிய வினையைப் பல பயன்களுடன் உடனே பெறுவாய' என்று பொருள் கொள்ளத்தலும் உண்டு, இது வீடுபேறு அறிவறுக்கும் இடமாகலின், வினைகளுள் ஒன்றான நலவினைதன்னையும் நீங்கி நிறைவு வேண்டுமெனலுங் கருத்துப்பற்றி, முன் உரை சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது (உஅ)

முனிவர மாட்சி

[முனிவர உடம்பும் உள்ளமும் நோன்பு நிலை வாய்நது விளங்கும்; கலவிகள் முகிழ்க்கும் உள்ளம் அவாவுந்நடையது, குணம் பழுத்தது, துன்பங் காணாதது எதனையும் முனியாதது அம்முனிவர்கள் உள்ளம்]

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரோடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;

மாசற இமைக்கும் உருவினர் ; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந தியங்கும யாககையர் ; நன்பகல்
பலஉடன கழிந்த உண்டியர் ; இகலொடு
செற்றம நீக்கிய மனத்தினர் , யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர் , கற்றோர்க்குத்
தாமவரம பாகிய தலைமையர் , காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் ; இடுமபை
யாவதும் அறியா இயலபினர் ;.. ...
துனிஇல காட்சி முனிவர்.

— திருமுருகாற்றுப்படை, கஉசு-கங்௭.

சிலரை ‘முனிவர்’ என்று சொல்லுகிறார்கள் உடனே
அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்? அவர்கள் உள்ளம்
எப்படி இருக்கும்? ஒழுககம் எப்படி இருக்கும்? என
வெல்லாம திட்டமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பமுண்டா
கிறது திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆசிரியா நக்கீரா அதனை
நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுவது

‘மரவுரியினால் செய்த உடையையுடையவா; அழகு
பொருந்தியதோடு, நிறத்திலும் வடிவத்திலும் வலம்புரிச்
சங்கிணையும் ஒக்கும் வெண்ணிறமான நரைமுடியையுடைய
வா; ஒரு நாளைக்குப் பல தடவை நீராடுவதனால், அழக்
கிலலாமல் ஒளிவிடுகின்ற உருவம் உடையவா; மான்தோல
போர்த்த தசை குறைந்த மார்பின, எலும்பு தோன்றி
உலவும் உடம்பிணையுடையவா, நல்ல பகற்பொழுதுகள்
பல தொடர்பாகக் கழிந்தபின் உண்ணும் உணவுடைய
வா, மாறுபாடுகளோடு பகைமையும் நீக்கிய மனமுடைய
வா; கற்றோர்சிறிதும் அறிந்துகொள்ளமுடியாத அறிவினை
யுடையவா, ஆனால் அக் கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பான
தலைமையுடையவா, காமம் என்பதனோடு கடிய சினம் என்
பதையும் நீக்கிவிட்ட தெளிவினை யுடையவா, மனவருத்
தம் சிறிதும் அறியாத இயலபிணையுடையவர்; ஒருவ

ரோடும் வெறுப்பில்லாத உணர்வின்மையுடையவா ; இப்படிப்
பட்ட நிலைமைகளையுடையவர் முனிவரா' என்பது.

குறிப்புரை — சீரை - மரவுரி. தைதிய - பொருத்தி அமைத்த ;
உடுகை - உடை சீர - அழகு வலம்புரி - வலமாக உள் வளைந்
திருக்கும் சங்கு ; இது சங்குகளில் உயர்ந்தது புரையும் - ஒக்கும்.
வால் - வெண்மையான. மாசு - அழுகு , அற-இல்லாமல். இமைக
கும் - ஒளிலிடும். உரிவை - தோல் , முனிவர்கள், மாண தோலை
மார்பில் கட்டியிருப்பார்கள். தைதிய - தைத்த , தைதிய என்பது,
அவர்கள் அதனைக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும்.
எழுந்த - தோன்றி , நெறியான நோன்பினாலும் வீட்டு வீட்டு உண்
ணும் பட்டினியினாலும் தசைசூறையாடும் மார்பெலும்பு தோன்றிற்று.
இயங்கும் - உலவும் , நடமாடும் நல்ல பகலவேளையென்றால், பசி
மிக்குதிபாக எடுக்கக்கூடிய உச்சிக்காலம் என்பதற்கு , நனபகல் - நல்ல
பகல் , வழக்கமாக உண்ணும்போது முனிவர்கள் நல்ல உச்சிப் பொழு
தில் ஒரு வேளையே உண்பார்கள். சில நேரங்களில், பல உச்சி
நேரங்கள் தொடர்பாகவும் பட்டினிகிடந்த கழித்து அதன்பின் உண
பதும் உண்டு ஒரு மாத காலங்கூட இங்ஙனம் பட்டினி கிடப்ப
துண்டு. அதனால் 'நனபகல் பல உடன்கழிந்த உண்டியா' என்றால்.
'உடன்' என்பது இங்கே, 'தொடர்பாக' என்பதற்கு வந்தது.
இகல் - பிறரோடு கொள்ளும் மாறுபாடு செற்றம் - நெடுங்காலப்
பகைமை , அதாவது அந்த மாறுபாட்டினால் மனத்தில் தோன்றும்
பகைமையை அப்படியே நீண்டகாலம் செறிய வைத்துக்கொள்வது.
யாவதும் - சிறிதும். 'காட்சியா' என்பதில். 'காட்சி' தெளிவு
என்பது உணர்த்தும். இடுமபை - துன்பம் துணி - வெறுப்பு.
'துணியில் காட்சி' என்பதில், காட்சி என்பதற்கு, 'உணர்வு'
என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். (உக)

அந்தனர் இயல்பு

[ஞானப்பெருக்கமும் அதன் பாதுகாப்புமே இவர்கள் நோக்கம்.
தூய்மை உணர்வு முறையில் வளர்ந்து வாழ்க்கை நடத்த
வோர் ; இறைவனை வழிபடுவோர் , மந்திரங் கூறுவோர் ;
மெய்யுணர்வு தூய ஒதுவோர் ; தக்கோர்.]

இருமூன் றெய்திய இயலபினின் வழி அது
இருவர்ச் சுட்டிய பலவேறு தொலகுடி
அறுநான் கிரட்டி இளமை நலயாண்டு

ஆறினிற் கழிப்பிய அறன்நவில் கொளகை
 மூன்றுவகைக குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
 இருபிறப் பாளர் பொழுதறிநது நுவல
 ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுணஞாண்
 புலராக காழகம புலர உடஇ
 உச்சிக கூப்பிய கையினர் தன்புகழநது
 ஆறெழுத தடக்கிய அருமறைக கேளவி
 நாவியல மருங்கின நவில்ப் பாடி
 விரையுறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவநது
 ஏரகத் துறைதலும உரியன.

—திருமுருகாற்றுப்படை, கள்ள-கஅக.

ஒரு பிறப்பிலேயே இருபிறப்பு என்றால் யாருக்குமே வியப்பாகத்தான் இருக்கும். இது, பிறப்பின் நோக்கம் இன்னது என்பதையே எடுத்திக் காட்டுகிறது. பொதுவாக, குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அதற்கு உணவு தரது, உடம்பைப் பாதுகாக்குமா நோக்கம் உண்டாகிறது உணவு முறை ஓர் ஒழுங்காகி வழிபடுவதற்கு ஏறக்குறைய ஐந் தாறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதன்பின், அந்தக் குழந்தைக்குக் கலவி தரது அதன் உணாவைப் பாதுகாக்கும் நோக்கம் உண்டாகின்றது. பெற்றோர் தருந்தவராயிருந்தால், குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும் பருவத்திலிருந்தே அப் பாலுணவின் வழியாகவும் பிற வழிகளாகவும் ஞான முறைகளும் ஊட்டி வருவா.

இப்படி ஒரு குழந்தை உணவு முறையிலும் உணாவு முறையிலும் வளரநதுவந்தால், அதனை உணவுக் குழந்தையென்றுஞ் சொல்லலாம்; உணாவுக் குழந்தையென்றுஞ் சொல்லலாம். ஒரு பிறவியிலேயே இருவகையாக அக் குழந்தை வளர்கின்றது, ஒரு குழந்தையே இரண்டு குழந்தைகளாக வளர்கின்றதென்றுஞ் சொல்லலாம். ஒரு பிறவியிலேயே இரு பிறவிபோன்ற நினைவை அது நமக்குத் தருகின்றதன்றோ!

பொதுவாக மக்கள், உணவுப் பிறவியாகவே வளர்கின்றனர். ஆகவே, உணர்வில் சிறப்பாக நாட்டங்கொண்டு வளர்கின்றவர்கள் 'இருபிறப்பாளர்' ஆகின்றனர் அப்படிப்பட்டவர்களின் நிகழ்ச்சிகள் எப்படி எப்படி இருக்கும் என்று அறிந்தகொள்வதில், பலாக்கும் விருப்பம் இருக்கக்கூடும். நல்ல காலமாக அவை இந்தப் பாட்டில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாட்டில் வருங் கருத்துகள் இவை

'அவர்கள் நூல் ஓதுவார்கள், பிறாக்கும் சொல்லி வைப்பார்கள்; அவர்கள் வேள்வி செய்வார்கள், மற்றவர்களுக்கு வேள்வி செய்துவைப்பார்கள். தமக்கு மற்றவர்கட்கு உதவியை ஏற்றுக்கொள்வார்கள், தாமும் பிறாக்கு உதவி செய்வார்கள். இந்தக்கருத்துகளில் அவர்கள் தவறுவதில்லை. இதற்கைய இருபிறப்பாளரின் மரபுகள் ஒரே வழியில் வந்தவை யல்ல. பல இடங்களில் பலவாகத் தோன்றியவை. அவை, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் வேறுபட்டவையே; மேலும், பழமையானவை. தாயவழியிலும் தந்தைவழியிலும் இம் மரபுகள் மேற்காட்டிய ஒழுக்கங்களால் மதிப்புடையவந்தவை

'இப்படிப்பட்ட பழங்குடியில் தோன்றிய இவர்கள், நாற்பததெட்டு ஆண்டு நல்ல இளமையை நூலநெறியில் கழிப்பார்கள். அதுவரையில் தீருமணம் செய்துகொள்ளாமல் ஒழுக்கமாய் இருப்பார்கள். ஞானப் பெருக்கமும் அதன் பாதுகாப்புமே இவர்கள் நோக்கம். எப்பொழுதும் நன்மையையே பேசும் கொள்கையுடையவர்கள்.

'வேள்விதீ இவர்கள் செலவம்; அது மூன்றுவகையான உண்மைகளைக் குறித்த மூன்றுவடிவக் குறிப்புடையது, அதனால் அது 'முத தீ' என்று சொல்லப்படுகின்றது.

'இருபிறப்பாளர் என்பவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களே. இவர்கள் 'திருவேகம்' என்னுந் திருப்பதியிலும் விளங்குகின்றார்கள். முருகக் கடவுள் அங்கே திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

‘இவர்கள் அப் பெருமானுகளுக் காலமறிநது வழுத் துரைகள் கூறுமபொருட்டு, உரிய நேரத்தில நீராடி, மொத தத்தில ஒன்பது பகுதிகொண்ட மூன்று பிரிவாய் முறுக் கேறிய மெல்லிய பூண்தூலோடு, தோய்க்கப்பட்ட உலராத ஈர உடையும் உடம்பிலேயே கிடநது உலருமபடி உடுதது, உச்சியில குவித்த கைகளையுடையவராயத திருக்கோயிலுக் குச் சென்று அவனை வழுத்துவார்கள்.

அப்படி முதலில் பொதுவான வழுத்துரைகள் சொன்னபின், அவனைச் சிறப்புமுறையில் வழிபடுமபொருட்டு, ஆறு எழுததுக்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அரிய மறைபொருளான, குருமுகமாகக் கேட்ட ‘நமோ குமாராய’ என்னும முருகமந்திரத்தைதமது நாக்கு அசைகின்ற அந்த அளவிலமட்டும திருதகமாகச் சொல்லிக்கொண்டே, மணம பொருந்திய தூய மலாகளைக் கையில் ஏந்திக்கொள்வார்கள். அப்படி அவர்கள் வழிபடுவதற்கு மலாகளை ஏந்துதலால், முருகன் அதற்குப் பெரிதும் உளமகிழ்நது ‘திருவேரகம்’ என்னும அத திருப்பதியிலேயே நிலையாய எழுந்தருளியிருத்ததற்கும் உரியவனாயிருக்கின்றான்’ என்பது. இவ்வாறு இறைவன் மனம மகிழ வாழ்பவர்கள் இவ விருபிறப்பாளா எனபது தெரிகின்றது

இப்படி, உணர்வு முறையில் வாழ்வது எவ்வளவு அருமையும் பெருமையும் உடையது! யாருக்கும் இது வியப்பா கத்தான இருக்கும்.

குறிப்புரை:—இருமூன்று - ஆறு, ஒதல், ஒதுவிதல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும ஆறு ஒழுக்கங்கள். இருமூன்று எயதிய இயல்பினின் வழாது - ஆறு ஒழுக்கங்களையும் வாழ்க்கைமுறையாக அடைந்த மரபின் தன்மையில் வழுவாமல். சுட்டிய - மதித்த; அறுநான்கு - இருபத்துநான்கு, அதன் இரட்டி எனபது நாற்பத்தெட்டு. ஆறு - நெறி; தூலநெறி, நவிலுதல் - பழக்கமாகச் சொல்லுதல்; துவல் - துவலும பொருட்டு; ‘பொழுதறிநது’ எனபது, முருகன் உவககும் நேரம் தெரிநது என, உணர்த்தும. அதாவது, செவ்வி தெரிநது வழுத்தும்பொருட்டு ஈர உடையுடனேயே காத்திருநது நேங்கிட்டியதும் அவனைப்

புகழ்க்கின்றனா என்பது கருத்து. ஞாண - இங்கே தூல், பூணூல்; தூலுக்கு நுண்மையாவது, அது மெல்லியதாயிருத்தல். புலரா - உலராத, காழகம் - உடை. கையினா தன புகழ்நது - அங்கையினராய அவனைப் புகழ்நது 'அரு மறைக்கக்ள்வி' எனப்பதில் அருமை எனப்பது உயாவு குறிக்கும்; பிறாகருக கேட்காதபடி நாகரு அசையும் அளவில் மறையச சொல்லுவதாதலால் 'மறை' எனப்பட்டது, கேளவி - மந்திரம், குருமுகமாகக் கேட்கப்படுவது எனப்பது கருத்து. நா - நாகரு, இயல் - அசையும், மருங்கில் - அளவில் நலில் - வாய நிறையும்படி திருத்தமாக, பாடி - நுண்மையாக ஒலித்துக்கொண்டே; விரை - மணம், ஏந்தி - ஏந்துதலால், ஏந்துதலால் உவந்து முருகன் ஏரகத்துறைகின்றான் எனப்பது (௩௦)

அன்பினால் உள்ளம் ஆழ்ந்து ஆற்றல்பெறுதல்

[சிறந்த ஆற்றல்கள் பிறா உள்ளத்தைக் கவாந்து தமமைப் பற்றியே நினைக்கும்படி செய்து ஒருவழிப்படுத்திவிடுகின்றன. அகப் பொருள் நிகழ்ச்சிகளில், தலைவனுடைய ஆற்றல்களால் உள்ளங் கொள்ள கொள்ளப்பட்டுத் தலைவி அவனது பிரிவில் எண்ணம் ஒருமுகப்பட்டு நிறைவே இதற்குச் சான்று. தலைவியின் இவ்வொருமுக நினைவினால் தலைவனுடைய ஆற்றல்கள் பின்னும் வலுபெற்று, அவன் காரியங்களும் விரைவாகவும் இனிமையாகவும் நிறைவேறுகின்றன.]

பாண விளக்கின பருஉச்சுடர் அழல
இடஞ்சிறந் துயரிய எழுநிலை மாடதது
முடங்கிறைச சொரிதரு மாததிரள அருவி
இனபல இமிழிசை ஓர்ப்பனை கிடந்தோள
அஞ்செவி நிறைய ஆலின; வென்றுபிறர்
வேணடுபுலம் கவாந்த ஈண்டுபெருந தானையொடு
விசயம் வெலகொடி உயரி, வலனேர்பு
வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப, அயிர
செறியிலைக காயா அஞ்சனம் மலர,
முறியிணர்க கொன்றை நனபொன் காலக்,
கோடற குவிமுகை அங்கை அவிழத,
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக,

கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகில
திரிமருப் பிரலையொடு மடமான உகள,
எதிர்செல வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்,
முதிர்காய் வளளியங் காடுபிறக கொழியத்,
துணைபரி துரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுநதேர் பூண்ட மாவே.

—மூலபபாட்டு, அடு-க௦௩

மூலகக் கானகத்தில் ஒரு மாளிகை ; ஏழடுக்கு உள் ளது, இடம் சிறந்து உயாநதிருக்கின்றது. மாலை நேரம்; மழை பெய்துகொண்டிருந்தது.

அந்த ஏழடுக்கு மாளிகையின் நடு மாடத்தில் ஒரு கட்டில ; அதன் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பாவை விளக்கில் பரும னான தீச்சுடா ஒளிவிட்டுக்கொண் டிருந்தது கட்டிலில் ஒரு பெண் சற்றுச் சாயவாய்ப் படுத்திக்கொண்டிருந் தாள். அங்கே வேறு எவருமில்லை பகை யரசரோடு போர புரிவதற்காக அவள் கணவன் அவனைப் பிரிந்தது போய நீண்ட நாட்கள் ஆயவிட்டன. மழைகாலத் தொடக்கத்தில் வந்துவிடுவதாகச் சொல்லிப் பிரிந்தவன், இன்னும் வரவில்லை. அவளுக்கு அவனைப் பிரிந்திருக்கக் கூடவில்லை அவள் மிகவுங் கலக்கத்துடன் அவன் வருகை யின்மேலேயே நினைவாய் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள்.

இடம் அமைதியா யிருந்தது மழை பெய்வதனால் அருவிபோலக் கூடலவாயில் திரண்டவிழும் நீர் பலவகை யான இனிய ஒலிகளை உண்டாக்கிக்கொண் டிருந்தது. அந்நேரத்தில் அந்த ஒலிமட்டும் காதில் விழ, அவள் அப் படியே வாட்டத்துடன் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

திடுமென்று அவள் காதுகள் நிறையுமபடி, மாளிகை யின் தெருவாயிலில் அவள் கணவனுடைய தேர்க்குதிரை கள் ஆரவாரமாய்க் கனைதன. கணவன் வருகை தெரிந்த

தும் ஆ, அவள் உள்ளம் அடைந்த கிளாச்சி நிலையை யாரே எடுத்துச் சொல்லுகிறவர்!

அவள் கணவனுக்கும் மகிழ்ச்சி சொல்லத் தரவில்லை. மேலும் அவன், போரில் வெற்றிபெற்றுத் திருமபியிருந்தான் வெற்றிபெற்றாளுே இல்லையோ, அவன் அன்பின் மனைவி அவனுள்ளத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டாள். பகையரசா, விருப்பத்தோடு வைத்துக்கொண்டிருந்த நிலமெல்லாம் இவன் வயமாய்விட்டன. சிதற்பிருந்த படைகளெல்லாம் உடனே திரண்டன வெற்றிக்கொடி பறக்க, கொம்பு ஊத, சங்கு முழங்க எல்லாரும் விரைவாய்ப் புறப்பட்டு வந்தனர்.

அவர்கள் வந்த முலலைக்காட்டு வழியில் காயாமபூச செடிகள் மைபோலக் கருநீல மலாகளைப் பூத்திருந்தன. கொன்றை மரங்கள் நல்ல பொன்போன்ற மலாகளைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தன. காந்தட் செடிகளின் மொக்குகள், உள்ளங்கைகள் போல மலாந்திருந்தன. தோன்றிச் செடிகள் இரத்தம் போன்ற சிவந்த பூக்களைப் பூத்திருந்தன. காடு இப்படி செழித்திருந்தது. வழி, மழையினால் செம்மண கரைந்து சிவப்பா யிருந்தது. மழை பெய்து கதிர் வாங்கியிருந்த வரகங் கொலலைகளில் மானகள் ஆணும பெண்ணுமாய்க் கூடி மகிழ்ச்சியாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாம் அத் தலைவனுக்குத் தன காதலியின் நினைவை மேலுமேலும் மிகுதிப்படுத்தின. இந்நிலையில் அக் கார்காலத் திங்களின் தொடக்கத்தில் அவர்கள் எல்லாரும், எதிரில் தோன்றிய வள்ளிக் காடுகளெல்லாம் பின்னே போக, தம் தோக்குதிரைகளை விரைவாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இங்ஙனம் வந்ததன் கணவனது தேரிற பூட்டிய குதிரைகளின் களைப் பொலியே தலைவியின் காதுகளிற் கேட்டது.

காதலர்கள்பால நிகழும் அன்பின் நிகழ்ச்சியைக் கார்காலக் காட்சியுடன் இப் பாட்டு ஓயியமபோல எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறிப்புரை:—பருஉ - பரு; பருமனை முடங்கு இறை -
வளைநத இறைபடி. ஓரப்பனன் - கேட்டவளாய அஞ்செவி - அகஞ்
செவி, உட்செவி. ஈண்டு - திரளுகின்ற தானே - படை விசயம் -
வெற்றி விசயம் வெல்கொடி - வெற்றியைக் குறிக்கும் வெற்றிக்
கொடி வயிர - ஊதுகொம்பு வளை - சங்கு அயிர - நுண மணல்.
அயிர - நுண மணலிடத்தில் உள்ளனவான செறி இலைக் காயா -
நெருங்கின இலைகளையுடைய காயா - என்னுஞ் செடிகள் அஞ்ச
னம் - மை முறி - தளிர். இணா - பூங்கொத்துகள் கோடல் - காந்
தன் அங்கை - அகங்கை, உள்ளங்கை தோடு ஆர தோன்றி -
தொகுதியா யுள்ள தோன்றிச் செடிகள். நந்திய - செழித்த வாகு
பயிரக்கு மழை நீரே ஆதாரமாதலின், அது தக்க காலங்களிற்
கிடைத்தது என்பது தோன்ற 'வாயநத' என்றோ வாய்ப்பு என்பது
தற்செயலாகத் தோன்றுவது. வாங்கு கதிர் - வளைநத கதிர்; இள
யுடைய, வாகு - வாகு பயிர்களில் திரிமருப்பு - முறுக்குண்ட
கொம்பு இரலை - ஒருவகை ஆணமான் மடமான - மடப்பத்தை
யுடைய பெணமான, மடப்பம் - மென்மை உகள் - திரிய எதிர்
செல் வெணமழை - இனிமேற் பெய்வதற்காகச் செல்கின்ற வெள
ளிய மேகம். காராகாலம் என்பது ஆவணி புரட்டாசிட திங்கள்.
தலைவன் வந்தது ஆவணி முதலில் மழை பெய்வதற்கு இன்னுங்
காலமிருப்பதனால் ஆவணித் திங்களை எதிர்செல் வெணமழை
பொழியுந் திங்கள் என்றோ பிறக்கு - பின்னால். துளை - விரைவு.
துளைபரி - விரைவாயச் செல்லுந் குதிரை. விலைவிளங்கு - தொழில்
திறம் விளங்குகின்ற. மா - குதிரை (நக)

கடமை இன்னலைப் பாராது

[பொருள் தேடவேண்டும்; வாழ்க்கையைச் செவ்வையாய் நடத்த
வேண்டும், பொருளில்லாதிருத்தல் இரத்தலைவிட இழிவானது.
முன்னோ செல்வம் பின்னோக்கு உரியது அதனைச் சிதைத்
தல் நன்றன்று, தானே முயன்று தேடுதல் கடமையாகும்.
கடமைக்குமுன் வனைய இன்னல்களெல்லாம் பொருளால்]

உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும இளிவெனச்
சொல்லிய வனமை தெளியக் காட்டிச்
சென்றனர் வாழி தோழி; என்றும்
கூற்றத தன்ன கொலைவேன மறவர்

ஆற்றிருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த
படுமுடை பருந்துபார்த திருக்கும
நெடுமு திடைய நீர்இல ஆறே.

—குறுந்தொகை, உஅந்.

காதல தவிர்க்கமுடியாததுதான்; எனரூலும், கடமை அதனினுந் தவிரக்கமுடியாததேயாகும்.

வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருளைத் தேடவேண் டுவது தலைமகனுக்குக் கட்டாயமாயிற்று.

‘முன்னோ செலவம் நிறைய இருந்தாலும் அங்ஙனம் உள்ளதைச் செலவுசெய்து அழிப்போர, உயிரோடு இருப பவரென்று கருதப்படமாட்டாரா. உள்ளதை அழிக்காவிட் டாலும், அதன் பயனை மட்டுமேனுந் துயததுக்கொண்டு தாம் ஒன்றும் முயற்சியில்லாதிருப்பவரது வாழ்க்கை, பிச்சையெடுக்கும் வாழ்க்கையினும் இழிவானது;’ ஆத லின் தன் முயற்சியிற் பொருள் தேடவேண்டுவது தலை மகனுக்குக் கட்டாயமாயிற்று.

தலைவன் இப் பொறுப்பை உணர்ந்தது, பொருள் தேடும் ஆண்மையுடன் தலைவியைப் பிரிய உறுதிசெய்தான். ‘அவ்வாண்மை தோன்ற மேற்காட்டிய காரணங்களுடன் தலைவியினிடமும் சொன்னான். சொல்லிய வன்மையைச் செயலிலுந் தெனியக் காட்டினான்’

அவன் சென்ற வழியோ மிகவும் கடுமையானது. ‘என்றும் கூறுவனையே போன்ற கொலைவேல மறவர்கள் அங்கே வழியில் தங்கியிருந்து, அங்கு வருகின்றவர்களைக் கொன்று போடுதலால், அதனால் உண்டான முடைநாற்ற முடைய தசைகளைப் பருந்துகள் தாம் உண்ணுவதற்கு எதிர்பாராததிருக்கின்ற, நெடுந்தொலைவு பரந்த நடமாட்ட மில்லாத இடங்களுடையதான, நீரில்லாத வழியா யிருக்கின்றது.’

எனரூலுங் கடமையுணர்வு இது துன்பங்கட்கெல்லாம் அஞ்சுமோ? தலைவன் அஞ்சாது அவ வழிச் சென்றான்.

‘தோழி, நீ வாழி; தலைவர் இக் கொடிய வழியிற் கடமை மேற சென்றனர்; பிரிவாற்றாமை ஒரு பக்கமாக, இக் கொடிய வழியின தனமையை நினைக்குமபோது, அதுவே பொறுக்கக் கூடாததாயிருக்கின்றது; என செய வேன்’ என்று தலைவி சொல்லுவதாக உள்ளது இப்பாட்டு.

குறிப்புரை :—சிதைப்போ - அழிப்போ. உளா - உயிரோ டிருப்பவா, இல்லோ - முயற்சியில்லாதவா, இராததல், சிறிதே னும முயற்சியுடையதாதலால், ஒரு முயற்சியு மில்லாதவாது வாழ்க்கை அதனினும் இழிந்தகாயிற்று கொலை வேல் - கொல்லுந தொழிலைச் செய்யும் வேல் ஆற்றிருநது அலகி - ஆற்றில் அலகி யிருநது, ஆறு - வழி; அலகி - தங்கி வழங்குநா - வழியிற் செல் வோரை. செகுத்த - கொன்ற, படு - உண்டான, முடை - தகை; முடைநாற்றமுடைய தகை. மூது - பழமையை யணாததும். நட மாட்டமில்லாதது என்பது பொருள் இடைய - இடத்தை யுடைய. ‘நீரில் ஆறு சென்றனா’ என்று கொள்ளவேண்டும். அதுவே கவையாயிருக்கின்றதென்பது கருத்தது. ஆறு - வழி. (௩௨)

அறவுணாவு எல்லா நலனுந் தரும்

[அறமுறை நிலவாத நாட்டில் ஒரு நன்மையும் உண்டாவதில்லை; ஓரறிவுயிராகும் செழுமையாக வளாவதில்லை, தக்க பயனற்றுவதில்லை கடைசியில், பசி பிணி பகை முதலியன உண்டாகி நாட்டுக்கு இன்னல்களைக்கொண்டன]

சிறுகுடி யீரே, சிறுகுடி யீரே,
வள்ளிகீழ் வீழா, வரையிசைத் தேன்தொடா;
கொலலை குரலவாங்கி ானா, மலைவாழநர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான்.

—கவிததொகை, ௩௬ கக-ச.

நாட்டில் அறவுணாவு நிலவாவிட்டால் ஒரு நன்மையும் உண்டாவதற்கு வழியில்லை.

ஒரு தலைவியின் பொருட்டுத் தோழி பின்வருமாறு சொல்லுகிறாள்: ‘இங்கே மலையில் வாழ்கின்றவர்கள் அற

மல்லாத காரியங்களை விரும்பிச் செய்வதனால், இனி இந்த மலையில் வள்ளிக் கிழங்குகள் நிலத்தினுள் இறங்கி விளைய மாட்டா. இந்த மலையின்மேல வண்டுகள் தேன்கூடுகள் தொடுக்கமாட்டா. இந்த மலைப் புனங்களில் தீனைப்பயிர்கள் கதிர்வாங்கிப் பயன தரமாட்டா.”

‘தலைவிக்கு இடுக்கண் நோந்த காலத்தில உதவி செய்து அவள் உயிரை மீட்ட அவள்தன் ஆருயிராக் காதலனுக்கே அவளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதன்றோ அறம்? இம் மலைவாழநர் அதனைச் செய்யாமல பிறர்க்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும் அறமல்லாத முயற்சியை விரும்பிச் செய்கின்றனரே’ என்பது தோழியின் வருத்தம்.

இப் பாட்டினால் அறவுணர்வின முதன்மை நன்கு பெறப்படும். இது பெரிதுங் கருத்திருத்ததுதற்குரியது.

குறிப்புரை — ‘சிறுகுடி’ என்பது மலைப் பக்கங்களிற் சிறிய சிறிய குடியிருப்புகளாக அமைந்த சிற்றூர். சிலா செய்யும் அறமல்லாச செயல்களால் ஊரமுழுமைக்குந் தீமைவிளையுமாதலின், ‘சிறுகுடியீரே சிறு குடியீரே’ என்று ஊராரை விளித்துத் தோழி தன்கருத்தைத் தெரிவிப்பதாக உள்ளது இப் பாட்டு. கீழ் விழா - கீழ் இறங்கா வரை - மலை, மிசை - மேல. தேன - தேன வண்டுகள். தொடா - தொடுக்கமாட்டா சூரல் - கதிர். வாங்கி - விட்டு. ஈனா - தானியங்களைத் தரா அல்ல - அறமல்லாததன் ; புரிந்த - விரும்பிச் செய்து ; ஒழுகுவதனால் - நடப்பதனால் ; புரிந்தொழுகுதல் - விரும்பிச் செய்தல் என்று ஒரு சொல்தன்மையிற் பொருள்படும். (நூ.)

குணங்களின் கருத்து வரையறை

[பண்புகளை வரையறைசெய்து திட்டமாக அறிந்துகொள்ளுதலும பழகுதலும எளியவல்ல. இச் செய்யுளில் அவை தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, சிறை, முறை, பொறை என்பவற்றின் இயல்புகள் இதனால் இனிது விளங்கும்.]

ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அல்லாதவர்க் குதவுதல் ; போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை ;

பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல் ,
 அன்பெனப் படுவது தனக்கினை செறாஅமை ;
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொலநோன்றல ;
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை ;
 நிறையெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை ;
 முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல் ;
 பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்.

—கலிகதொகை, கநக . ௬-௧௪.

‘வாழ்க்கைசெய்தல்’ எனபது, வறுபைப்பட்டவர் களுக்கு ஒன்று உதவுதல். ஒன்றைப் ‘பாதுகாததல்’ என்பது, கூடினவர்களைப் பிரியாமலிருப்பது. பிரியுமபடியான நிலைமைகள் எதிர்ப்பட்டாலும், கூடியவரையில் உடனே பிரிந்துவிடாதபடி பாதுகாததுக்கொள்ள வேண்டுமென எனபது கருதது. ‘மக்கள் தன்மை’ எனபது, உலக நடை முறை அற்றது ஒழுகுதல்; ‘அன்பு’ எனபது, சுற்றத்தவர்களைக் கைவிடாதிருத்தல். ‘அறிவு’ எனபது, அறியாமை யுடையாரை சொன்ன சொற்களைப் பொறுத்ததுக்கொள்ளுதல். உறவு எனபது, ஒருவர்க்கு ஒன்று கூறியதைப் பின் மறுக்காமற் செய்வதனால் உண்டாவது. ‘நிறை’ எனபது, மறைவுகளை வெளிப்படுத்தாமல் அடங்கி ஒழுகுதல். ‘முறை’ எனபது, ஏற்ற பிழையாயின தம்மவா என்று கண்ணோட்டஞ் செய்யாமல் அவர் உயிரைக் கொள்ளுதல், இம் முறைமை அரசனை நினைந்து சொல்லியது. ‘பொறுமை’ எனபது, தம்மை இகழ்வாரையும் உரிய காலம் வரையிற்பொறுத்ததுக்கொள்ளுதல்.

குணங்களின் இக் கருத்துவரம்புகள் தெரிந்தால், ஒழுகுவோர்க்கு மயக்கமில்லாம லிருக்கும். இங்கே இவற்றைத் தெளிவாக வரையறை செய்தபடி, இவ்வளவு எளிய முறையிலுந் தொகுதியாகவும பிறவிடங்களிற காண்பது அரிது.

குறிப்புரை :—ஆற்றதல் - செய்தல் , இங்கே வாழ்க்கை செய்தல் ; அதாவது இல்லறம் நடத்துதல். அலந்தவா - வறுமையால்

துன்புற்றவர். போற்றதல் - பாதுகாததல். புணாநதாரா - கூடினவா, நண்பா. பண்பு - தன்மை; மக்கள் தன்மை பாடு - உலக முறைமை, அவாபூரகம உள்ள குறைவு நிறைவுகள் தெரிநது ஏறப ஒழுகுதல்; கிளை - சுற்றம், செறாஅமை - சினநது அகற்றாமை பேதையாரா - அறியாதாரா, நோன்றல் - பொறுத்தல். செறிவு - நெருங்கி யிருத்தல், அதாவது உறவு மறாமை - மறுக்காமற் செய்கல், அதனாற்றாண் உறவு பொருந்தும் எனபது கருத்து. நிறை - உள்ளத்தை சிறுத்ததுதல், மறை - மறைந்த கருத்துகள் செயல்கள் முகலியன்; கண்ணோடாது - கண்ணோட்டஞ் செய்யாமல், வெளவல் - கொள்ளுதல். பொறை - பொறுமை. போற்றாரா - பகைவா. (௩௪)

பயனகருதாத உதவி உயிராற்றலை மிக்கும்

[‘உதவி செய்தல்’ என்னுங் குணம் பிறவியை மாட்சிமைப்படுத்தது கின்றது, அறியாமையிருளால் மூடப்பட்டுள்ள உயிரின் இனிய பண்புகளை வெளிப்படுத்தி ஒளிவிளங்கச் செய்கின்றது. பயன்கருதாத உதவி, அதனிலும் மறுமைப்பயனுங்கருதாத உதவியே அநதத் திறத்திற் சிறந்தது.]

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆமஎனும்
அறவிலை வணிகன ஆய்அலன், பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறிஎன
ஆங்குப் பட்டனறு, அவனகை வணமையே.

—புறநானூறு, க௬௪.

சிலர் உடனே வாக்கூடிய பயனை எதிர்பாராததே மறறவாக்குக்குச் சில உதவிகளைச் செய்துவருகிறார்கள். வேறு சிலர், இந்தப் பிறவியிலேயே பிறகாலத்தில் உண்டாகக்கூடிய சில பயன்களைக் கருதி, இப்போதுருந்தே உதவிசெய்து வருகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர், இந்தப் பிறவியில் மறறவர்களுக்கு உதவிசெய்து வைத்தால் அநத அறம் மறுபிறவியில் தமக்கு உதவியாயிருக்கும் என்று மறுமைப் பயன் கருதி, இம்மையில் அறஞ் செய்கிறார்கள்

முன் காலத்தில் நமது நாட்டில் ‘ஆய்’ என்னும் வள்ளல் ஒருவன் இருந்தான். அவன், தான் ஒருவருக்கு

ஒன்று உதவிசெய்யும்போது, அந்த மறுமைப் பயனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அந்தக் குணம் எவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருக்கிறது! சான்றோர்கள் இந்த முறையிலேதான் நடந்து காட்டினார்கள் என்று பிறநூல் சொல்லுவார்கள். அதனிற சோந்தது இந்த ஆய என்பவனின் கைவளம். மேலும், தமக்கு மறுமையில் 'அறம்' உண்டாகும் என்று கருதி இப்போது ஒருவருக்குப் பொருள் கொடுத்தது உதவி செய்தால், அதற்கு 'உதவி' என்பது பெயராகாது. வேண்டுமானால் அதனை, ஒருவகையான 'வாணிகம்' என்று சொல்லலாம். பொருளைக் கொடுத்தது அறத்தைப் பெற்றால், அது பண்டமாற்றுப்போல வாணிகமாகத்தானே முடிகிறது. அறத்தை விலைகொடுத்தது வாங்கும் அத்தகைய அறவிலை வாணிகள் அல்லன் ஆய் என்பவன்.

அவன் சிறப்பைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபாட விருமபிய புலவா, இறந்தக் கருததுகளை வைத்து மேலே காட்டியிருக்கும் பாடடைப் பாடியிருக்கிறார்.

உதவி என்பது, அறமநோக்கிச் செய்வது அன்று; அப்படிச் செய்தால், ஒன்றை எதிர்பார்த்தல் என்னும் குணமே மிகுதிப்படும; இரக்க உள்ளம் உண்டாகாது; இரக்கம் முதலிய உயிர்க்குணங்கள் நன்றாய் மலரவேண்டும என்பதே பிறனின் நோக்கம்; அந் நோக்கம் ஈடேற வேண்டும். இவ் வுயர்ந்த கருததுகள் இப் பாட்டிலிருந்து நுட்பமாய் வெளிப்படுகின்றன.

குறிப்புரை:—ஆங்கு - அந்தத் தன்மையில், பட்டன்று - பட்டது; சோந்தது என்பது கருதது அவன் கை வணமை - அவன் கையினால் செய்யும் உதவி என்னுங் கருத்தில் வந்தது. (௩௫)

புலவர் சிலரிடம் செல்வம் தங்காமைக்கு ஒரு காரணம்

[செல்வம் வேறு, திருவுடைமை வேறு, செல்வம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கும், அது போதலும் வருதலுமே வேண்டும். ஆனால் அச் செல்வத்திற்குக் காரணமாயுள்ள திருவுடைமை நிலையானது அது சான்றானமையினால் நிலைபெறுவது. புலவருக்கு அத்திருவுடைமை எஞ்ஞான்றும் உண்டு. செல்வம்

இரக்கத்தினற் செலவழிதற்குரியது ; முதன்மையான காலங்
களில் திருவுடைமை மீண்டும் அதனைப் படைக்கவல்லது]

நினநயநது உறைநர்க்கும், நீநயநது உறைநர்க்கும்,
பன்மாண் கற்பின்நின் கிளைமுத லோர்க்கும்,
கடுமபின் கடுமபசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நலகி யோர்க்கும் ;
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னெடும சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி, மனைகிழ வோயே ,
பழமதூங்கும் முதிரததுக கிழவன்
திருநதுவேல குமணன் நலகிய வளனே.

—புறநானூறு, ௧௬௩.

பெருஞ் சித்திரனா என்னும் புலவாபெருமானின்
போககு ஒரு பெருஞ் சித்திரமாகவே இருக்கின்றது.
ஒரு நேரத்தில் மிகவும் வற்புறுவராய் இருக்கிறார். இன்னொரு
நேரத்தில், பெரிய தொகை ஒன்று கையில் வைத்திருக்
கிறார் மறுநேரத்தில், அவரிடம் ஒன்றுமே இல்லை. செல்
வமும் வறுமையும் ஆறு இடம் மேடும் மடுவும்போல்
ஆகும் எனினும் உண்மை அவரிடத்தில் விளக்கமா யிருக்
கின்றது.

அவர், தமது வறுமையைப்பற்றிச் சொல்லுங் காலங்
களில் கன்னெஞ்சமும் நீராயக் கரையும்

“வீட்டில் உணவே இராதாம். தாயின் முலைப்பால்
வற்றிக் கிடத்தலால் தன் புதலவன் பாலுண்பதற்கும்
வழியில்லையாம். அந்தக் குழந்தை சிறிதுநேரம் முலைக்
காமபை ஊசசி ஊச்சிப் பார்த்துவிட்டு, பசி மிகுதியால்
அடுக்களையுள் நுழைந்து அங்கே வைத்திருக்கும் பாண்டங்
களை ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்து, அவைகளில் எது
வும் இல்லாமையால் ஏமாந்து அழுமாம் இரவிலும் இதே
நிலைதான். அழுக்கையை மாற்றுவதற்காகத் தாய், ‘புளி’
‘புளி’ என்று அச்சங் காட்டுவாளாம், ஒருகால் ‘நிலா’

நிலா' என்று மகிழ்ச்சி ஊட்டுவாளாம்; எதனாலும் அழுகை தீராமையின் அவள் மிகவும் நொந்து, 'ஐயோ, நினது வாடிய நிலையை நின் அப்பாவுக்குத்தான காட்டு' என்று சொல்லி மனங்கரைவாளாம்." (புறம். ௧௬௦)

இப்படிப்பட்ட கொடிய வறுமையாளராகத்தான் இவா இருக்கிறா இருந்தாலும், இவருக்குச் செலவம் இல்லை என்று சொல்லுவதற்கில்லை. சில நேரங்களிற போளவான் செலவமும் இவருக்குக் கிடைக்கின்றது. ஆனால் அப்போது அவா, ஒரு பரமபரையான பெருஞ் செலவா போலவும், பெரிய வள்ளலபோலவுந் தோன்று கின்றா. உடனே அது செலவழிநது போகிறது.

ஒரு நாள் குமணன் என்னும் நற்குணமுள்ள வள னால் இவா இல்லத்தின் வறுமைத் துன்பம் தெரிநது, இவருக்கு ஒரு பெருந்தொகையான பொருளை அன்புடன் வழங்கினான் புலவா அதனை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந் தார். வந்தவர், தம் அனபின மனைவியாரை ஆழைத்து அதனை அவருக்குக் காட்டி, பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

“உனனை நேசித்தது உன் சார்பாயிருக்கும் மாதா களுக்கு, நீ நேசித்தது நீ சோந்திருக்கும் மாதாக்களுக்கும், பல மாடசிமையான ஒழுகக்கவையுடைய உன் உறவினா கடகு முதலவாகளாய் ஆண்டில் மூத்திருப்போர்களுக்கும், நம்மைச் சாரநது இவகே இருக்கும் நம் சுற்றிங்களின் பெரும பசி நீங்குவதற்காக முன்னே நீ அளவு குறித்தது வரங்கினமையால் நெடுங்காலமாகத் ‘திருப்பித் தருவாய்’ என்று எதிர்பாரத்திருக்கும் நின் கடன் பொருளை அநத நேரத்தில் உதவி செய்தவர்களுக்கும், இன்னும் இன்னொருக் குத்தான தாவேண்டும என்று எண்ணுமலும், என்னைடு கருதாமலும், இனி வல்லமையாய் வாழ்க்கை நடத்துவோம் என்று சிக்கனத்தையே நினையாமலும் நீயும் இநதப்பெருஞ் செலவத்தை எல்லாருக்கும் வழங்கு; நானும் என் பகுதிப் பட்டவர்களுக்கெல்லாம் வழங்குவேன். மனைவீ! பழங் கள் தொங்கும் முதிரமலைக்கு உரியவனான, திருந்திய

படைகளை ஏந்துங் குமணவள்ளல் நமக்கு நலலெண்ணத் துடன் அளித்த பெருந்தொகை இது.”

எப்படி இருக்கிறது இந்தக் குடுமபதவர்களின் சிக்கனமும் வாழ்க்கையும்! இவர்களிடம் செல்வம் எப்படி நிலைக்கும்?

பெருஞ் சித்திரனா அந்த வறுமையிலும் தம் மனைவியாரிடம் இப்படி பேச இடமிருந்த தென்றால், தம் கணவனா உள்ளததுக்கு மாறாமல் இசைந்திருந்து இவ்வறம் நடத்துப நற்குணத்தில் அந்த அம்மையாரா எவ்வுஷு, மேம்பட்டவர்களா யிருந்திருக்கவேண்டும்! மேலும், பெருஞ் சித்திரனார் இந்தப் பேச்சை இங்ஙனம் உரைநடையிற் பேசினதாகத் தெரியவில்லை. தலைப்பிற காட்டியிருக்கும் பாட்டு வடிவமாகவே பேசியிருக்கிறார். அந்த அம்மையாரும் அதனை அறிந்ததுகொள்ளத் தக்க புலமை வாய்ந்தவராகவே இருந்திருக்கவேண்டும். இருவரும் கலவிச் செலவாகலாம்.

இவர்களைப் பொருட்செல்வம் இல்லாதவர்கள் என்று சொல்கிறதான் இடமிருக்கிறதா?

செல்வத்தைப்பாதுகாப்பது இவர்கள்கருத்தாக இல்லை. அதனைத் தக்கவாறு பயன்படுத்துவதே இவர்கள் கருத்தாயிருக்கிறது. தமக்குப் பொருள் கிடைக்கும்போது தம்மைப்போலத்தானே மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டு என்று 'இவர்கள் உள்ளம் நினைக்கிறது. அதனால் தாமே அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள இவர்களுக்கு மனம் வரவில்லை. இதுவன்றோ, நாகரிகம் என்பது. செல்வத்தை வைத்துப் பாதுகாத்துக்கொண் டிருப்பவர்கள் செலவாகள் அல்லர். அதனைத் தக்கபடி பயன்படுத்தி வாழ்பவர்களே உண்மைச் செலவாகலாம்.

பெருஞ்சித்திரனார், நல்லுணர்ச்சிகளுக்கு ஒரு களஞ்சியம்.

புலவர்களின் உயர்ந்த உள்ளப் போக்குகளே அவர்கள் சில நேரங்களிற் பொருளில்லாம விருப்பதற்குக்

காரணம் என்பது இந்தப் பாட்டிலிருந்து நன்றாய் விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை — நயநது - விருமபி, 'நின் நயநது உறைநா; என்று குறிக்கப்பட்டவர்கள் அநத அமமையாரின் அறிவு ஆற்றல்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். 'நீ நயநது உறைநா' எனப்பட்டவர்கள் அநத அமமையாரினும் உயாநதவர்கள். மாண - மாட்சிமையான. கறபு - ஒழுக்கம். கடுமபு - சுற்றம். 'யாழ்' என்பதற்குப் பொருளில்லை, அசை. நீயும் கொடு என்றமையால், நானுங் கொடுப்பேன் எனனுங் கருத்துப் பெறப்பட்டது 'கொடு மதி' என்பதில் 'மதி' என்பதற்குப் பொருளில்லை, அசை. மனைகிழவோய - மனைக்கு உரிமையுடையோய், மனைவீ என்பதற்கு வந்தது. துங்கும் - தொங்கும். கிழவன் - உரியவன். நலகிய - நல்லெண்ணத்ததுடன் கொடுத்தது; வளன் - இங்கே மிக்க பொருள் என்பது குறித்து நின்றது. (௩௬)

அன்பின் இயற்கை

[அன்பு, வெள்ளத்திற்கு ஒப்பானது; பள்ளம் வெள்ளத்தை ஏறகும், அவ்வாறே ஆழநத உள்ளமும் அன்பு நிறைதற்குரியது. தாம் சோந்திருக்கும் தக்கோரின் ஆழநத பெருங் குணங்களாலே தான் தமக்கும் ஆழநத உள்ளம் உண்டாகும், பின்பு அன்பும் நிறையும்]

எந்தை வாழி ஆத னுங்களை
நெஞ்சந திறப்போர் நினகாண் குவரே;
நினயான் மறப்பின மறக்குங் காலை
என்னுயிர் யாககையின் பிரியும் பொழுதும்
எனயான் மறப்பின மறக்குவென்; வென்வேல
விண்பொரு நெடுங்குடைக கொடித்தேர் மோரியர்
திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக குறைதத
உலக இடைகழி அறைவாய் நிலையு
மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்
பலர்புரவு எதிர்நத அறத்துறை நின்னே.

ஆத்திரையனார் என்பவர் புலவா ; ஆதனுங்கள் என்பவன் அரசன். அவா அவனிடம் மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தார். மிகுந்த அன்பு என்றால், எவ்வளவு அன்பு என்று தெரிந்துகொள்ளமுடியும?

புலவரே அதனை யாரும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய வகையில் வெளிப்படுத்துகின்றார். அவா இப்படி சொல்லுகிறார் :

“என தலைவனே ! ஆதனுங்க ! நீ நெடுங்காலம் வாழ வாயாக ! என நெஞ்சத்தை யாராவது திறந்து பார்த்தால், அவர்கள் அதனுள் உன்னைக் காண்பார்கள் , வேறு யாரும் என் நெஞ்சத்தை இடங்கொண்டிலலை. அப்படியிருக்கும் போது உன்னை நான் மறக்கும் நேரம் எனபதும் ஒன்று உண்டோ ? ஒருகால உன்னை நான் மறப்பின, அம் மறக்குங்காலம் எது தெரியுமா ? என உயிரி இந்த உடம்பை விட்டுப் பிரியுங்காலத்திலும் என்னையே நான் மறந்துவிடுங்காலம் நேருமாயின, அதுதான் நான் உன்னை மறந்துவிடுங்காலம்” என்கிறார் ஆ ! அந்த அரசனைப்பற்றிய அன்பு அவருள்ளத்தில் எவ்வளவு ஆழமாகவும் எவ்வளவு கலப்பாகவும் அமைந்திருக்கின்றது !

ஆதனுங்கனிடம் இவ்வளவு அன்பு ஏன் ? அவனுடைய அருமையான பெருங்குணத்தான புலவரை இங்ஙனம் கவர்த்துவிட்டது. உண்மையான நற்பண்புகளே பிறா உளங்களினை இவ்வளவு உள்ளூர் அள்ள வல்லது.

அப்படி ஆதனுங்கனிடம் அமைந்த குணத்தான் யாது ? தாம் இவ்வளவு அன்பிற றினைத்தற்குக் காரணமாயிருந்த அவனது குணம் இன்னதென்பதையும் ஒரு வியப்பான உவமைபுடன் புலவா வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இமயமலை இருக்கிறது ; அப் பக்கத்தில் ‘மோரியா’ என்னும் அரசா அரசாண்டுவந்தனர். அவர்கள் இமயமலைக்கு இப்பாலும் அப்பாலும் தமது ஆட்சிச் சககரத்தைச் செலுத்தும் பொருட்டு, அம் மலைச்சாரலில் தாழ்வா

யுள்ள ஒரு பக்கத்தில், ஒரு வழி வெட்டியமைக்கப்பட்டது. அந்த வழி உலகத்துக்கே ஓர் இடைகழிபோல அமைந்தது. அப்படி இடையறுக்கப்பட்ட இடத்தில், ஒரு நாடும் நிறுவப்பட்டது. அது வழியில் இருததலால, இமயமலைக்கு அப்பாலும் இப்பாலும் செல்வார்க்கு அங்கே பல வசதிகள் செய்யுதர நோந்தது. இதனால் வருவாரையும் போவாரையும் எந்நேரமும் வரவேற்று உதவும் அறத்துறையாய் அந்த இடம் திகழலாயிற்று.

அதுபோலவே ஆதனுங்கனும் இரவுபக லென்மும் வருவோரை வரவேற்றுப் பலரையும் காததலை மேற்கொண்டு அறத்துறையாய் விளங்குகின்றனன்.

இந் நறபண்பு புலவருள்ளததை அவவளவு கவர்ந்து விட்டது!

உலகத்தில் தமக்கு நேரும் உதவிக்காக அன்பு செலுத்துவோரே பலர். ஆததிரையனார் அவன் இயற்கைப் பண்பு நோக்கியே இததனை அன்பு செலுத்துகின்றார்.

இவ் விருவருள்ளங்களின் மாட்சிமை எவ்வளவு பெரிது!

குறிப்புரை:—நின் காண்குவா - நின்னைக் காண்பா; நின் யான் - நின்னை யான், யாக்கையின் - யாக்கையிலிருந்து மறக்கு வென் - மறப்பேன் வென்வேல் - வெல்வேல், வெற்றிவேல், விண்பொரு நெடு குடை - வானத்தை முட்டும் உயர்ந்த குடை. கொடித்தோ - கொடியினால் அணிசெய்யப்பட்ட தோ. மோரியா - ஒருவகை அரசு மரபினர். வேலையும் குடையையும் தேரையும் உடைய மோரியா என்று கொள்ளவேண்டும். திண் கதிதா திகிரி - வலிய கதிரையுடைய ஆட்சிச் சக்கரம். திரிதர - இயங்கு; குறைத்த - வெட்டப்பட்ட; அறை - இடை அறுக்கப்பட்ட. வாய - இடம். நிலைய - நிலைபெற்ற மலர் - அகன்ற, வாய - இடத்தையுடைய. மணடிலம் - நாடு. புரவு - பாதுகாததலை. எதிராத - மேற்கொண்ட. அறத்துறை - அறமாகிய இடம்.

(௩௭)

உலகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு விடை

[உலக வாழ்க்கை, உண்மையில் ஒப்புரவாளர் செய்கையினாலேயே இயங்கி வருகின்றது. அச் சான்றாண்மையே உலகியலின் மூலக்கயிறு சான்றாண்மை இல்லையாயின் உலகம் இல்லை. தன்னலங் கருதாது அறத்தினவழி நின்று கடமைகள் ஆற்றத் தலே அவ் வொப்புரவுப் பண்பாகும். அதனால் உலக வாழ்வும் என்றும் உயிரகொண்டு இயங்கி வருகின்றது.]

உண்டால அம்மஇவ் உலகம் , இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே ; முனிவிலர் ;
துஞ்சலும் இலர், பிறர் அஞ்சவது அஞ்சி ,
புகழெனின், உயிரும் கொடுக்குவர் , பழியெனின்,
உலகுஉடன பெறினும் கொள்ளலர் ; அயர்விலர் ;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோனதாள
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே.

—புறநானூறு, கஅஉ.

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வகையான ஐயம் உண்டாவதுண்டு. சிலர் உண்மையில் ஐயங் கொள்ளாமலே, ஐயங் கொள்வது போலவும் அதற்கு விடை காண்பது போலவும் நடக்கின்றனர்.

‘இளம் பெரு வழுதியார்’ என்பவர் ஒருவர். அவர் பாண்டிய மரபைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு ஒரு வியப்பான ஐயம் எழுந்ததுவிட்டது. இந்த உலகம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதுதான் அது. இதற்கு விடைதான் மேலே உள்ள பாட்டு. இவரைக், ‘கடலுள் மாயந்த இளம்பெரு வழுதியார்’ என்றும் சொல்வதுண்டு. இவர் கடலுள் மாயந்தமையால், இந்த அடைமொழியைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். என்ன காரணத்தால் இவர் கடலுள் மாயந்தாரோ அது தெரியவில்லை.

அவருக்கு எழுந்த இந்த ஐயமும் அவர் பெயருக்கு

அமைந்த இந்த அடைமொழியும் ஒப்ப நோக்குகிறவர்களுக்கு, ஒரு காலத்தில் திருமால் கடலினுட்புகுந்து உலகத்தையே மறுபடியும் மேலே கொண்டுவந்ததுபோல இவரும் உலகத்தைத் தேடிக்கொண்டுதான் கடலுக்குள் மறைந்து விட்டாரோ என்று வேடிக்கையாகத் தோன்றும. மேலும், இந்த ஐயத்தககு விடையாக உள்ள மேற்காட்டிய பாட்டுப் புறநானூற்றில் வருகின்றது அதன் அடியிலேதான் 'கடலுள் மாயந்த இளம்பெரு வழிதயார் பாட்டு' என்று இந்த அடைமொழியுடன் அவாபெயர் காணப்படுகின்றது. பரிபாடல் எனலும் நூலிலும், இவா பாடியதாகப் பதினைந்தாம் பாடல் ஒன்று உண்டு. அதனடியில் 'இளம்பெரு வழிதயார் பாட்டு' என்றுதான் காணப்படுகின்றது அங்கே இந்த அடைமொழி இல்லை. மேலே கொண்ட வேடிக்கைக் கருத்தககு இதுவும் ஒரு சான்றாய் உதவும் என்றே வைத்துக்கொள்வோம் மேலும் இந்தப் புறநானூற்றுப்பாடல், உலகம் உண்டு என்று விடை அமைந்த பாட்டாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலால், கடலினுள் மறைந்தவா, உலகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெற்றியுடன் திருமபிவந்துவிட்டா என்று கொள்ளலாம். ஆம், அவா உடல் மாயந்தாலும், அவா இந்தப் பாட்டு வடிவமாய் இன்றுங்காட்சி கொடுத்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறா. அவர் சூரல இதோ கேட்கின்றது

“உண்டு இந்த உலகம், ஏனென்றால், தேவர்கள் உண்ணும் அமிழ்தமே இங்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும், இனியதொன்று கிடைத்ததுவிட்டது என்று கருதி அதனை எடுத்துக்கொண்டுபோய்த தனியாய் உண்பவர்களும் இங்கே இல்லை யாரிடமும் எதனோடும் வெறுப்புக் கொள்ளுகிறவர்களும் இல்லை பிறா அஞ்சும் இடங்களுக்குத் தாமும் அஞ்சி அதனை புதிய புதிய நற்செயல்களைச் செய்யாமல் மனம் மடிந்திருப்பவர்களும் இல்லை. புகழ் தரக்கூடிய காரியமென்றால் தம் உயிருங் கொடுப்பா. பழி தரக்கூடிய காரியமென்றால், அதனை உலக முழுதுமே பெறுவதாயிருந்தாலும் அந்தக் காரியத்தை மேற்கொள்ளமாட்டார்கள்.

காரியங்கள் செய்யும்போது தளர்ச்சி கொள்கிறவர்கள் இல்லை. அப்படிப்பட்ட மாட்சிமை வாய்ந்தது, அம் மாட்சிமையே உருவாகித் தமக்கென்று முயலாத வலிய பெரு முயற்சியுள்ளவர்களாயப் பிறர்க்கென முயலுகின்றவர்கள் இருத்தலால்;" என்பது

‘இப்படிப்பட்ட மாட்சிகளெல்லாம் உடையவர்களாய், பிறர்க்கென முயலுகிறவர்கள் இருப்பதனால், இந்த உலகம் உண்டு’ என்றே துணியப்படும் என்பது கருத்து.

மேற்காட்டிய மாட்சிமையான அறிவின் இயல்புகள் இல்லாவிட்டால், மக்களுக்குள் அமைதியில்லாமல் ஒருவரை பொருவா வீழ்த்திக்கொண்டு உலகம் நிலைகுலைபும அதனால் உலகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஐயங் கொள்வதற்கு இடமுண்டாயிற்று.

நல்லவர்களும் நற்செயல்களும் மேலுமேலாகத் தோன்றி கடைபெறுவதனாலேதான் நாடு இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் மனித வாழ்வு கெட்டு விலங்கு வாழவுக்கிடமான காடாய்விடும். அப்போது இதனை உலகமென்று சொல்லுவது அவ்வளவு பொருத்தமா யிராது. இதன்கண் இவ்வுண்மைகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன

குறிப்புரை :—உண்டு ஆல் அமம் என்று பிரிக்கவேண்டும். ஆல், அமம் என்பவை அசைச் சொற்கள். அவைகளுக்குப் பொருள் இல்லை. இந்திரா பொதுவாகத் தேவர்கள் என்னும் பொருளில் வந்தது தமியா - தமியராய், முனிவு - வெறுப்பு துஞ்சல் - தூங்குதல், அதாவது மனம் மடிந்திருத்தல் பிறா அஞ்சுவது அஞ்சி என்றமையால், புதிய புதிய செயல்கள் என்னும் உயர்ந்த குறிப்புப் பெறப்படும். பழைய செயல்கட்கு மக்கள் அஞ்சுவதில்லை யாதலால் என்று கொள்க உடன் - முழுதும். அனையா - அவ் வருவினராய் என்று உணரத்தம் பொருட்டு வந்தது. நோன தாள் - வலிய முயற்சி; பெரிய பெரிய முயற்சிகள் என்று கொள்ளவேண்டும். முயலுநா - முயலுவோர். உண்மையான - இருத்தலால், ‘முயலுநா இருத்தலால் உண்டு இவ்வுலகம்’ என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும்.

உள்ளத்தின் உரம்

[முயற்சியின் வகைமை இச் செய்யுளில் நனகு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தக்க முயற்சியே ஒவ்வொருவரும் செயதற்குரியா. பொருள் தேடுதல் பெரிதன்று, அதனை உயாவான நனமுயற்சிகளின் வாயிலாகத் தேடுதலே வேண்டப்படுவது. அதனால் உயிராற்ற லும உள்ளத்தின் உரமுங் கிளாநது மிகும்.]

விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டு அனை மலக வைககும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உள்ளதம்
வளனவலி யுறுககும் உளமி லாளரொடு
இயைநத கேண்மை இலலா கியரோ ,
கடுங்கண கேழல இடம்பட வீழநதென
அன்று அவண உண்ணா தாகி வழிநாள
பெருமலை விடரகம் புலமப வேட்டெழுநது
இருங்களிற்று ஒருததல் நலவலம் படுககும்
புலிபசித தனன மெலிவில உள்ளதது
உரனுடை யாளர் கேண்மையொடு
இயைநத வைகல உளவா கியரோ.

—புறநானூறு, கக௦.

எலியின் குணமென்ன புலியின் குணமென்ன என்ப வறறை விளக்கி, எலியின் குணம் போன்றவர்களோடு நட்புக்கொள்ளாமல் புலியின் குணம் போன்றவர்களோடு நட்புக்கொள்ளவேண்டும் எனனுங் கருத்தை இப் பாட்டு அழகாக அறிவுறுத்துகின்றது.

வயலில் நெல விளைநது முற்றிக் கிடக்கிறது. அங்கே எலி இருக்கிறது. அது, விளைநத பதத்தைபுடைய அச்சிறிய இடத்தைப் பார்க்கிறது. எலிக்கு, மேலே ஏறவேண்டிய முயற்சிகூட இல்லை. எலி வளையின் அருகிலேயே கதிராகள் விளைநது சாயநது தரையோடு தரையாய் விழுந்து கிடக்கின்றன. உடனே அநத எலி, விளைநது கிடக்கும் அக்கதிர்களாகிய உணவைக் கதிராக் கதிராகவே கறித்துக்

கொண்டு போய்த் தனது வளையில் நிறைய வைத்துக்கொள்
கின்றது எலியின் முயற்சி இவ்வளவுதான்

மக்களிலும் பலர் இங்ஙனம் எலி முயன்றபோலும்
சிறிய முயற்சியுடையவராயிருக்கின்றனர். பெருமுயற்சிக்
குரிய உள்ள மேம்பாடு அவர்களிடம் இல்லை. அதற்கைய
வார்களோடு பொருந்தும் நட்பு, நல்ல நட்பனது.

இனி, புலி என்ன செய்கின்றதென்பதும் நினைத்துப்
பார்க்கவேண்டும். புலி தனவழியே போயக்கொண்டிருக்
கிறது. இது ஸ்சையாயப் பாய்ந்துபோன போக்கில் ஒரு
பன்றி கீழே விழுந்தது. அந்தப் பன்றி அஞ்சுதற்குரிய
தறுகண்மை யுடையதுதான். ஆண்பன்றியுமாகும். இருந்
தாலும், அது பன்றிதானே! மேலும், புலிக்கு இடப்பக்க
மாக அது வீழ்ந்தது. அதுவுமன்றி, புலி தனது முயற்சி
யால் அதனோடு வீரமாய்ப் பொருது அதனை மாயக்கவிலலை.
தற்செயலாயசு தானே வீழ்ந்தது அதனால், புலிக்கு அப்
போது பசியிருந்தாலும் அன்று அங்கே அந்தப் பன்றி
யைக் கிழித்துத் தின்னவில்லை. அச் செயல் அதற்கு
ஒரு குறைவாகத் தோன்றியது. மறுநாள், பெரிய மலையி
லுள்ள தனது குகையின் இடம் தனிமையாகும்படி அங்
கிருந்து புறப்பட்டது. அன்று உணவுக்கென்றே புறப்
பட்டது. அப்படி உணவை விரும்பி எழுந்தபோய்
அந்தப் பெரிய மலைப் பிளவுகளிற் பாய்ந்து ஒரு பெரிய ஆண்
யானையைத் தனது வலிமை மிகுந்த வலப்பக்கத்திலே விழுந்து
இறக்குமபடி வீழ்த்தியது. அதன்பின் அப் புலி தனது
ஆண்மைக் கிளாசுசி தோன்ற அந்த யானையைக் கிழித்துப்
பெருமித்ததோடு தின்று பசி யாற்றிற்று என்று சொல்லவும்
வேண்டுமோ?

அங்ஙனஞ் செய்கின்ற புலி பசித்தாற போன்ற மெலி
விலலாத நினைவும் அதற்கேற்ற முயற்சி யுமும் உடைய
நல்லோரது நட்பே நல்ல நட்பாம். அதற்கைய சிறந்த நட்
போடு பொருந்திய நாட்களே, வாழ்வில், உண்டாக
வேண்டும்.

இந்தக் கருதது எவ்வளவு அழகாகவும் மக்கள் வாழ்க்கையை எவ்வளவு முன்னேற்றக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது! முன்னோ சொததாவது, எவரேனும் நன்கொடையாக அளித்துவிடும் சொததாவது, எந்த வகையான இயைப்புறறியோ தானே வந்துசேரும் சொததாவது, மிக எளிய முயற்சியினாலும் கரவு சூது கள்ளம் ஏமாற்றம் கடுவட்டி முதலிய இழிந்த இயல்புகளாலும் திரளும் சொததாவது எப்படியேனும் வாய்க்குமா என்று எங்கிக் கிடக்கும் அலிததனமையுள்ள மக்களின் இழிந்த நிலைக்கும் இப் புலியின் உயர்ந்த நிலைக்கும் ஆ, எவ்வளவு வேறுபாடு! மனபதை யுலகம் இனப் உலகராயத திகழவேண்டுமானால், இததகைய ஊழல்கள் ஒழிந்தது மக்களில் ஆடவா மகளிரா எனனும் இரு பாலாருமே எவருங் குறைகூறக்கூடாத உயர்ந்த நிலைவும் அதனகண் உரமும் உடையவாகளாயத திகழவேண்டுமா.

இச் சிறந்த வாழ்க்கை முறையை இவ்வளவு அருமையாகப் புலப்படுத்திய உரனுடையாளா சோழன் நல்லுருத திரன் எனனும் ஆசிரியராவா. இச செய்யுள் ஒன்றினாலேயே, உலகம் அவரது பெரும்போக்கும் பெரு மாட்சிமையும் நினைந்து நினைந்து பெரிதும் வியந்து வியந்து இன்புறு தற்குரியதா யிருக்கின்றது.

குறிப்புரை — சீறிடம் - சிறு இடம்; சிறிய வயலிடம். வல்சி - உணவு. மலக - நிரம்புமபடி. வைகும் - சோதது வைகும்; பின் உதவம் என்று எலி சோதது வைப்பதுபோல் மக்கள் தொகை சோதது வைப்பதுகூட உயர்ந்த செயலாகாது என்பதும் பெறப்படும் ஆணமையாற பொருள் கேடவேண்டும் தனக்கு வேண்டிய அளவுக்கு இனப்பமாய் துக்ரவேண்டும் உடம்பு உள்ளவர்களைச் செவ்வையாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எஞ்சியதை அவ்வப்போதும் மாட்டாத்தாக்கு ரதல வேண்டும். அங்ஙனம் ஈந்து வைப்பதே தொகுக்கும் சொதது இதுவே முறை வாழ்க்கையிலும் உலக வியற்கையிலும் தன்னுள்ளததிலும் நம்பிக்கை யில்லாதோரே பின் உதவம் எனத் தொகுத்தது வைப்போராவா எலி அங்ஙனம் தொகுத்ததுவைத்துப் பெருவாழவு வாழ்ந்த விடவுமில்லை புலி அவ்வப்போதும் புதுப் புது உணவு தேடி உண்டுவிடுதலால், அது

கெட்டுவிடவுமில்லை முயன்றனை யாகி - முயன்றற்போன்றவாகி. வனன - செவ்வம். வலியுறுகும் - இறுகப் பிடிக்கும், அதாவது செல்வழிக்காமல் கெட்டியாய்த் தொகுத்துவைத்திருக்கும் உளம் இல்லாள் - முயற்சி மேம்பாடிவலாதவா உளம் - முயற்சி மேம்பாடு. இல்லாகியா - இல்லையாகுக; இல்லாமற் போகட்டும் என்பது கடுங்கண் - தறுகண், அதாவது வன்கண்மை, கொடூரம். கேழல் - ஆண்பன்றி. இடம் - இடப்பக்கம் இடம்பட வீழ்ந்தது - இடப்பக்கத்தே வீழும்படி வீழ்ந்தது வழிநாள் - பின்நாள் விடா - மலைப் பிளவு, இங்கே புவி இருக்கும் இட கற்பிளவுகளைக் குகைகள் என்றும் சொல்வதுண்டு அகம் - இடம் விடாகம் - பிளவிடம். புலம்ப - தனிதது நிறகுமபடி வேட்டு - விருமபி, உணவையும் அதற்கான முயற்சியையும் விருமபி என்று கொள்ளவேண்டும். களிற்று - இங்கே பொதுவாக மாளை என்னுங் கருத்தில வந்தது ஒருத்தல் - ஆண்; களிற்று ஒருத்தல் - யானையின் ஆண், ஆண் மாளை என்பது நல - மிகுந்த, வலிமை மிகுந்த மெலிவு இல் உள்ளதது உரம் - இளப்பமில்லாத மேற்கோளையுடைய செயலுறுதி. வைகல் - நாள். உளவாகியா ஒ என்று பிரிக்கவேண்டும் ஒ என்பதற்குப் பொருளில்லை, அசை. உளவாகியா - உளவாகுக. (நகூ)

சான்றுண்மையின் ஆற்றல்

[பொருள்களின் மாறுபாடுகளெல்லாம் பண்புகளால் நிகழத்தற்குரியன, அவ்வாறே உடம்பின் மாறுபாட்கட்கும் உள்ளதகின் பண்புகளே காரணம்; நல்ல பண்புகள் நல்ல உடம்பினை உருவாக்குகின்றது. செழுமையும் ஒளியும் பெறச் செய்கின்றது]

யாண்டு்பல வாக நரைஇல ஆகுதல
யாங்கா கியர்? என வினவுதி ராயின்
மாண்டன மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையர்என் இனையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காகும் அதன்தலை
ஆன்று அவிநது அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே.

—புறநானூறு, ௧௧௧—

பிராந்தையார் அருளிச்செய்த இந்த அரிய திருப்

பாட்டில், இளமை குன்றும் விருப்பதற்கு வழி காட்டப் படுகின்றது.

ஆண்டுகள் பல ஆக ஆக மக்களுக்கு நரைதிரை உண்டாகின்றன. அப்படி யாண்டுகள் பல ஆனாலும் நரைதிரை இலவாகுமபடி செய்பவேண்டும். பிசிராநதையார் அங்ஙனம் நரைதிரை யிலலாமல் விளங்கினா. அவரைப் பார்த்தவர்கட்கு வியப்பு உண்டாயிற்று. ஆண்டுகள் பல ஆகியும் நரை இலவாகுதல் எங்ஙனமாகும் என்று அவரை வினவினர். நீங்கள் அப்படி வினவுதிரானால், அதற்குரிய காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்று கூறி இளமை குன்றும்விருப்பதற்கு வழி சொல்லுகிறா.

ஆண்டுகள் பல ஆனாலும் நரைதிரை இலலாமல் இளமையாகவும் அழகாகவும் இருப்பதற்கு யாகுகும் விருப்பமிருக்கும். ஆனால் அதற்கேற்ற உண்மையான வழியையார் தெரிவிக்கிறார்கள்? சிலா சில தவறான வழிகளுங் கற்பித்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் கற்பிக்குந் தவறான வழிகளாற செலவும் மிசுதியாகின்றன. வீண முயற்சிகளும் உண்டாகின்றன. மேலும், அவ வழிகள், பலகாலம் பொறுதது வரவிருக்கும் நரை திரைகளையும் மிசு விரைவில் வரவழைத்தது இளமையிலேயே கிழததனத்திற்கு இடமாக்கி விடுகின்றன.

பிசிராநதையார் காட்டும் வழி இயலபானது; உண்மையில் இளமையில் வைப்பது; நிலையானது; செலவிலாதது. என்றும் எங்கும் வாழ்வு தருவது. நரைதிரை உண்டாகாமல் நெடுங்காலம் இளமையாகவே இருக்கவேண்டும் என்று ஒருபோதும் நினைபாதவாகக்கூட அவர்கள் அறியாமலேயே அநநிலையில் இருத்ததுவது. இதுவே முதுமையை ஒட்டும் ஒரே வழி. அவா சொன்னது இது :

“நான இலவாழக்கையி விருக்கிறேன். என மனைவி, வாழ்க்கைக்கேற்ற மாட்சிமையான குணங்கள் உள்ளவள்; அறிவும் நிரம்பியவள். என் புதல்வர்களும் அறிவு நிரம்பியவர்கள். என் வேலைக்காரர்கள் இளைஞர்கள்; நான் கருது

வதையே அவர்களுங் கருதுவார்கள். என் நாட்டு அரசனும முறையல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டான். தகுந்தவற்றையும் அவ்வப்போதுஞ் செய்து குடிக்கைப பாதுகாப்பான். இன்னும், நான் குடியிருநது வாழுகின்ற ஊரில், சான்றோராயிருப்பவரே பலா. அவர்கள் அறிவு நிறைந்த புலன அறிந்த அருளிற பழகின்ற வாழ்க்கை முறையை யுடையவர்கள். இவையே நான் நரை திரை இல்லாம லிருப்பதற்குக் காரணம்” எனபது.

இப்படி எல்லாரும இருந்தால், உலகத்தில் நரை திரை உண்டாகா. மக்களும் நெடுங்காலம் வாழநதிருப்பார்கள். ஆண்டு மிகுதியாகி மூததவாகள்போலத் தோன்றினாலும், இருக்குபவரையில் நரைததில்லாமல் வலிவோடிருநது பின் மறைவார்கள். நோயினால் பல நாட்கள் வருநதி இறத்தல் எனபது அப்போது இராது. உடம்பு பழுதாகி மறைய வேண்டு மெனபதில்லை; வினை முடியுமபோது பிசிராநதையாபைபோல ஏதானும் நற்செயல் காரணமாகவே மறைய நேரும்.

நற்குண நற்செயல்களே உடம்பை நோயில்லாமலும் நரைதிரை யில்லாமலும் இளமையாகவும் திருத்தமாகவும் மேனியாகவும் வைக்கும் என்னும் அரிய பெரிய உண்மை இதன்கண் காட்டப்படுகின்றது.

இளமைக்காகவும் நோயில்லாமைக்காகவும் மருநது முதலியன பயன்படுத்துவது சிறந்த முறையன்று என்பதும், நல்ல உணவு முதலியவற்றையுமிட நல்ல உணர்வு செயல் முதலியவைகளே இதற்கு முதனமையானவை யென்பதும் இதிலிருநது வெளிப்படும்

குறிப்புரை:—‘மாண்ட’ என’ எனபதில் ‘என’ எனபதற்கும் ‘மாண்ட’ எனபது அடைமொழியாய் நின்று நானும் நற்குண நற்செயல்களிற் சிறந்திருக்கிறேன் என்னுங் கருத்தையுங் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தக்கூடும். ‘வாழ்க்கையில் மாட்சிமைபபட்டுள்ள எனறன்’ எனபது உரையாம் கண்டு அனையா - கண்டாற போன்றவா. அதாவது கருதினோர் போன்றவா. காண்டல் எனபது இங்கே கருது

தல் எனனும் பொருளில் வந்தது. இளையா - பணியாட்கள். இளமைப் பருவ முடையோரே பணிக்குத் தகுதியானவ ராதலின் 'இளையா' என்று வந்தது. அதனறலை - அதற்குமேல். மனைவி, மக்கள், பணியாளர், அரசன் என்பவர்களை ஒரு பிரிவாகவும், சான்றோர்களை மற்றொரு பிரிவாகவும் பிரித்துச் சொல்வதற்காக 'அதனறலை' என்று ஒரு சொல் கொடுத்திருக்கின்றது மனைவி மக்கள் டணியாளர் அரசன் என்பவர்கள் பொதுவாக நற்செயலுள்ளவர்கள். ஆனால், சான்றோர்கள் உணர்வு முறையைப்பே ஆட்சியாக உடையவர்கள். இவ்வாழ்வி லிருநகாலும் உணர்வாட்சியினாலேயே தமது வாழ்வை நடத்துகின்றவர்கள் ஆனது - அமைந்தது, நிரம்பி என்பது கருத்து அவிந்தது - புலன்வழி அவிந்தது, மனம் அறிவின வழியாய் நிகழ்ந்தது என்பது குறிக்க வந்தது அடங்கிய - அருளில் ஒருமையற்ற என்பது உரை இந்நத அடக்கம் நிகழும்பொழுது மனமொழி மெய்கள் இயல்பாகவே அடக்கமாக நிகழும். (ச0)

ஏதானும் நல்லது செய்யவே வேண்டும்

[பிறவியினுற பெறத்தகுந்த முடிந்த பயன் 'தெளிவு' என்பது. அதனைப் பெற்றோர், வேறு பெறவேண்டுவது யாதும்இல்லை. பின்பு அவர் செய்வனவெல்லாம் நல்லனவே. காரணம், ஐயந் திரிபுகளற்று மெய்யுணர்வு நிலையாக அது விளங்குதலேயாகும். தெளிவடைந்த பெரியோர்க்குப் பிறவெல்லாம் பொருளல்ல.]

செய்குவங் கொல்லோ நலவினை யெனவே
ஐயம் அறஅர் கசடணடு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில லோரே,
யானை வேட்டுவன யானையும் பெறுமே,
குறுமபூழ வேட்டுவன வறுநகையும் வருமே;
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயரநதிகி னோக்குச்
செய்வினை மருங்கின எய்தல உண்டுஎனில,
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்;
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின்;
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்;
மாறிப் பிறவா ராயினும், இமயத்துக

கோடுஉயர்ந் தன்ன தமஇசை நட்டுத்
தீதுஇல யாககையொடு மாய்தலதவத் தலையே.

—புறநானூறு, உகச.

இந்தப் பாட்டின் அடிப்படையில் ஆ, எதத்கைய அருமையான வீர வுள்ளம் திகழ்கின்றது!

முதன்மையான செய்தியிலேதான் பலாக்கு ஐயப்பாடு நிகழ்கின்றது. இப்பாட்டு அதனை அருமையாகத் தெளிவு படுத்துகின்றது.

நல்ல செயலகளைச் செயயவேண்டுமென்று எல்லார்க்குமே விருப்ப மிருக்கும். ஆனால், அதனால் உண்டாகக் கூடிய பலவகையான இடையூறுகள் கருதி அந்த விருப்பம் செயலில் வருவதில்லை. சிறிது செயலில் வந்தாலும் அதனை முடிவுபோகச் செய்வதில்லை. சில வேளைகளில் இதத்கைய நல்ல செயல்கள் செயயவேண்டுவது கட்டாயநதானு என னும ஐயுறவும் சிலாக்கு உண்டாகிவிடும். அந்த ஐயம் எளிதில் அகலுவதுமில்லை.

அழுக்குச் செறிந்த அறிவும் அதிலிருந்து நீங்கமாட்டாத முயற்சியற்ற உள்ளமும் உடைய தெளிவில்லாதோரே இங்ஙனம் ஐயம் அருதவாகள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

நற்செயலகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுவது ஒன்றே மக்களுக்குக் கடமை. அவை நிறைவேறுகின்றனவா? நல்ல பயன் தருகின்றனவா? என்பனவெல்லாங்கருதுதல் கடமையன்று.

பிறவியின் கடமை உணர்வு விளக்கம் பெறுவது என்பது ஒன்றுதான். அந்த விளக்கம் நற்செயல்கள் செய்து கொண்டிருப்பதனாலேதான் உண்டாகும். செயல்கள் நடைபெறுகின்ற அளவுக்கு அவ விளக்கமும் உண்டாவது திண்ணம். மறற்ப்படி மக்கள் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடைபெறவேண்டுமென்னும் முறைமை ஒன்று மில்லை. மக்கள் நினைப்பவையெல்லாம் சரியானவையே என்று

துணியக்கூடாமையால் அவர்கள் நினைப்பின்படியே நிறைவேறவேண்டுமென்னும் முறைமையும் எதிர்பார்க்கக்கூடிய தனது.

மிகவும் அரிய செயலான யானைவேட்டைக்குச் செல்லும் யானை வேட்டுவன ஒருவன், அவன் கருதியபடி யானையைப் பெறவுங் கூடும். ஆனால் மிக எளிய செயலான காடை வேட்டைக்குச் செல்லுங் காடைவேட்டுவன அது பெறாமல் வறுங் கையோடு திரும்பவுங் கூடும். முயற்சி செய்வதொன்றே மக்கள் கருதவேண்டுவது. மற்றவை கருதுவது அவர்கள் கடமை யன்று. இம்முறையில் நற்செயல்கள் செயலோரே உயர்ந்தவராவர். உயர்ந்தவரென்பதற்கு அடையாளம் அவர் உயர்ந்த விருப்ப முடையவராயிருப்பதுதான்.

இதற்கைய உயர்ந்தோராக அவர்கள் செய்கின்ற நற்செயல்களின் சார்பில் எவையேனும் நன்மைகள் அடையக்கூடியவை நேருமாயின் ஆ, இன்பத்திற் சோர்வு என்பதே இல்லாத 'உமப நுலகதது நுகாச்சி'யென்னும் மிகப் பெரிய போகமும அடையக்கூடும்.

ஆனால் அப்படியொன்று நேரக்கூடு மென்பதிலும் அத தெளிவிலலாதோராக ஐயம் உண்டாகும். நற்செயல்களாலாகிய அந்த நன்மை இப்பிறப்பிலேயே கைகூடாமல், உம்பநுலகத்தினகண்ணும் கூடாதாயின், மாறிப் பிறக்கும் மறுபிறப்பிலேனும் ஒருகாற கைகூடும், அல்லது அதனகண்ணுங் கூடாமற்போனாலும் போகலாம்.

ஆனால் மறுபிறப்பு என்பதொன்று உண்டா என்பதே முதலில், சிலாக்கு ஐயமா யிருக்கும். அப்படி மாறிப் பிறப்பதே இல்லையானாலும் இம்யமலையின் உச்சி எவ்வளவு உயரத்தில் ஓங்கியிருக்கின்றதோ அவ்வளவு பெரிய புகழையேனும் தம் நற்செயல்களால் இவ்வுலகத்தில் நிலைநிறுத்தி விட்டுப் பழித்த லில்லாத உடம்போடு இறந்துவிடுவது மிகவுஞ் சிறந்ததாயிருக்குமன்றோ!

ஆதலால் எவ்வகையாற் பார்த்தாலும், நற்செயல்களைக்

கூடியவரையிற் செய்துகொண்டிருப்பதே நல்லது என்னும் முடிபில் யாரும் ஐயங் கொள்வதற்கு இடமில்லை யென்பது தெளியப்படும்.

இக் கருதது இப் பாட்டில் அழகாக அறிவுறுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

குறிப்புரை :—‘செய்குவம் கொல ஒ’ என்று பிரிக்க வேண்டும். இவற்றிற் ‘கொல்’ எனபதற்குப் பொருளில்லை; அசை. அதை எடுத்ததுவிட்டால் ‘செய்குவம் ஒ’ எனப்பவை ‘செய்குவமோ’ என நிற்கும். ‘செய்வோமா நலவினை என்று கருதி ஐயம் அறா துணிவிலலோரா’ என்பது தொடர். அறா - நீங்காரா. கசடு - இங்கே அழகுக்கு ஈண்டு - செறிந்த காட்சி - அறிவு துணிவு - தெளிவு. குறும் பூழ் - காடை என்னுஞ் சிறிய பறவை. வறுங்கை - வெறுங்கை வேட்டதது - விருப்பத்தையுடைய ‘உயாநது இசின் ஓர் கு’ என்பவற்றில் ‘இசின்’ என்பதற்குப் பொருளில்லை. அதனை எடுத்ததுவிட்டால் மற்றவை ‘உயர்ந்தோராககு’ எனச் சேரும். வினை மருங்கின் - வினைச் சார்பில் எய்தல் - இங்கே துகாதல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது தொயயா - சோராவிலாத, தொயயா உலகம் - துகாவதில் சோரவு இல்லாத இனப் உலகம், இங்கே போக உலகத்தை உணரத்தும். மாறிப் பிறப்பின் உண்மையும் கூடும்; இனமையுங் கூடும் என்று கொள்ளவேண்டும். இனமையும் என்று உம் கொடுத்தாக் கூறினமையால் உண்மையும் எனபதும் பெறப் பட்டது துகாசசி உள்ளமையும் இல்லாமையும் என்று கொள்ள வேண்டும் கோடு - உச்சி. இசை - புகழ்; நட்டு - நிலைநிறுத்தி. யாககை - உடம்பு. அதற்குத் தீது என்றது பழி. தவ - மிகவும். தலை - சிறந்தது. (சக)

நயமான பேச்சு

[சிலரைக் கண்டித்தால் திருந்துவா; சிலரைப் பாராட்டினால் திருநது வா, சிலரைப் பொருள் உதவி ஆதரவு செய்தால் திருநதுவா; சிலரை ஆதரியாது நின்றால் திருநதுவா. தலைவனைத் திருத்தும் முறையொன்று இச செய்யுளில் வருகின்றது. அழகிய இனிய நன முறை.]

செந்தா மரைமலருஞ் செய்வயல் நல்லூர!
நொந்தாலமற முன்னைச் செயப்படுவ தென்னுண்டாம்?

தந்தாயும் நீயே, தரவந்த நன்னலம்
கொண்டாயும் நீயாயக் கால்.

—திணைமொழி ஐம்பது, ௩௬.

எப்போதும் நயமான பேச்சுகளே - உள்ளத்தைப் பதமாகத் திருப்பவல்லன சுடு சொற்கள் சினத்தையும் எதிர்ப்பையும் உண்டாக்கும்.

அதுவுந தலைவராயிருப்பவாக்குத தமமேல அன்பு உண்டாகுமபடி அவருள்ளத்தைப் பதப்படுத்துவதென்பது அவ்வளவு எளிதாகுமா? அதற்கு எவ்வளவோ கண்ணிய மும் மென்மையும் கடமையுணர்வும வேண்டும்.

தலைவன் வெளியிற்பிரிந்தது பின்வந்தான். அவனை மறுப பது என்னவோ தலைவிக்கு முடியாத காரியம். அவன் உள்ளத்தை எப்படியானுங் கனிவித்துத் திருத்ததுவ தொன்றே அவள் செயயக்கூடியது. தலைவியின் தோழி பின்வருமாறு நயமாகச் சொல்லுகிறாள் :

“செந்தாமரைகள் மலாகின்ற பண்படுததப்பட்ட வயல்களையுடைய நல்ல ஊரனே! எங்களுக்கு, முன, அழகு தந்தவனும நீயே, இப்போது, அதனை வாங்கிக்கொள்கின்றவனும நீயேயாயிருந்தால் நாங்கள் வருத்தப்பட்டு உன்னைச் செயயக்கூடியது என்ன இருக்கின்றது? ஒன்று மில்லையே.”

இச சொல, கடமையுணர்வுக்கு மீறியதாயில்லை, ஏனென்றால், அவனை அவள் மறுக்கவில்லை; அவன் தலைமைக்கு இழுக்கான முறைமையிலும் பேசவில்லை. மேலும், பெருந்தன்மையும் மென்மையும் வாயந்திருக்கிறது.

தலைவனோ அறிவுடையவன்; இது தக்க உருக்கத்தையும் திருத்தத்தையும் அவனுக்கு விளைவியாமற் போகுமோ!

நமது ஊரிலுள்ள வயல்கள்கூட நன்றாய்ப் பண்படுத

தப்பட்டுச் செந்தாமரை மலர்களும் மலாவதற கேதுவா
யிருக்க, நமதுள்ளம் அங்ஙனம் பண்படுத்தப்பட்டுச் சிறந்த
நற்குணமலர்கள் மலாவதற கிடமாயிலலை என்னுங் குறிப
பினுனரோ, தோழி நபமைச், “செந்தாமரை மலருளு
செயவயலநல ஊர்” என்று முதலெடுப்பிலேயே உறுத்த
லாகவும் நயமாகவும் விளித்திருக்கிறாள் என்றெல்லாம் அவ
னுள்ளம் நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

குறிப்புரை — நலம் - அழகு, தலைவன் கூடுமபோது தலை
விகு அழகுண்டாகிறது அவன் பிரியமபோது அப பொலிவும்
மங்கிவிடுகிறது ஆதலாற் கொடுத்தவனும் வாங்கினவனும் அவனா
கின்றன கொடுத்தவனே வாங்கிக்கொள்ளும்போது, செய்வது
என்ன இருக்கின்றது? இந் நயந் தோன்றத் தோழி பேசியிருக்கிறாள்.

7. வீரம்

சான்றோ பாராட்டின முதனமை

[சான்றோர்களாற் பாராட்டப்படுதலும், ஏனையோரால் விரும்பப்படுத
லும் எளிதில் அமைவன அல்ல, அமைந்தால் அவை மாட்
சிமையானவையே அவ்வாறு அமையப்படி ஒழுகுதல் சிறந்த
வீரமாகும் ஏனைப் பெருமபடை வீரத்தை இவ் வொழுகக்
வீரம் வெல்லும்]

நகுதக கனரே நாடுமீக கூறுநர்
இளையன இவனென உளையக கூறிப்
படுமணி இரட்டும பாவடிப் பணைத்தாள
நெடுநல யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடலசினம் செருக்கிச்
சிறுசொல சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாககி முரசுமொடு
ஒருங்ககப் பட்டேன னாயின் பொருந்திய
எனநிழல வாழநர் செலநிழற் காணாது
கொடியன்எம் இறையெனக கண்ணீர் பரப்பிக

குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுத ,
 ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேளவி
 மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
 உலகமொடு நிலையுய பலர்புகழ் சிறப்பின்
 புலவர் பாடாது வரைகனன நிலவரை
 புரப்போர் புனகண் கூர
 இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே.

—புறநானூறு, எஉ.

உடம்பை அழகாக வைத்துக்கொள்வது சில நேரங்
 களில் இன்பந் தரும். உணாவை அழகாக வைத்துக்கொள்
 வது எப்போதும் இன்பந் தரும். அந்த இன்பம் தாயதாக
 வும் இருக்கும்; என்றும் நிலைக்கும்; மேலும், வீரத்திற்
 சிறந்த வீரமும் அது.

அழகான உணர்வுகளில் இங்கே மூன்று உணர்வுகள்
 காட்டப்படுகின்றன. ஒன்று: பகைவாக்கு இடங் கொடா
 மல் வாழ்வது. மற்றொன்று: தனக்கீழ் வாழ்வார்க்கு இட
 ருண்டாகாத முறையில் ஒழுகுவது. இன்னொன்று: சான்
 றோர்கள் பாராட்டி மகிழ்த தக்க நிலையில் நிற்பது.

இங்கே சொன்ன இம் மூன்று உணர்வுகளில், 'முதல
 உணாவு எனனிடம் இல்லாமற் போகுமானால், பின்
 இரண்டு உணாவுகளையும் யான் இழந்தேன் ஆகுத' என்று
 வஞ்சினங்கூறும் முறையில் இப்பாட்டு அமைந்திருக்
 கின்றது. இது தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியன்
 பாட்டு; இதனால் இச செழியன், தன் உணாவை அழகாக
 வைத்து வாழ்வதற் பெருங்கருத் துடையவனாயிருக்கின்
 றான் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. மற்றவை அவனுக்
 குப் பொருளல்ல.

அவன் வீரவுணர்வோடு வஞ்சினங் கூறுவது வருமாறு:

“என்னை நோக்கி, 'இவனது நாட்டை மேன்மை
 யாகக் கூறுவோர் எங்களால் நகைக்கத்தக்கவர்கள் ;

இவன் ஒன்றும் அறியாத சிறுவன்' என்று யான் மனம் வருந்தச் சொல்லி, யானையும் தேரும குதிரையும் காலாட்களும் யான் உடையேன் என்று மிகுந்த வலிமைக்கு அஞ்சாமல், என்னோடு மாறுபடுகின்ற சினம மிகுநது என்னைப் புன்சொல சொல்லிய இந்த அரசரை இதோ போரில் அழியத் தாக்கி அவரை அவர் முரசத்தோடு ஒருங்கு கைப்பற்ற மற்போனேனாலு, என நிழலில் வாழ்கின்றவர்கள் வேறு செலலக்கூடிய நிழல் காணமாட்டாமல், கொடியன எம் அரசன என்று கருதிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பழிதூறறக் கூடிய கொடுங்கோல அரசனாக யான் ஆகுக;

“மாங்குடி மருதன் என்னும் சான்றோரை முதல்வராக உடைய பெரியோர்கள் எனது நிலப்பகுதியைப் பாராட்டிப் பாடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளுமபடி எனது நிலைமை கெடுவதாகுக!” என்பது.

இதனால், இவ்வரசனின் உணர்வு அழகுகள் மிகவும் பெருமிதத்தோடு விளங்குதல காணலாம்.

பகைவர்க்கு இடங்கொடாத உணர்வையிட, பின் இரண்டுணர்வையும் அவன் மிகவும் மேலாகக் கருதிப் பாதுகாதது வந்திருக்கிறுனென்பது, அவற்றின்மேல் வைத்து அவன் வஞ்சினங் கூறினமையால் தெரிகின்றது.

அத்தகைய உயாநத உணர்வுகளில், சான்றோரார் பாராட்டப்படும் நிலைமையில் ஒழுக்குதல பின்னும் உயாநத தொன்றாகக் கருதப்பட்டிருந்ததலின், அக்காலத்திற் புலவர் கட்கிருந்த நன்மதிப்பும செலவாக்கும் எவ்வளவு உயாநத நிலையில் ஓங்கியிருந்தன வென்பது தெளிவாகின்றது!

யாராயினும் என்ன? அழகிய உணர்வுகளைப் போற்றி யொழுகுதலே இவ்வளவு மேன்மைக்குங் காரணம்!

குறிப்புரை:—நகுதக்கனா - நகைக்கத்தக்கவா; மீத கூறுநா - மேன்மையாகப் புகழ்நது கூறுகின்றவா. உளைய - வருந்த; படுமணி இரட்டும் பா அடிபணைத தான் நெடு நல யானை - ஒலிக்கும் மணிகள் மாறி யிசைக்கின்ற, பாநத அடியமைந்த பெரிய காலகளை

யுடைய உயர்ந்த சிறந்த யானை ; படுமணி இரட்டும் யானை என்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். படை அமை மறவா - படைத்திறம் அமைந்த வீரர். உறு துப்பு - மிக்க வலிமை. உடல் - உடலுதல் ; மாறுபடுதல் செருக்கி - மிகுந்து. சினம் கெழு வேந்தா - சினம் பொருந்திய அரசா. அரு சமம் - கடும போா. அகட்படேனாயின் - கைப்பற்றேனானால் என்னுங் கருத்தில வந்தது. வாழநா - வாழுக ஈடிகள் இறை - அரசன் கோலேன் - கோலை யுடையேன் ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேளவி மாங்குடி மருதன் - உயர்ந்த தலைமைப பாட்டுக்குரிய சிறந்த கேள்வியை யுடைய மாங்குடி மருதன் உலக மொடு நிலைய பலா புகழ் சிறப்பின் புலவா - உலகமுள்ளளவம் அத னோடு நிலைபெற்ற, பலா புகழும் மேனமையை யுடைய புலவா. 'உலகமொடு நிலைய சிறப்பு' என்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். வரைக - ஒரு வரம்பு செய்துகொள்ளாட்டும் எனபது. அதாவது, எனது நாட்டின் அளவு வரையிற் பாடக்கூடாது என்று ஒரு வரம்பு செய்துகொள்ளட்டும் எனபது பொருள், பாடாமல் சிறுத்திக்கொள் ளாட்டும் எனபது கருத்தது என நிலவரை - எனது நாட்டின் அளவு. புரப்போர புன்கண் கூர - என்னுற காப்பாற்றப்படும் சுற்றத்தாரா துன்பர மிக. இரப்போரக்கு சயா இன்மை - இல்லையென்று இரப் போரக்கு ஒன்று கொடுப்பதற்கியலாத வறுமை. இன்மை - வறுமை. யான உற - யான் அடைய ; இரப்போரக்கு சயமாட்டாத வறு மையை யான அடைய ; அதனா புலவா பாடாது வரைக என்று கூட்டி முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். (சுரு)

சாகையும் வீரமும்

[இகழ்வாழன் பீடுநடை எவாககும் இன்றியமையாதது ; வீரத்தின் உருவமே அது. ஊக்கம் அவ் வீரம் நிகழ்த்துதலிற் காட்டல் வேண்டும் இன்றேல், வாழ்க்கை உறக்கத்திற் சோந்ததாய ஒழியும் பொதுமகளிரோடு கூடுங் காமுகா வாழ்க்கையினுந் தீயது அது]

மெல்ல வந்துஎன் நலலடி பொருநதி
சுயென இரக்குவ ராயின் சீருடை
முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம் ;
இன்னுயி ராயினுங் கொடுக்குவென் ; இந்நிலத்து
ஆற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றுதுஎன்

உள்ளம் எள்ளிய மடவோன், தெள்ளிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
உய்ந்தன்ன பெயர்தலோ அரிதே; மைநதுடைக்
கழைதின் யானைக காலகப் பட்ட
வனதிணி நீள்முனை போலச் சென்று அவண்,
வருந்தப் பொரேள னாயின், பொருந்திய
தீதுஇல நெஞ்சததுக காதல் கொள்ளாப்
பலஇருங் கூந்தல மகளிர்
ஒலலா முயக்கிடைக குழைகஎன் தாரே.

—புறநானூறு, எரு.

சோழன் நலங்கிள்ளி ஓர் அரசன் ஒரு புலவருங்கூட. அவ வரசனே இப் பாட்டைப் பாடியிருக்கிறான். அவன் வீரம் இப் பாட்டிற் பலவகையாகப் புலப்படுகின்றது. கொடுபத்திலும் உயர்ந்த வீரங் காட்டுகிறான், பகைவர்க்கு இடங்கொடாமையிலும் மிகுந்த வீரங் காட்டுகின்றான். பொருட்பெண்டிரைச் சாராத ஆண்மையிலும் பேராண்மை காட்டுகின்றான்.

கோடை வீரம் நள்ளி சொல்லுகிறான்: “என் அரசை அடைய விரும்பும் பகைவர்கள், மெல்ல வந்து எனது நல்ல அடியை அடைந்தது, ‘தேவரீர் கொடுத்தருள வேண்டும்’ என்று இரந்து கேட்பார்களானால், சிறப்புப் பொருந்தியதும் முரசு உடையதும் பழமையாய் வரும் உரிமைபுடையதுமான இந்த அரசோ, அவர்களுக்கு எளிதிற கிடைத்ததுவிடும். எனது இனிய உயிரேயாயினும், அங்ஙனம் அவா இரந்து கேட்பராயின் கொடுத்ததுவிடுவேன்” என்பது அவன் கோடை வீரப் பேச்சு. கொடுக்கும் இயலபில மற்றவாகனையெல்லாம் பின் தள்ளி அவன் எவ்வளவு மேம்பட்டவனாக விளங்குகின்றான்! ஒரு நிலையி லிருந்து அதனினும் உயர்ந்ததொரு நிலையில் மேம்படுத லன்றோ வீரம் என்பது.

படை வீரம்: “அப்படி இரந்து கேளாமல், இந்

நாட்டில் என் அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலிய ஆற்ற லுடையோரது வலிமையைப் பெரிதாகக் கருதாமல் என துள்ளததை இகழ்நத மடத்தன்மையை யுடையோன், தூங்குகின்ற புலியை இடறின குருடனபோலப் பிழைத் துப்போதல எனபதோ முடியாத காரியம். மூங்கிற காட் டிலே போய் மூங்கிலை தினனும் வலிமையையுடைய யானையினது காலின்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்ட வலிய தண்ணிய மூங்கில முளைபோல அவன சிதைந்தொழியும்படி படையெடுத்ததுச் சென்று அவன் நாட்டிலேயே போர் செயலேன்.”

இது, நள்ளியினது படைவீரப் பேச்சு. இதன்கண் வந்திருக்கும் உவமைகள் மிகவுந திறமானவை அவன் உள்ளம் அவ்வளவு மேம்பாடான வீரம் படைத்திருப்பத னால், அவன் சொல்லில் அத்தகைய வீர உவமைகள் வெளி வரலாயின.

நடை வீரம்: “அப்படி நான் அவனைப் பொருது அழிக்காவிட்டேனாலு, பொருத்தமான தீதில்லாத நெஞ் சததால் காதல்கொள்ளாத பொருட்பெண்டிரது பொருந தாத முயக்கததி னிடையில எனது மாலை குழையட்டும.”

இது நள்ளியின நடைவீரப் பேச்சு. நடை-ஒழுக்கம்; ஒழுக்கத்தில் வீரங்காட்டுவது, வீர வுணாவுக் ளெல்லாவற்றி லும வீரமானது. உயர்ந்ததென்று கருதிப் போற்றிவரு கின்ற கருத்தினமேலேதான், யாரும் வஞ்சினங் கூறுவது வழக்கப. ஆதலால், நள்ளி, கொடை வீரம் படை வீரம் எனபவற்றைப் பாராக்கிலும நடைவீரத்தைப் பெரிது மதித்து ஒழுகிவந்தவன் எனபது நன்கு பெறப்படுகின்றது. வஞ்சினங் கூறுமுகமாகக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்துதல் எவ்வளவு ஆற்றலாக இருக்கின்றது!

குறிப்புரை:—பெருமித்ததினால், தனது அடியைச் தானே கல்லடி என்று புகழ்ந்துகொண்டான். முாச - வெற்றி முாச வாச்சி யம். தஞ்சம் - எளிது. போற்றுது-பெரிதாக எண்ணுமல், எள்ளிய-இகழ்ந்த. மடவோன - அறிவிலான இடறினபின புலியைத்தான்

இடறினோம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்ட குருடன்போல
 எனற்றகு, 'தெள்ளிதின்' என்றா. துஞ்சு - தூங்குகின்ற. சிதடன்-
 குருடன். உயந்தனன் பெயாதல் - உயந்தனனாய் பெயாதல்;
 பிழைத்துத் தப்புதல் எனபது கருத்து அரிது எனபது முடியாமை
 காட்டிற்று. 'மைநது உடை யானே' 'கழை தின் யானே' என்று
 கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் மைநது - வலிமை; கழை - மூங்கில்.
 சென்று - படையெடுத்துச் சென்று. அவண் - அவவிடத்தில்,
 அப பகை நாட்டிலேயே. பொரேனாயின் - போர செய்யேனானால்;
 'பொருந்திய நெஞ்சம்' 'தீது இல்லாத நெஞ்சம்' என்று கூட்-
 டிக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கைய நல்ல நெஞ்சத்தால் உண்மை
 யான காதல் கொள்ளாத மகளிர முயக்கிடை என தார குழைக
 என்றான். இங்கே கூறப்பட்ட மகளிர பொருட் பெண்டிர்.
 அது, கெட்ட ஒழுக்கமாதலின், அதன்மேல் வைத்து வருசினங்
 கூறினான் பல் இரு கூந்தல் மகளிர - பலவான் கரிய கூந்தலை
 யுடைய பொருட் பெண்டிர். கூந்தல், இழைபோலத் தனித்
 தனியாய்ச் சிக்கின்றி யிருத்தலாற் 'பல கூந்தல்' என்றா. ஒல்லா -
 பொருந்தாத; முயக்கு - முயக்கம்; தழுவதல். குழைக - கசங்குக.
 தார - மாரபின் மாலை. (சச)

வீரமும் இரக்கமும்

[வீரம் என்பது நற்குணங்களுள் ஒன்று, தன்னிலை தாழாமையு
 ஆவன செய்யும் பண்பு அது; முரட்டுக் குணமன்று, வீர
 முடையோர் உள்ளம், மிக்க இரக்க குணம் வாய்ந்த திகழும்
 பகைவராயினும் அவர் ஒன்று வேண்டுவராயின் அவர்க்கு
 இரக்கங் காட்டுதல் வீர இயல்பு.]

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே,
 களிகொள முரசின் மூவிரும முற்றினும்
 உழுவர் உழாதன நானகுபயன் உடைத்தே;
 ஒன்றே, சிறிஇலை வெதிரின நெலவினை யுமமே;
 இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின பழம்ஊழக குமமே;
 மூன்றே, கொழுங்கொடிவளளிககிழங்குவீழககுமமே;
 நானகே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிநது
 திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யுமமே;
 வான்கண் அற்று அவன் மலையே; வானத்து

மீன்கண் அற்று அதன் சுணையே ; ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாளின் கொள்ளலிர் ; வாளின் தாரலன ,
யான் அறி குவன அது கொள்ளு மாறே ,
சுகிர் புரி நரம்பின சீறியாழ பணணி
விரையொலி கூந்தலநும விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே,
நாடும் குன்றும் ஒருங்கு யுமமே.

—புறநானூறு, ௧0௯—

தமிழ் நாட்டில் 'பாரி' என்னும் வளவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இரக்கமே வடிவானவன். கொடுப்ப திற போபோனவன். அந்த வகையில் தமிழ் நாட்டில் அவனுக்குத்தான் முதற பெயர் 'பறப்பு நாடு' எனப்பது அவன் நாடு. அதில் முந்நூறு ஊர்கள் உண்டு. பறப்பு மலை என்று ஒரு வளமான மலையும் உண்டு. அவன் இருப் பிடம் அதுதான். பெரிய வீரன் ; பேராற்றலுள்ளவன். அவனுக்குப் பெண்கள் இருவர் இருந்தனர்.

பாரிக்கு நாட்டில் பெரும புகழ் ஓங்குவதனால், பெரிய அரசர்களான மூவேந்தரும் அவனைத் தமக்கு உறவினனாக ஆக்கிக்கொள்ள விரும்பி, அவன் மகளிரை மணந் செயது கொடுக்கும்படி கேட்டார்கள். மணம் காதலிப்பதற்குப் பிற்பெறுவதாதலால், பாரியும் அவன் மகளிருப் அகற்கு இசையவில்லை. அதுகண்டு, மூவேந்தருந் சினங்கொண்டு, தமமுள் ஒருங்கு கூடி, அவன் பறப்பு மலையை முற்றுகை செயது அவன் மகளிரை வலிந்தது சிறைபிடிக்கத் தீர்மானித் தார்கள். உடனே தத்தமக்குரிய நான்கு வகையான பெரிய படைகளுடன் வந்து, அம் மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

பாரிக்குக் 'கபிலர்' என்னும் பெருமபுலவர் உயிர் நண்பர். நினைவு, சொல், செயல் என்னும் மூன்றிலும்

அவர் தூய்மையானவர். அவர் மூவேந்தரையும் அணுகி, “இந்த முறறுகை அறநெறியைச் சேர்ந்ததாக இல்லையே; இது வேண்டாம்; மேலும், பாரி, பெரிய வீரன்; அவனை வெல்ல முடியாது” என்று அறிவுரை சொன்னார். அவர்கள் அதற்குக் காது கொடுக்கவில்லை.

“அப்படியானால், இந்த மலையைப் பெறுவதற்கு இது வழியாகாது. அவனிடம் நீங்கள் பரிசில் விருப்பி, இரப்போராக வந்தால், உடனே இரங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். அதுதான் நடக்கக்கூடியது” என்று பாரியின் ஆண்மை பின்னும் புலப்படும்படி, அவர் விளக்கினார். இந்தப் பாட்டில் அக்கருத்துகள் அழகாகக் கூறப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:

“இரங்கத் தக்கதோ ‘பாரி’யின் பறம்பு மலை. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நீங்களோ, பெருமை கொண்ட போழரசு உடையவர்களே; அப்படிப்பட்ட நீங்கள் ஒருவராயில்லாமல் மூவிராய் முறறுகை செய்தாலும் என்ன பயன்?

“பாரியும் அவன் படைகளும் எத்தனை நாளானாலும் கீழே வரவேண்டிய வேலையே இல்லை. உழவா உழாமல், தாமே பயிராகத் தக்கவையான நான்கு வகை விளையுள்களை இந்தப் பறம்பு மலை உடையதாயிருக்கின்றது. வேண்டுமானால் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள் ஒன்று சிறிய இலைகளை யுடைய மூங்கிலின் நெல் விளையும். இரண்டு தித்திப்பான சுளைகளையுடைய பலாவின பழம் பழுக்கும். மூன்று: செழுமையான கொடிகளையுடைய வள்ளியின் கிழங்குகள் நிலத்தின்கீழ் இறங்கும். நான்கு: தேன் முதிருமபோது அதனிடத்தில் அழகிய ஒளியையுடைய ஒருவகையான நீல நிறம் பரந்து தேன் கூடு கனமாவதனால், அது தொங்கும் கொடி, மேற்பக்கம் அறுந்து விழ அதனால் இந்த வலிவான பெரிய மலை எப்போதும் தேன் சொரிந்துகொண்டிருக்கும். இப்படி நெல்வகை, பழவகை, கறிவகை, மதுவகை என எல்லாம் இந்த மலையி லிருக்கின்றன. இன்னும் அவன்

மலையோ, வானத்தின் இடத்தை ஒத்தது ; அப்படி மிகப் பெரியதாயும் உயரமாயும் இருக்கிறது. அந்த வானத்திலுள்ள விண்மீன்களை ஒத்தது அந்த மலையின் நீர்ச்சுளை ; அவை பலவாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கின்றன. ஆதலால், பரவலான இடத்துக்கும் நல்ல நீருக்குங்கூட இங்கே குறைவிலலை.

“ அப்படிப்பட்ட மலையில், மரங்கள்தோறும் உங்கள் யானைகளைக் கட்டிவைத்தோர்களானாலும், இடமெல்லாமதோகளைப் பரப்பிவைத்தோர்களானாலும் இந்நதப் போர் முயற்சியினால் இம் மலையைக் கொள்ளமாட்டார்கள். உங்கள் வாள வலியினால் அவன் தரமாட்டான்.

“ நான் அறிவேன் அது கொள்ளும் வழியை. என்ன தெரியுமா? வடித்தது முறுக்கப்பட்ட நரபுகளையுடைய சிறிய யாழ்கள பண்ணி, நீங்கள் பாணாகளபோலக் கோலங் கொள்ளவேண்டும, மணமுள்ள தழைத்த கூந்தலையுடைய உங்கள் மனைவிமார் பாடினிகளபோலக் கோலங்கொள்ளவேண்டும அவர்கள் பின்னேவா நீங்கள் ஆடுகிறீர்களாய்ப் பாடுகிறீர்களாய் அவனிடம் போனால், ஆம், அப்போது உங்களுக்கு இந்நதப் பறப்பு மலையையும் இதுவல்லாமல் இந்நதப் பறப்பு நாட்டையுங்கூட ஒன்றாய்க் கொடுத்தது விடுவான்” என்று கபிலா சொன்னு ரென்பது.

இணையற்ற வீரமும், அதே நேரத்தில் அதன் அடிப்படையில் மிகத் தெளிவான இரக்க உள்ளமும் ஒருவனிடத்திலேயே கண்ணியமாய் அமையக்கூடும் எனலும் சிறந்த உண்மையும், பிறவும் இந்நதப் பாட்டில் தேங்குநீர் போலத் தெளிவாய் விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை:—அளிதோ - இரங்கத்தக்கதோ. நளி - கொள் முரசு - பெரிய முரசு என்பது கருத்து முரசு - போரிடுமபோது ஒலிக்கும் வாசசியம். வெதிரா - மூங்கில். தீம் - திதகிப்பான. ஊழ்க்கும் - முதிரும ; பழுக்கும் என்பதற்கும் அதுதான் பொருள். திரி - இங்கே நீலம். பாயதல் - பரத்தல். மீது - மேல் இடம். வான்கண் - வானிடம். அற்று - ஒத்தது. மீன்கண் என்பதில்,

கண் என்பதற்குப் பொருளில்லை ; அசை. தாள் - முயற்சி. சுகிர புரி நரம்பு - சுகிரந்து புர்ந்த நரம்பு ; சுகிரந்து - வடிதது. புரிந்த - முறுக்கப்பட்ட , சீறியாழ - சிறு யாழ. விரை - மணம் ; ஒலி - தழைத்த விறலி - பாடினி , பாடுகின்றவள். (ச௦)

இரக்க வுணர்வு தகுதியறிந்துகொண் டிராது

[படைகள் கலக்கும்போது அரியேறுபோலப் போரக்களத்தில் உலவும் வீரர்கள் இரப்போரிடத்திலும் உதவிக்ருரியோரிடத்திலும் அன பாகளிடத்திலும் குழந்தைகளைப்போல நடந்துகொள்வா. அதனை இரக்கவுள்ளம் அவாசுஞ்ஞையது வீரங்கொள்ளும் போரக்களத்தில் வேறுமை யில்லாததுபோலவே, இரக்கங் கொள்ளும் ஏனையிடத்தும் அவா வேறுமையில்லாதவரே. வீரத்தின் ஆழந்த பண்பு இரக்கமெனல பொருந்தும்]

அறுகுளத் துகுத்தும் அகல்வயல பொழிந்தும்
உறுமிடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின மாரி போலக
கடாஅ யானைக கழறகால பேகன்
கொடைமடம் படுத லல்லது
படைமடம் படானபிறர் படைமயக குறினே.

—புறநானூறு, கச்சு.

கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த வள்ளல்களில், 'பேகன்' என்பவனும ஒருவன். இவன் மற்றவர்களுக்குப் பொருள்களை எப்படி வழங்குகிறான் என்பதைப் பற்றிப், 'பாணா' என்னும் புலவாபிரான விளக்குகிறார்.

மழைபோல வழங்குகிறான் எனபது அவா கருத்தது. மழை, நீர் அற்ற குளத்திலும் பெய்கிறது ; அகலமான விளை நிலங்களிலும் பொழிகிறது ; இப்படியே பயன்படக் கூடிய தக்க இடங்களிலேயே மேலுமேலும் பெய்து உதவாமல், வெறுங் களா நிலங்களிலும் அது சொரிகிறது. அப்படி ஒரு வரம்பில்லாத முறையின்புடைய மழைபோலப் பேகனும், தக்காராகே தரவேண்டு மென்னும் வரம்பு கொள்ளாமல் எல்லார்க்கும் வழங்குகிறான்.

‘பாததிர மறிநது பிசசையிடு’ என்று ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது. இவன் அதனை அறிவதில்லை; இப்படி, கொடுத்ததில் அறியாமைப்படுதலால், இதனைக் ‘கொடை மடம படுதல்’ எனப்பார்க்க.

இந்த அறியாமை ஒன்றுதான் பேகனிடத்தில் இருக்கின்ற தல்லாமல், மற்றப்படி, பகைவா படைவந்த கலக்குமானால், அதில் அவன் அறியாமைப்படுவதில்லை, அதாவது, தக்க வீரர்கள் தனனை எதிர்த்துநின்றால், அவர்களமேலமட்டும் படை வீசிச் சண்டை செய்வானே யல்லாமல், வீரரல்லாதவர், முதுகிட்டவா, புண்பட்டவா, ஆண்டு முதிர்ந்தவா, சிறுவா முதலியவர்களமேல் படை தொடுக்கமாட்டான்; அவ வகையில் தகுதி தெரிநது செய்வான் என்பது கருத்தது. அநதப பேகன், மதம மிக்க யானைகளையும் கழல் கட்டிய காலகளையும் உடையவன்

பேகன் நல்ல வீரன், எல்லாக்கும் கொடுப்பவன்
என்பது கருத்தது

குறிப்புரை — உருத்தம - சொரிந்தம, உவா நிலம் - களர் நிலம் கழல் - வீரர்கள் காலில் அணியும் அணி மடமபடுதல் - அறியாமைப்படுதல் (சக)

மகளிர் வீரம்

[வீரம், தன்னலங் காணாதது மகளிர் வாழ்வே தன்னலங் காணாதனிச்சிறப்புடையதாகலின், அவா, வீரத்துக்கு, பின்னுஞ் சிறந்தவராகினரா. மகளிர் தாயரானால் அவா பொருளெல்லாம் அவாதம் புதலவாகனே. அப புதலவாகனாயுங் கடமையின் பொருட்டு அவா மகிழ்வோடு இழந்தொழுகும் பெரு வீர மிக்கவா.]

மீன்உண கொக்கின் தூவி அன்ன
வாலநரைக் கூந்தல முதியோள் சிறுவன்
களிறுஎறிந்து பட்டன்ன என்னும உவகை
ஈன்ற ஞானறினும பெரிதே கண்ணீர்

நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வானபெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.

—புறநானூறு, ௨௭௭.

ஒருததிகு நீண்ட நாள் குழந்தையிலலாமலிருந்தது; ஏறக்குறைய நாற்பதாம் ஆண்டளவில் அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது குழந்தை ஆண குழந்தையாயிருந்தது. அருமையாக வளர்த்து வந்தாள், அந்தத் தாய், மற்றவர் குழியைச் சோந்தவள். அதனால், புதலவன் வளர் வளர், அவள், அவனைப் படைக்கலைப் பயிற்சிகள் முதலியவற்றில் நன்கு பழக்கித் திறமையாகவும் வளர்த்துவந்தாள்

பையன் நல்ல கட்டினைஞாய வளர்த்துவிட்டான், காட்சிக்கினியாய் விளங்கினான். தாயோ முதியோளாய் விட்டாள். மீன உண்ணுகின்ற கொக்கினது சிறகு மயிர் போல, அவள் கூந்தல வெளேரென்று நரையுடைய கூந்தலாய் வெளுத்ததுவிட்டது. அதனை முதியோளாய்விட்டாள். பையன் எவ்வளவு கட்டினைஞாய வளர்ந்ததுவிட்டாலும், இவள் முதுமையை நோக்க அவன் சிறுவனருனே!

ஒரு நாள் திடுமென்று ஊரிற போர்ப்பறை கேட்டது. படை திரட்டினார்கள். தனக்கு ஒரே பிள்ளையா யிருந்தும், கடைசி காலத்தில் தனக்கு இவனைத் தவிர வேறு யாரும் ஆதரவில்லை என்று தெரிந்திருந்தும், புதலவனைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பத் துணிந்ததுவிட்டாள். போர் நடந்தது.

பையன் பகைவா படையி லுள்ள பெரிய பெரிய யானை களையெல்லாம் வாளவீசிக் கொன்று மிக வீரமாய்ப் போர் செய்தான் முடிவில் வெற்றியுண்டாயிற்று. ஆனால், கடைசியாக இரதப் பையன் ஓர் யானையினமேற பாய்ந்து வான் வீசும்போது, அதனிடம் சிக்கி இறந்துபோனான்.

தாய்க்கு இச் செயதி எட்டியது. “ஆ, களிறு எறிந்து என் மகன் பட்டனன், யான் மகப்பெற்றதன் பயனை இப் போது பெற்றுவிட்டேன். குழந்தையைப் பெற்றபோது, குழந்தை பிறந்ததற்காக எனது உள்ளம் மகிழ்ந்தது. அந்த

மகிழ்ச்சி எவ்வளவு¹ குழந்தை வளர்ந்து தனது கடமையை நன்றாகச் செய்து முடித்தது என்று கேட்க இப்போது எனது உளளம் எவ்வளவு மிகுதியாக மகிழ்கின்றது. யான் அவனுக்காகச் செயத முயற்சியெல்லாம் இப்போதுதானே பயனாயின² என்று கருதி உளளம் பூரித்தாளாம்.

ஒரு பொருளைப் பெறுகின்ற காலத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியைவிட, அதனாலான பயன் நிறைவேறுங் காலத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியன்றோ பெரியது. வீரா குடியிற பிறந்த ஒருவனால் உண்டாகும் பயன், போர்க்களத்திற பகைவரை எதிர்த்து வீரமாயப்பொருவதுதான். இறப்பதும் பிழைப்பதும் பொருளல்ல; நோக்கமுமல்ல. கடைசிவரையிற காரியத்தைச் செவ்வையாய்ச் செய்து முடிப்பதே முறையும் பயனுமாம். ஆகவே, அவள் ஈனற ஞானறினும் பெரிது மகிழ்ந்தாள்.

வருத்தம் மிகுதியானற் கண்ணீர் உதிர்வதுபோலவே, மகிழ்ச்சி மிகுதியானலுங் கண்ணீர் பெருகுவதுண்டு.

இம் முதியோள் கண்களிலும் அவயுவகையால் கண்ணீர் பெருகிச் சிந்தின.

அவள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் 'வெதிரம்' என்று ஒரு மலை உண்டு. அதில் மூங்கிற் காடுகள் நிறைந்திருந்தன. வலிய மூங்கில்களெல்லாம் செழுமையாய் வளர்ந்து அசைந்து கொண்டிருக்கும், மழை பெய்தால், அந்த மூங்கிலின இலைகளிலிருந்து நீர் சொட்டுச் சொட்டாய்ப் பல துளிகளாய்த் துளித்துக்கொண்டிருக்கும்.

மகிழ்ச்சியால் இவள் சிந்தின கண்ணீர்த் துளிகள் அந்த மழை நீர்த் துளிகளைப் பார்க்கிலும் பலவாயிருந்தன.

குறிப்புரை:—தூவி - சிறகு வால் - வெண்ணிறம். எறிந்து - வீசிக் கொண்டு. பட்டனன் - அழிந்தான் ஞானறு - பொழுது. நோன் - வலிய. கழை - மூங்கில் துயல்வரும் - அசையும் வெதிரத்தது - வெதிரம் எனலும் மலையில். வான் - மழை. தூங்கிய - விழுந்த சிதர் - துளி.

(சஎ)

நரம்பெழுந துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின முதியோள சிறுவன்
படையழிநது மாறினன் என்றுபலர் கூற
மண்டமார்க்கு உடைநதன னாயின உண்டவென்
முலையறுத திடுவென யானெனச் சினை இக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம பெயராச் -
செங்களந துழவுவோள சிதைநதுவே ருகிய
படுமகன கிடக்கை காணாஉ,
ஈனற ஞானறினும் பெரிதுஉவந தனளே

—புறநானூறு, உளவு.

ஒரு கிழவி; மறக்குடியைச் சேர்ந்தவள். நரம்பு
மேலே தோன்றி உடம்பு பொலிவழிந திருந்தது அவன்
தோள்கள, சதை வறறி இன்னும் முடிவு பெறாத நிலைமை
யில தளநத மெனமைப்பட்டுவிட்ட தன்மையுடையனவா
யிருந்தன உலர்ந்த கட்டையைப் போன்ற இடுப்புடைய
வளாயிருந்தாள்; விரிப்பானேன? நன்றாய் மூத்ததுப்
போனாள்.

அவளுக்கு ஒரு புதல்வன்; அவன் இளைஞன். பகை
வரோடு போர்புரிவதற்குக் காலையிற போரக்களத்திற்குப்
போனான்.

பிற்பகலில அவன் போருக்குத் தோற்றுப் புறங்
காட்டி ஓடிவிட்டான் என்று பலரும் பேசிக்கொண்டார்
கள். இது கிழவியின் காதுக்குக் கேட்டது.

அவளுக்குச் சொல்லமுடியாத சினம். அப்படி அவன்
இந்த அடாந்த போருக்குத் தோற்றேழுதினென்றால் அக்
கொடியோன பாலுண்ட என் மாபை உடனே அறுத
தெற்றேன் என்று சினநதுகொண்டாள். அவ்வளவுதான்;
அங்கே இருந்த வாள ஓன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்
டாள். நேராய்ப் போரக்களத்திற்குப் போனாள். அங்கே
அழிந்தது கிடக்கின்ற பிணங்களைத் தன் கையிற கொண்டு.

போன வாளினுற புரட்டி, இரத்த வெள்ளத்தாற சிவந்
திருந்த அச்செங்களத்தைத் துழவினாள்.

அப்படி துழவுகின்றவள, ஓரிடத்தில், பகைவா
எறிந்த படை மாபிற பட்டு உடம்பு சிதைநது வேறுகித்
தன் மகன இறநது கிடப்பதைக் கண்டாள், கண்டு சினம்
மாறி, வியந்தாள். தான் அவனைப் பெற்ற காலத்தைப்
பார்க்கிலும் பெரிது மகிழ்ந்தாள்.

எப்படி யிருக்கிறது தமிழ்க் கிழவியின் வீரம் !

குறிப்புரை :—எழுநது - தோன்றி, உலறிய - பொலிவு
அழிந்த. கிரமபா - முடியாத, சதைவற்றுதல் இன்னும் முடியாத.
மென - மெனமைப்பட்ட, தளாலினால் மெனமைப்பட்டுவிட்ட
முனரி - உலர்ந்த விறகு அழிந்தது - தோற்று, மாறின - புறங்
காட்டின மண்டு அமா - அடர்ந்த போர உடைந்தன-தோற்று
ஓடின அறுத்திடுவென - அறுத்திடுவென சினேஇ - சினந்தது.
கொண்ட வாளொடு - கையிற்கொண்ட வாளொடு, படு பிணம் -
இறந்த பிணம் பெயரா - பெயராதது, புரட்டி படுமகன் கிடக்கை -
இறந்த மகனது கிடக்கையை, கிடக்கை - வீழ்ந்திடக்கையை.
காணா - கண்டு (சஅ)

கெடுக சிந்தை; கடிதுஇவள துணிவே,
மூதில மகளி ராதல தகுமே,
மேனாள் உற்ற செருவிறகு இவளதன று
யானை எறிந்தது களத்தொழிந் தன்னே,
நெருநல உற்ற செருவிறகு இவளகொழுநன்
பெருநிறை விலங்கி ஆண்டுபபட் டன்னே,
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புறறுமயங்கி
வேலகைக் கொடுத்தது வெளிதுவிரித்தது உடஇப்
பாறுமயிராக குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்லது இல்லோள
செருமுகம் நோக்கிச் செலகளை விடுமே.

மறவர் குடியின் வியப்பே வியப்பு! இக் குடியில் வந்த வயது முதிர்ந்த பெண்டிர் தம புதல்வரைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்புவதும், அவர்கள் போரில் உயிர் துறக்க நோந்தபோது, வீரமாய்ப் பொருது இறந்தார்களென்று கேட்க நோந்தால், ஈனற பொழுதினும்பிராககப் பெரிது மகிழ்வதும் பற்றிப் புறநானூற்றில் சில குறிப்புகள் வந்திருக்கின்றன.

இந்தப் பாட்டு வயது முதிர்ந்த மாதொருந்தியின் பெருவீர நிலைமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது

நேறறைக்கு முனனாள் நடந்த போருக்கு இவள் தமையன் ஒழிந்தான் ; அதுவும், யானைப் படைகளின்மேல் வேல் ஓச்சிக் களத்தில் இறந்தனன்

நேற்று நடந்த போருக்கு இவள் கணவனே இறந்து விட்டான் ; இவன், எதிரி படைகளில் அணியாக வந்த பெரிய காலாட படையோடு மாறுண்டு அங்கேபட்டனன்.

இன்றும் போர்ப்பறை கேட்டது. தமையனையும் கணவனையும் பறிகொடுத்துவிட்ட மாது, உள்ளந் தளர வில்லை. வெற்றிகாணுமவரை நாட்டுக்குத் தன குடும்பம் முழுமையும் உரியது என்று நினைத்தாள்

மேலும் விருப்பங்கொண்டு அதன் வயமாகி, ஒரே மகன்னறி வேறு குழந்தைகள் இல்லாதவளான இவள், அதுவுந் துணிகட்டக்கூடத் தெரியாத இளம்பருவத்தவளுயிருந்த தன் சிறுவனை அழைத்து, வீரமே நினைவாயிருந்தமை யால் முதலில் ஒரு வேலை அவன் கையிற்கொடுத்து, அதன் பின் அவன் துணிகட்டியிலலாமை தெரிந்தது ஒரு வெள்ளைத் துணியை விரித்து அவன் இடுப்பிற கடடி, அப்புறம் தலை விரிந்தது கிடப்பது நினைவுக்கு வர அவ் விரிந்த மயிர்க் குடுமியை எண்ணெய் தடவி வாரி முடித்துப் பின்பு அப் பச்சிளஞ் சிறுவனைப் பார்த்துப் 'போ, போ, போர்க்களத்தை நோக்கிப்போ' என்று சொல்லி அனுப்புகின்றாள்.

இவள் காட்டிய இவ் வரிய பெரிய வீரத்தன்மையை

நினைந்த 'ஒக்கூர் மாசாததியாரா' என்னும் புலமைப் பிராட்டியாரே, 'என்ன இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட கொடிய வீரவுள்ளம் உதவாது' என்று கருதி, 'கெடுக இச் சிந்தை; இவள் துணிவு கடுமையானது' என்று இரக்கததாற கூறி, பின் மறக்குடிப் பெண்டிர் அப்படித்தானே நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவள் கடமையை நினைந்தவராய், 'ஆ, இவள் மறக்குடி மகளிருள் ஒருத்தியாதல் தரும்' என்று வியந்தெடுத்தும் பேசுவாரானால், அதன்மேல், நாம் வியப்பதென்பது என்ன இருக்கின்றது!

குறிப்புரை —கெடுக - ஒழிக, குழந்தையையும் போகரு அனுப்புகின்றாளே என்னும் இரக்கததாற 'கெடுக சிந்தை' என்றார். உண்மையிற் கெடவேண்டும் என்பது கருத்தன்று கடிது - கடுமையானது மூது இல் - முதிய குடி; அதாவது பழைய மறக்குடி, மகளிராதல் - மகளிருள் ஒருத்தியாதல் மேல நாள் - நேற்றைக்கரு முன நாள் உற்ற - நிகழ்ந்த, செரு - போர். தன ஐ - தமையன். எறிதது - படை வீசிக கொன்று, கொன்றபோது இவனும் இறக்க நேர்ந்தது அதனால், எறிந்து களத்தொழிந்தனன் என வந்தது. களம் - போர்க்களம், ஒழிந்தனன் - இறந்தனன். நெருநல் - நேற்று; கொழுநன் - கணவன் பெருநிறை - பெரிய வரிசை, அதாவது பெரிய எதிர்ப்பகத்தது பகைவீர வரிசை. விலங்கி - மாறுண்டு; பலபேரை அழித்தது அங்கனம் அழிகருமிடத்தில் தானும் இறந்தான் எனபது கருத்தது ஆண்டுபட்டனன் - அங்கே இறந்தனன் பறை - மேளம் வீரப்ப உற்று - விருப்பம் கொண்டு. மயங்கி - வயமாகி; அவ் விருப்பத்தின் வயமாகி எனபது பொருள். வெளிது - வெண்ணிறமான உடை, உடஇ - உடுத்த பாறு மயிர - அவிழ்ந்துகிடந்த மயிர நீலி - தடவி, அவிழ்ந்துகிடந்த மயிரில் எண்ணெய் தடவி என்று வருவதனால், இவள் அதனை வாரி முடித்தனுப்பினாள் என னுங் கருத்துங் கொள்ளப்படும். விடும் - விடுபான், அனுப்புவான் எனபது பொருள் (சக)

கடல்கிளர்ந்த தன்ன கட்டுர் நாப்பண்
வெந்துவாய் மடித்து வேலதலைப் பெயரித்
தோடுகைத் தெழுதருஉத தூரந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே ருகிய

சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூடகை விடலை தாய்க்கே.

—புறநானூறு, உகடு.

கடல, எழுச்சி பெற்றதுபோலப் பாசறை ஒரே ஆரவாரமாயிருக்கிறது அகலமாக ஓர் ஊர்போல அது கட்டப் பட்டிருக்கிறது. பகைவீரரும் தமது இருக்கைக்காக மறு பக்கத்தில் இப்படிப் பாசறை அமைத்துக்கொண்டிருந் தார்கள். அவரவர்களுக்கு உதவியாக வந்த துணை வீரரும் அங்கங்கும் இங்ஙனம் பாடி வீடுகள் அமைத்துக்கொண் டனார். நடுவில், போர் நடந்தது.

ஒரு வீரக தாயின மகன் படையிற சோந்திருந்தான். போர் நடந்தபோது எதிரிகளின்மேல் அவனுக்குண்டான மனப் புழக்கத்திற்கு அளவே இல்லை. அப்படி மனம் புழுங்கி, சினததால் வாய் மடித்தது, தனது வேலின் தலையை அசைத்தது, போரில் எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து முனலை வருகின்ற படையைப் பிளந்தது இடம் உண்டாகும் படி செய்துகொண்டு முன்னேறிப் போய், அதன் பின் வரு கின்ற நடுப்படையின் பரப்பிற போர் செய்யும்போது, அவன் உடம்பு சிதைந்து வேறுகிவிட்டது.

அவ்வளவு தொலைவு முன்னேறிச் சென்ற வீரததால் அவன் சிறப்புடையானானான். சிறப்புடையானான் என் பதற்கு இங்கே வீர மிகுதியுடையான் என்பது கருத்தது.

இம் மாட்சிமையை அவன் தாய் கண்டாள். மகிழ்ச்சி யால் உள்ளம் குழைந்தது. அதற்கைய பெருமையுடை யோன் தன் புதலவன் என்னும் நினைவினால், வறறியிருந்த அவள் மார்புகள் புதுவதாக மகப் பெற்றாற்போலப் பால் ஊறிச் சுரந்தன.

எதற்கு மகிழ்வது எதற்கு அழுவது என்றே தெரியாத உலகத்துக்கு; இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் நல்ல எடுத்துக் காட்டுகளல்லவா?

குறிப்புரை :—கிளாந்து அன்ன - ஆரவாரிததாற் போன்ற; கட்டு ஊா - கட்டிய ஊா, ஊாபோன்ற பாசறை வீடுகள். நாப்பண-நடு. பெயரி - அசைத்தது. 'தோடு உகைத்தது எழுதருஉத் தூரது எறி' எனபது ஞாட்புக்கு அடைமொழி, 'தானிருக்கும் படைத்தொகுதியைப் பின் தள்ளி முன்தோன்றிப் பகைவரை வீசி எறிகின்ற ஞாட்பு' எனபது பொருள். ஞாட்பு, போா வருபடை - முனவருகின்ற படை. போழநது - பிளநது வாய - இடம். பட - உண்டாக. விலங்கி - எதிர்த்தது அழுவதது - பாப்பில். மாண்பு - மாட்சிமை. அருளி - அவனுக்காகக் குழைநது. வாடு முலை - பாலவற்றிய முலை. ஒடாப் பூட்டை விடலை தாய்க்கு - பின்னிடாத வலிமையையுடைய இளைஞனின் தாய்க்கு. பூட்டை - வலிமை, விடலை - காளை; காளைப் பருவமுடையவன். தாய்க்கு ஊறிச் சூரநதன் என்று கொள்ள வேண்டும். (௫௦)

மறவர் குடியில் வந்த ஒரு வீரத்தாயின் சொல்

[மகளிர உணாச்சியுருவானவா; உணாச்சி தனது கடமையை விரைநதுணரும். கடமையைக் குணரது செயதலே வீரத்தின் அடையாளம். வீரமுடையோர்க்கு அதன்முன எத்தகைய சிறந்த பொருளும் பொருளாகக் தோன்றாது; வீரத்திற்குத் துணையாகும் பொருள்களே பொருள்களாகும் புதல்வரும் அவவாறே. புதல்வரை அவவாறு சகுதிப் படுத்திவ கடமைகள் இச்செய்யுளில் வருகின்றன.]

சுன்றுபுறந தருதல என்தலைக கடனே,
சான்றோன் ஆக்குதல தநதைக்குக கடனே;
வேல்வடித்துக கொடுத்தல கொல்லறகுக கடனே;
மன்னடை நலகல வேந்தறகுக கடனே;
ஒளிறுவாள அருஞ்சமம் முருககிக
களிறுஎறிநது பெயர்தல காளைக்குக கடனே.

—புறநானூறு, ௩௧௨.

“புதல்வனைப் பெற்றுப் பாதுகாப்பது எனது முதல் கடன், பின்பு, அவனைப் படைக்கலப் பயிற்சி முதலியவற்றால் நிறைந்தவனாகச் செய்வது அவன் தந்தையின் கடமை; அவனுக்குப் படைக்கலங்களை வடித்துக் கொடுப்பது

கொல்லனின் கடமை. அவனுக்கு நல்லொழுக்கத்தை அளிப்பது வேறதனின் கடமை; ஒளி விளங்கும் வாள் கொண்டு கொடிய போர்களை அழித்தது அங்குள்ள போர்க்களிறுகளைக் கொன்று வெற்றியுடன் திரும்புவது காளைப் பருவததவனான அப புதலவனின் கடமையாகும்.”

மறவா குடியில் பிறந்த ஒரு மாதின் மனப்பான்மை இதனால் நன்கு விளங்குகிறது.

குறிப்புரை — புறநதருதல் - பாதுகாததல், நடை - போககு; ஒழுக்கம் ஒளிநும - ஒளி தரும, சமம் - போா; முருக்கி - அழித்தது, கெடுத்தது. எறிந்தது - வீசி, வீசிக் கொன்று எனனுங் கருத்தில் வந்தது பெயாதல் - வீங்குதல், போரக்களத்தை விட்டு வீங்கி வருதல் எனபது கருத்தது. காளை - காளைப்பருவ முள்ளவன். (டுக)

8. காதல்

காதலின் துணிவு

[அன்பும் முறைமையும் உடையது காதல். அவை அமையாதது காதலாகாது. காதலால் விளையும் உள்ளத்தின் நன்மை அவை. அவற்றை நிறைவேற்றும் உணர்வே காதல் எனபதும் பொருந்தும் இச்செய்யுள் இந்நிலைகளை இனிது விளக்கும்.]

நாடல் சான்றோர் நமபுதல பழியெனின்,
பாடில கலுழும் கண்ணொடு சாஅயச்
சாதலும் இனிதே, காதலந் தோழி!
அநநிலை அல்ல வாயினும், சான்றோர்!
கடனநிலை குன்றலும் இலரென்று உடன் அமர்ந்த
உலகம் கூறுவது உண்டென, நிலையி
தாயம் ஆகலும் உரிததே, போதுஅவிழ
புன்னை ஓங்கிய கானல
தண்ணந துறைவன சாயல மார்பே.

அறமுறையோடு ஒழுக்குவோர்க்கு எப்போதும் துணிவும உண்டு; ஒழுங்கும் உண்டு தலைவி தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். “அனபுள்ள தோழி! நமமை நமபி நாடுதலுடைய சான்றோரை நாமும் விருமபி யொழுக்குதல் பழிக்கத் தக்கதென்றால், அவரையே நினைந்து, தூக்கங் கொள்ளாதனவான அழுகின்ற கண்களோடு அப்படியே மேனி இளைத்து இறந்துவிடுதல் நல்லது. அநநிலைகள் பொருந்தாதனவானால், இப்படி செய்யலாம். ‘யா எங்ஙனங் கருதினுஞ் சான்றோர் தம் கடமைதனமையிற் குறையா என்று உலகம் ஒருங்கு விருமபிக் கூறுவதுண்டு’ என்று அமமுறைமையைக் கடைப்பிடித்தோமானால், போதுகள் மலாக்கின்ற புனைமரங்கள் ஓங்கிய கானற் சோலையையுடைய குளிரந்த கடற்கரைத் தலைவரது மெனமையான மார்பு, நமக்கு நிலைபெற்ற உரிமையாதலும் உடைத்து!’

முதலீற சொன்னது வருத்தத்தால; பின்பு சொன்னது முறைமையினால், முன்னது மனத்தின தன்மை; பின்னது அறிவின தன்மை. உண்மை யொழுக்கமுடையவர்பால வெளிவருஞ் சொற்கள் இங்ஙனம் இரண்டி லொன்றாகவே யிருக்கும். முன்னது, பற்றற்ற உணர்வினால் அருமபியது. பின்னது, கடமையுணர்வினால் விருமபியது. சிறந்தது பின்னையதே, தலைவியின் உயர்ந்த நேயப் பான்மையை இப்பாட்டு நன்றாய் எடுத்துக் காட்டிற்று.

குறிப்புரை —நாடல் - நாடுதலுடைய, பாடு - இங்கே, கண்படுதல் கலுழும் - அழுகின்ற சாய - மெலிந்தது. காதலம்தோழி - அம் சாரியை; பொருளில்லை காதல் - இங்கே அன்பு. உறங்காமை அழுகின்றமை இளைக்கின்றமை இறக்கின்றமை யென்னும் நிலைகளை நினைந்து ‘அல்லவாயினும்’ எனப் பனமையான வந்தது; அல்லவாயினும் - பொருந்தாதனவானாலும். உடன் அமாந்து - ஒருங்கு விருமபி உண்டு என - உண்டு என்று கொண்டால், நிலைஇய தாயம் - நிலைத்த உரிமை, போது - மலரும் பருவத்து மொகரு; கானல் - கடற்கரைச்சோலை, தண்ணம் துறைவன் - அம், சாரியை; துறைவன் - கடற்கரை நிலத்தவன். சாயல் - மென்மை. (இஉ)

நட்பின் அகலமும் உயர்வும் ஆறும்

[காதலால் உள்ளம் பெருமையுறுகின்றது, உயாவடைகின்றது; விரிவெய்துகின்றது உள்ளத்தின் இப்பயன் பிறவியின் பயன்; இதற்குக் கருவி ஆண் பெண் நட்பு இந் நட்பு நிலம் நீர் வான் முதலிய பருப்பொருள்களின் ஆற்றலினுஞ் சிறந்து அவற்றை இயக்கவும் வல்லது.]

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆர்அளவு இன்றே சாரல
கருங்கோல குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன இழைக்கும் நாடனெடு நட்பே.

—குறுந்தொகை, நட.

உணர்ச்சிகளுக்கு நிகரானது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை, அதுவும் உண்மையான உணர்ச்சி ஆ, எவ்வளவு பெரியது! அது நிலத்தைவிடப் பரந்தது; வானைவிட உயர்ந்தது; கடலைவிட ஆழமானது. கண்வனும் மனைவியும் உண்மையான உணர்ச்சி யுடையவர்களானால், அவர்களுக்கு எதிராவது எதுவுமில்லை.

தலைவனோடு செய்துகொண்ட நட்பின் நன்மைபற்றித் தலைவி மகிழ்ந்து சொல்லும் சொல் இப் பாட்டில் வருகின்றது.

தலைவனைப்பற்றி அவள் சொல்லும்போது அவனை, 'மலைச்சரிவில், கருநிறமான கொம்புகளையுடைய குறிஞ்சி மரத்தின் மலாக்களைக் கொண்டு வண்டுகள் மிகுந்த தேனை உண்டுபண்ணுகின்ற இடத்தையுடைய நாடன்' என்று உள்ளுணர்வோடு சொல்லுகின்றாள், நற்குணங்கள் கொண்டு தலைவன் தனக்கு மிக்க இன்பம் விளைவிப்பவன் என்று அவள் மகிழ்ந்து கூறியபடியாம். மலர் - நற்குணங்கள்; தேன் - இன்பம்.

இங்ஙனமெல்லாம் நற்குணங்களால் உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதாயிருந்தால்,

அங்ஙனம் நடத்துங் கணவன மனைவியரின் கெழுதகைமை, உளபடியே நிலத்தினும் வானினும கடலினும மேம்பட்டதேயாமன்றோ! உலகத்தில இதனினும நல்வாழ்க்கையாவது வேறு எது?

குறிப்புரை — நீர் - இங்கே கடல், ஆர் - அருமை, அந்த தற்கு அருமை, அளவின்று - அளவினது, அளவினையுடையது. ஆர் அளவின்று - அளத்தற்கரிய அளவினையுடையது; எனறது, கடலின ஆழத்தை சாரல் - மலைப்பகம் பெருந் தேன - மிகக் தேன (இங்)

நெஞ்சக் கலப்பு இத்தகைய தென்பது

[காதல், இயற்கையின் ஆணையால் மக்கள் உள்ளத்தே நிகழ்கின்றது. அதுவே அதற்கு உரியாரை ஒன்றுகூட்டும், நன்கு கூட்டும், பிறர் உதவியின்றியுங் கூட்டும் அங்ஙனங் கூட்டுங்கால், அதன் முன எவ்வகைத் தடையும் நிலலாது வீண முறைகட்குத் தடையும் அச்சமும் உண்டு]

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயலநீர் போல,

அன்புடை நெஞ்சம் தாமகலந தனவே.

—குறுந்தொகை, ௪௦.

உண்மையறிவுடன் இப்பாட்டு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது உண்மைப் போக்குக்கு எவ்வகைத் தட்டுத் தடங்கலும் இல்லை; எவ்வகைப் பற்றுமில்லை; சாதி நிறம் நாடு மொழி முதலிய வேற்றுமைகளால் யாதொரு தடையும் யாதொரு மாறுபாடும் உண்டாவதில்லை அது, தாராள மாய வீறுடன் நடைபெற்றுச் செல்கின்றது.

உண்மையில் உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சி, இன்ன விடத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்னரிடத்திற்குள் றேன் றும் என்னுங் கட்டுப்பாடுடையதன்று. அந் நெகிழ்ச்சிக்கு

உரியார எவரோ அவர் எதிர்ப்படுமபோது, அது தானே தோன்றி அமையும். அதனமூன் ஒரு வேறுபாடும் எதிரில்லாது; வெள்ளம்போலப் பெருக்கெடுத்தப் பாயும்.

செம்மண் நிலத்தில் மழைநீர் பெய்து அம் மண்ணின் நிறமும் சுவையும் ஊறி அதன் தன்மையை அடைவது போல, அன்புடைய நெஞ்சம் இரண்டும் ஒன்றையொன்று கலந்து ஒரு தன்மையாய் நிற்கும். மண் வேறுகவும் மழைநீர் வேறுகவும் தனித்தனியாய் யிருக்கும்போது, உலகத்தில் எவ்வகையான வாழ்க்கையும் இல்லை. அதுபோலவே ஆண் பெண் உள்ளங்கள் தனித்தனியாய் நிற்கும்போதும் உலகத்தில் வாழ்க்கை யென்பது ஒன்றுமில்லை. அதனால், இயற்கை அங்ஙனம் தனித்தனியாய் இருக்கவிடுவதில்லை.

இயற்கை நிகழ்ச்சியின்படி ஒன்று கூடுவதே உண்மை நிகழ்ச்சி; அதுவே வலிவானது; தளராதது, உறுபயன் தருவது.

தலைவனுந் தலைவியும், ஊழ்முறைமையின் வயத்தால் இயற்கையாக ஒன்றுகூடி, இருவர் நெஞ்சமும் செம்புலப் பெயல் நீர் போலக் கலந்து, ஒருவராயினா. தலைவா என நேனுந் தனைப பிரித்துவிடுவரோ என்று தலைவிக்கு ஓர் எண்ணம் நிகழ்ந்தது. தலைவன அதனைக் குறிப்பால் தெரிந்துகொண்டு அந்த ஐயத்தை அகற்ற நினைந்தான். எப்போதும் உண்மையை விளக்குவதே, நிலையாக ஐயந் தீர்க்கும் ஆற்றலுடையதாயிருக்கின்றது, தலைவன் மெய்யுணர்வோடு கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்றான் :

“இதற்குமுன் என தாயும் நின் தாயும் எதத்கைய தொடாபேனும உடையவரா? என தந்தையும் நின் தந்தையும் எனத் முறையில் உறவினா? நானும் நீயும் ஒருவரையொருவா எப்படி அறிந்துகொண்டோம்? செம்மண் நிலத்திற்பெய்த மழைநீர்போல அன்புடைய நெஞ்சம் தாமே இயற்கையாகக் கலந்தன” என்றான்.

‘நம செயலால் அல்லது பிற தொடர்புகளால் நாம் கலவாதபோது, நம செயலாலோ அல்லது பிற தொடர்பு

களாலோ நாம பிரிவதென்பதும்ட்டும எப்படி நிகழும்?
இயற்கைக் கூட்டத்தை நமமாற பிரிக்க முடியுமா' என
பது கருதது.

உண்மைக் காரணமாதவின தலைவிகு ஐயம் அறவே
தீர்ந்தது.

குறிப்புரை:—யாய - என தாய, ஞாய - நின் தாய; யாரா
கியா - யாரானவா, எதத்கைய தொடர்புடைமவா, ஒரு தொடர்பும்
இலரே எனபது கருதது. எந்தை - என தந்தை, நுந்தை - உன்
தந்தை எம்முறை - எம்முறையில் கேளிரா - சுற்றம் எவ வழி -
எம் முறைமையில், அறிதம் - அறிந்துகொண்டோம் எனனுங்
கருத்தில் வந்தது. செம் - செந்நிறமான, புலம் - நிலம், செம்புலம்
என்றது, இங்கே செம்மண நிலம். பெயல் - மழை, பெயலநீர் -
மழைநீர், கலந்தது ஒன்றின் தன்மையை ஒன்று அடைவதற்கு
உவமை. (சுச)

இரு பேரண்மை

[ஆண்மையும் பெண்மையும் இயைந்தது காதல். ஆண்மை,
முறைமையியல்பு, பெண்மை, அன்பியல்பு. அன்பும் முறை
மையும் அணைந்த காதலில் துன்பம் ஏது? துன்பம் ஒன்று
உண்டாயின, அந்த அன்பையும் முறைமையையும் பொருள்
செய்யாத அறியாமைவினாலேதான் உண்டாயிருந்ததலவேண்டும்.]

செலவா ரல்லர்என்று யான்இகழந் தன்னே
ஒலவா எல்லாளன்று அவர்இகழந் தன்றே,
ஆயிடை, இருபே ராணமை செயத பூசல
நலஅராக கதுவி யாங்குளன்
அலலல நெஞ்சம் அலமலக குறுமே.

—குறுந்தொகை, சங்.

ஆண்மை என்னுங் குணம் பெண்களுக்கும் உண்டு.
அது மென்தன்மையில் உள் உரமாய் நிகழ்வதொரு
வன்மை; ஆனால், இங்கே கூறப்படுவது அதுவன்று.

“என் மென்மைப் பண்பில் இவ்வளவு ஈடுபட்டுப் பேரனபினராய்க் கட்டுண்டு நிற்கும் தலைவா, பொருள் காரணமாகவோ பிற காரணமாகவோ பிரிந்து செல்ல அவருள்ளம் இடந்தராது என்று கருதி அவர்களுள் ஆண்மைப்பண்பை நான் பொருள் செய்யாமலிருந்ததுவிட்டேன.

தலைவரும், அவர் ஆண்மைப் பண்பில் இவ்வளவு ஈடுபட்டுப் பேரனபினராய் ஒழுகும் யான, பொருள் காரணமாகவோ பிற காரணமாகவோ அவர் பிரிந்து செல்லும் போதும், அங்ஙனம் பிரிந்து செல்லும் ஆண்மையை மதித்து, நான் பிரிவாற்றித் தளராம விருப்பேன என்று கருதி எனக்குள்ள பெண்மைப் பண்பைப் பொருள் செய்யாமற் பிரிந்து போய்விட்டா.

அம் முறைமையில் எங்கள் இரு பேரான்மையும் நிகழத்திய போரினால், முடிவில் எனது துன்ப நெஞ்சம், நல்ல பாம்பினால் தீண்டப்பட்டு வருந்துதலபோல மேலுமேலும் பெருந்துன்பமடைகின்றது” என்று தலைவி கூறுவதாக வருவது இப்பாட்டு.

தலைவன் ஆண்மையைப் பொருள் செய்யாதிருந்தது தலைவியின் ஆண்மையெனவும், தலைவியின் பெண்மையைப் பொருள் செய்யாதிருந்தது தலைவனின் ஆண்மையெனவுங்கருதி இங்கே ஆண்மையெனப்பட்டன. இவை உண்மையில் ஆண்மையல்ல வாகவின், இகழ்ச்சிக் குறிப்பினற ‘பேராண்மை’ என்று மிகுத்துக் கூறப்பட்டன வென்பது.

குறிப்புரை :—ஒலவாள - தளாவாள, ஒலவாள் அல்லள் - தளாவாள அல்லள் ஆயிடை - அம் முறைமையில் என்னுங் கருத்தில வந்தது. பூசல - போர், போரினால். கதுவியாங்கு - கடித்து வருந்தினறபோல. அலமலக்குறம் - குழம்பும். பிரிவினால் துன்புறம் ‘நெஞ்சம் இவ்விக்கழ்ச்சியால் பின்னுங் குழம்பும் என்பது கருத்து. (௫௫)

அன்பின வேட்கை

[கற்புக்குக் காதலே அடிப்படை, கற்புள்ளவர்கள் உயிருள்ளவர்கள் ; எனவே, காதலும் கற்பும் உயிரு முடையோரா கணவனும் உடையவரேயாவா. கணவன பிரிந்திருந்தாலும் அவன் நலமாக இருக்கிறான் என்பதற்குக் கற்புடை மனைவியின் காதலும் உயிருமே அடையாளமாகும். அநிலையிலுள்ள தலைவி யொருத்தியின் வாயில் அவளறியாமலே இவவுணமை வெளி வருதல் இசு செய்யுளாற் புலப்படுகின்றது]

நிலநதொட்டுப் புகாஅா, வானம் ஏறார்,
விலங்குஇரு முநரீர் காவின் செலலார் ;
நாட்டின நாட்டின ஊரின் ஊரின்
குடிமுறை குடிமுறை தேரின்
கெடுநரும உளரோநம காத லோரே.

—குறுந்தொகை, கரு.

பிரிவு தாங்கமுடியவில்லை ; ஆற்றாமை மேலிட்டுவிட்டது. அருகி லிருப்பவரிடம் இன்னதுதான் சொல்லுவது எனனும வரம்பும் நிலைக்கவில்லை தலைமகனை எப்படியாவது எங்கிருந்தாவது தேடிப் பிடித்துவந்து தன்முன் நிறுத்திவிட வேண்டுமென்பது தலைவியின் பிடி. எங்கிருந்தாலுந் தூது அனுப்பி அவனுக்குத் தன் இன்னலை அறிவிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது அவள் கருத்து. பிரிவாற்றாமை அவ்வளவு நிலையில் ஓங்கிவிட்டது. அருகிருக்குந் தோழி முதலியோரா ஆறுதல் கூறுகின்றனா. தலைக்கு அவர்கள்மேற் சினம் மூள்கின்றது. தோழியை நோக்கி, “ தலைவா, நிலத்தைத் தோண்டி அதனுள் புகுந்துவிடமாட்டாரா, வானத்திற் பறந்து மறைந்துவிட மாட்டாரா. எதிரிற் குறுக்கிட்டிருக்கும் பெரிய கடலினமேற் காலால நடந்து கடங்குவிட மாட்டாரா. நாடு நாடாக ஊர் ஊராக வீடு வீடாகத் தேடினால், நம காதலா அகப்பட்டாமலு மிருப்பாரா ?” என்று நொந்தும கசந்தும சொல்லுகிறாள்.

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் மகளிரின் ஒருவகையான

உள்ள நிலைமையை, இப் பாட்டு நன்றாய் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறிப்புரை :—தொட்டு - தோண்டி; விலங்கு - குறுக்கிட்டிருக்கின்ற, முநீர் - கடல் நாட்டின் நாட்டின் என்றது, நாடுதோறும் என்றற்கு குடிமுறை என்றது இங்கே வீடு, 'குடிமுறை' என னுஞ் சொல்கொண்டு கூறினமையால் ஒவ்வொரு வீட்டு மக்களையும் ஆராய்ந்தால் என னுங் கருத்தும் பெறப்படும். தேரின் - தேடினால். கெடுதலும் - அகப்படாமல் தப்பிப்போவாருமாய் (டுசு)

காமவுணர்வின் தன்மை

[காதல, உயிராற்றலை மாட்சிமைப்படுத்தும் பண்பு எதுவும் அளவோடு பயன்படுங்கால அது, மருந்தென மதிககப்படும். உணவ உயிர மருந்தாதல போலக் காதலும் உயிராற்றல் மருந்து அம் மருந்து அதற்குரியாரிடமும் தகுதியாளரிடமும் தானே உருவாகி அளவாகப் பயன்படுகின்றது]

காமம் காமம் எனப், காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நுணங்கிக்

கடுததலும் தணிதலும் இன்றே; யானே

குளகுமென்று ஆளமதம் போலப்

பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப் பெறினே.

—குறுந்தொகை, கஉ௬.

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் தவறானதென்பதும் வீணானதென்பதும் யாதுமில்லை. ஒவ்வொன்றின் தன்மையும் வரையறையுந் தெரிந்தது தகுதியாகப் பயன்படுத்தவதே முறைமையாயிருக்கிறது அம் முறைமை தவறினால், அவை தீயவாகின்றன. 'காமம்' எனப்பதன இயல்பும் அததகையதேயாம். அதனியல்பை இப்பாட்டு நன்றாக விளக்குகின்றது.

'நீ இங்ஙனங் காமங் கொள்ளலாமா' என்று கேட்ட உயிர் நண்பனுக்குத் தலைமகன் விடைகூறுவதாக உள்ளது இப் பாட்டு.

“நண்ப, காமம் காமம் என்று அதனைக் குறையாகக் கூறுகிறார்கள். காமம் என்பது வருத்தத்திற சோந்த தனறு, நோயிற சோந்ததுமனறு. அதனை அளவாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாமல் அது குறைக் கக்கூடியதுமன்று மிகுக்கக் கூடியதுமனறு. அல்லது அடியோடு நீக்கிவிடக் கூடியதுமனறு. யானை தழையுண வைத் தின்று அதனால் கொள்கின்ற மதத்தைப்போல, ஆட வராயினும் பெண்டிராயினும் உரியாரைக் காணப்பெறின அது, தானே நிகழ்கின்ற அளவினையுடையதா யிருக்கின்ற து. ஈது இயற்கைகாண” என்கிறுன தலைவன்.

இததன்மையதா யிருத்தலின, அதன் வரையறை தெரிந்தது ஏறப் ஒழுக்கிக்கொள்ளுதலே, முறைமையாமென்ப து கருத்தது

குறிப்புரை — அணங்கு - வருத்தம், பிணி - நோய் நுணங்கி - உரிய நிலையினினறு நுணுகி, இங்கே குறைதல் எனனுங் கருத் தில் வந்தது கடுதல் - மிகுதல், அதாவது பெருக்குதற்குரிய தாதல் தணிதல் - அடங்குதல், முழுமையும் நீங்குதல் எனனுங் குறிப்பில் வந்தது. நுணங்கிக் கடுத்தலும் - குறைந்து பெருகுத் தலும்; தணித்தலும் - முற்றும் அடங்குத்தலும் குளகு - தழையுணவு மென்று - தின்று ஆள மதம் - கொள்ளும் மதம் பாணி - அளவு. காணுநாப் பெறின - காணுதற்குரியாரைக் கண்டால், ஊழலினை யாற காணுதற்குரியாரைக் கண்டால் என்பது கருத்தது (குள)

காமம் மாட்சிமைப்படும் வகை

[காதல், ஒருவருக்கொருவா ஆதரவு செயதுகொள்ளும் இணக்கத் தால் நன்கு மாட்சிமைப்படுகின்றது அவ்வளாச்சியினால் அது பின்பு உருவாகிச் செயற்கருகு செயல்கள் செயதற்கு இயக்கங் கொள்கின்றது ஆதலாற காதலாதம் ஒருமித்த உள்ளமுரு செயலும் மேனமேல மாட்சிமைக்கு இன்றியமையாதன.]

யாவதும் அறிகிலா கழறு வோரே;
தாயின் முட்டை போலஉட் கிடந்தது
சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ?

யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமம் காதலர் கையற விடினே.

—குறுந்தொகை, கடுஉ.

‘காமம்’ என்பதும் மக்கள் நுகாதறஞ்சூரிய உணர்வுகளுள் ஒன்று. ஆண்மை பெண்மையை நுகர்தலும், பெண்மை ஆண்மையை நுகர்தலுமான இன்ப வுணாவே, அது. இவ வுணாவினால் மக்கள் உள்ளம் ஒன்றின ஒன்று கலந்து பூரித்து முழுமை யடைகின்றது. இன்றேல அவர வா உள்ளம் அரை உள்ளமேயாம். ஆற்றலும் அரை யளவேயாம்.

தலைவன் விரைவில் மணநதுகொள்ளவில்லை என்று தலைவி வாடினாள், தோழி, ‘தலைவா திருமண முயற்சிக்கா கததானே பிரிந்திருக்கிறா’ என்று சிறிது கடிந்ததுகொண்டாள். அதற்குத் தலைவி,

“கடிந்தது கூறுவோ, காமத்தின் இயல்பைச் சிறிதும் அறியாதவராயிருக்கின்றா. காமமோ, தாயின முகநோக்கி வளரும் ஆமைப் பிள்ளையைப்போலக் காதலா முகநோக்கி வளருந தன்மையதா யிருக்கின்றது. காதலா முதலிற காமத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டுப் பின் இவ்வனஞ் செயலறும்படி கைவிட்டுவிட்டால், தாய முதலில முட்டையை இட்டுவிட்டுப் பின் அடைகாததலிலலாத தன்மையைப் போல அக் காமவுணர்வு உள்ளே கிடந்தது வீணே அழிவ தல்லாமல் வேறு என்ன பயன் உடையது?”

என்று வருந்திக் கூறுகின்றாள். காமத்தின் இயல்பை இப்பாட்டு எவ்வளவு அழகாக விளக்கிக் கூறுகின்றது!

குறிப்புரை —யாவதம் - சிறிதும். கழுவோரா - இடிததரைப் போரா. சாயின - கெடின பிறிது - வேறு, எவன் - என்ன, என்ன பயன்? என்று கொள்ளவேண்டும் பாரபடி - இளம்பிள்ளை கைஅற - செயலஅற, துண்பததால் செயலற்றுப்போக என்பது பொருள். விடின - கைவிட்டுவிட்டால், ‘விடிந காமம் என்ன பயன் உடைத்தோ’ என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். (௫௮)

காமவுணர்வின் தன்மை

[காதல், உடலைப் பற்றியதன்று, உள்ஞ்ஞணாவைப் பற்றியது. உடலை நோக்கியதாயின் தானுங் கெட்டுத் தன்னையுடையாரையும் அழிகும், உணாவைப்பற்றி மெனமையுறுவதாயின், தானும் பின்னும் பின்னும் புதுமையாய்த் தன்னை யுடையாரையும் புதுமைகொள்ளவைத்து வளராகும் உணாவு, வளரவளரப் புதுமை செறிநது நிறறலே இதற்கு ஏது.]

காமம் காமம் என்ப, காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே, நினைப்பின,
முதைச்சுவற் கலிதத முற்ற இளம்புல
மூதா தைவந தாங்கு
விருநதே காமம் பெருநதோ ளோயே.

—குறுந்தொகை, ௨௦௪.

காமவுணர்வின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்பது விளக்கப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவியினபால இனபம் நுகரநது, பின் அதன நலனைப் பாராட்டுகின்றான்

“காமம் காமம் என்று அதனியலபைச் சிலர் அறியாமல இழிததுக கூறுவா, காமம், வருத்தத்தைச் சோநதது மன்று, நோயைச் சோநததுமன்று, நினைததுப்பார்த்தால், உலாநதுபோன மேட்டு நிலத்தில் ஒரு காலத்தில் வளமாகத் தழைத்த முற்றாத இளம் புல்லை ஓர் அறிவுள்ள பசு, அதனை உடனே கறித்தது தின்று அழித்ததுவிடாமல் மெல்ல நாவிலை தடவி அதன மென்மைக்கு மகிழ்நதாறபோல, பெரிய தோளையுடைய தலைவி! காமம், கசக்கி நுகரநது அதற்கு முடிவைத் தேடிக்கொளவதாயிராமல், அதன மெனமையை அறிநது நுகர் நுகர், என்றும் அது புதுமையாயிருப்பதொன்றாகும்.

பெண்மை என்னுங் குணத்தை நுகருங் காதற காமமே நுகர் நுகரப் புதுமையா யிருப்பதொன்றென்று அதனியலபை விளக்கியபடியாம்

குறிப்புரை :—அணங்கு - வருதகம் பிணி - நோய். முதை - உலாந்த. சுவல் - இங்கே மேட்டுநிலம் கவித்த - தழைத்த மூதா - முது ஆ; அறிவுள்ள பசு; அறிவு என்றது, புலவின் மெனமையை நுகரும் அறிவு. தைவந்தாவகு - தடவினாறபோல, தைவந்த - தடவினாற, ஆங்கு - போல. விருந்து - புதுமைமாதாது. தலைவிககு இன்பக காலங்களில் தோள பெருத்தலுண்டாதலின், அவளைப் 'பெருந்தோளோயே' என்று தலைவன் அழைத்தான். (டுக)

காதலின் வழியே மனவொருமை நிகழும்

[காதலின் வளாச்சி செயறமையில எய்துவது சிறப்பன்று, தலைவின் உள்ளம், தலைவனது திறமையினால் சாப்பிண்டு ஒருமையறுதல் வேண்டும் பின்பு இணக்கமும் வளாச்சியும் இயற்கையாற்றலோடு நிகழும். தலைவன் உள்ளமும் அவவாறே ஆயினும் தலைவனது ஆற்றல், ஞாயிறின் ஆற்றலையொத்தும் தலைவியின் ஆற்றல் அதன் வழி - இயங்கும் நெருஞ்சியின் இணக்கத்தை யொத்தும் வன்மை மெனமையுடன் ஒருமையுறுதற்குரியன.]

எழுதரு மதியம் கடற்கண் டாஅங்கு
ஒழுகுவெள அருவி ஓங்குமலை நாடன
ஞாயிறு அணையன, தோழி!
நெருஞ்சி அணையன பெருமபணைத் தோளே.

—குறுந்தொகை, டகடு.

அன்புசென்ற வழியே உள்ளமும் செல்லும். அப்போதுதான் மனவொற்றுமையும் எல்லா நலங்களும் உண்டாகும்.

நெருஞ்சி மலர் சூரியனையே நோக்கி நிறகுமாம். சூரியன் எந்த முகமாகச் செல்கின்றதோ, அந்த முகமாகவே அம் மலருந் திரும்பித் திரும்பி நிறகுமாம். அங்ஙனமே மனைவியுங் கணவன் முகநோக்கி நிற்பன என்னும் உண்மை இப்பாட்டில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

தலைவி, தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்:
“தோழி, எழுகின்ற நிலா கடலினிடத்திற் காணப்பட்டாற போல ஒழுகுகின்ற வெள்ளிய அருவியையுடைய உயாந்த

மலைகள் பொருந்திய மலைநாட்டவரான தலைவர், சூரியனைப் போன்றவா; என்னுடைய பெரிய மூங்கிலைப் போன்ற தோள்கள் நெருஞ்சிமலாகளைப் போன்றவை!”

உண்மையான அனபு இலலாவிட்டால், இததனைக் கருத்தொற்றுமையை எதிர்பாரக்க முடியுமா?

குறிப்புரை.—எழுதரு - தோன்றுகின்ற, ஒழுகு - ஒடிவருகின்ற, நிலவு அருவிக்கும், கடல் மலைக்கும் உவமை. ஒங்கு - உயர்ந்த, ஞாயிறு - சூரியன். அனையன் - போன்றவன் நெருஞ்சி - நெருஞ்சிமலர்கள் பனை - மூங்கில். (சு0)

காதலின் வலிமை

[காதல், உயிரின் இயல்பு, உயிர் எஞ்ஞானமும் அழியாதது, எனவே, காதலுணர்ச்சியும் யாண்டும் நிகழும். உலகம் அழியினும் அழியாத இந் நிலை, உலகத்தில வேறெதனாலுந் தடைப்படடுவிடாதனரே! அறியாதார் சிலர் கூறும் அலர்மொழி அதனை என்ன செய்ய வல்லும்! மெய்க்காதலர் இதற்கெல்லாம் அஞ்சிவிடுவாரல்லா]

நிலமபுடை பெயரினும் நீர்தீப் பிறழினும்
இலங்குதிரைப் பெருங்கடற் கெலலை தோன்றினும்
வெவ்வாய்ப் பெணடர் கெளவை யஞ்சிக
கேடுஎவன உடைத்தோ? தோழி! நீடுமயிர்க்
கடுமபல ஊக்க கறைவிரல ஏற்றை
புடைத்தொடுபு உடைஇப் பூநாறு பலவுக்கனி
காந்தளஞ் சிறுகுடிக் கமழும்
ஓங்குமலை நாடனெடு அமைந்தநம் தொடர்பே.

—குறுந்தொகை, டஉஎஉ.

உண்மையான காதல் எந்த இடாக்கும் சலியாதது. “தோழி, நிலம் அசைவதானாலும், நீரும் தீயும் தாம் நிறக வேண்டிய அளவில் நிலலாமல தடுமாறினாலும், கடல் சுவறினாலும், மலைநாடனெடு அமைந்த நம் காதல்தொடர்பு, நிலைகலங்காதது, அப்படியிருக்க, வீண் அலர் மொழிகளுக்குக்

கெடுவதும் உண்டோ?" என்று தலைச் சொல்லுவதாக இப்பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது. உண்மையான அன்பின் இயற்கை அவ்வாறுள்ளது.

குறிப்புரை.—புடைபெயரினும் - அசைந்தாலும்; பிறழினும் - மாறுபட்டாலும் இலங்கு திரைப் பெருங்கடல் - விளங்குகின்ற அலையையுடைய பெரிய கடல் எல்லை - முடிவு; இங்கே, கடல் சுவறிப்போவதே முடிவு என்றபடி வெவாய - கொடிய வாயையுடைய கொளவை - பழிச்சொல் நீடு மயிர - நீண்ட மயிரையும்; கடு பல் - கூரிய பற்களையும் உடைய, ஊகம் - கருமுகக் குரங்குகறை - கறுப்பு, ஏற்றை - ஆண் குரங்கு; அக் கருங்குரங்கு வகையைச் சேர்ந்த ஆண் குரங்கு, புடை - பக்கம், தொடுபு - தோண்டி; உடைஇ - அதனூற பிளந்து, பூ நாறு பலவுக்கனி - பூ மணத்தைப் போல மணக்கின்ற பலர்ப பழம்; காரநன் அம் சிறுகுடி கமழும் - காரநன் மலர்கள் விறைந்த சிறுகுடி என்னும் ஊரில் மணக்கும் ஓங்கு - உயர்ந்த குரங்கு உடைத்த பலர்ப பழம் சிறுகுடியில் மணக்கும் மலையிடங்கையுடைய நாடன, எனபது (சுக)

கறபு காதலின் வழியது

[மகளிர தவ நிலையினா, அவருடைய கற்பொழுக்கமும் அவ்வொழுக்கத்தால் நிகழும் இல்லறமும் தவநிலையின் அவா, இல்லத்தில் இருத்தல் எனபது தவம் இருத்தலே தமது குடும்ப நலனுகாக மட்டுமன்று, பெரும்பாலும் உலக நலனுகாகவே. நாடு பகையும் பசியுமின்றிச் செழிக்க என நாளும் நினைத்து நோன்பியற்ற வேண்டுவது இல்லறமாதா கடமை. காதலால் இக் கற்பொழுக்கம் நிகழ்தற்குரியது.]

வாழி யாதன் வாழி யவின் !
வேந்தபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
எனவேட டோளே யாயே, யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை பூரன வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க எனவேட் டேமே.

—ஐங்குறுநூறு, சு.

காதல் ஒழுக்கம் நிகழ்த்துவோர் எண்ணங்கள் எப்படி எப்படி இருக்கின்றன எனபதை இந்தப் பாட்டுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பல நாள் களவில் ஒழுகிவந்த தலைமகன், ஒரு நாள் தலைவியை அவள சுற்றத்தாரா கொடுக்க, திருமணம் செய்து கொண்டான். ஒரு மாத வேளையில், தலைவி தோழி தலைவன் முதலிய எல்லாரும் ஒரு மலர்ச் சோலையில் அமர்ந்து மகிழ்ச்சியாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்களா தலைமகனுக்கு ஒரு நினைவு தோன்றியது உடனே அவன் தோழியை நோக்கி, “நான் விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் நாள் நீண்டுவிட்டபோது, உங்கள் மனத்தில என்னென்ன எண்ணங்கள் தோன்றினவோ” என்று கேட்டான். அவள், பின்வருமாறு சொன்னாள்.

நம் நாட்டு வேந்தனான சேரமான் ‘ஆதன் அவினி’ என்பவன் வாழி வாழி என்று முதலில் சொல்லிக்கொண்டான். அதன்பின் தலைவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள் :

“முதலில் உன்னை எதிர்ப்பட்டபோதே திருமணம் உண்மையாய் நிகழ்ந்ததுவிட்டது; இப்போது நடந்த திருமணம் உலகம் ஒப்ப நடந்தது. ஆகவே, அம் முதல் நாளே தலைவி இல்லற ஒழுக்கம் உடையவளானாள். மனைவாழ்க்கைப் பெண்கள் என்னென்ன நினைப்பார்களா என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே! ‘அரசன் பகை தணிந்தது அரசியல் நன்கு நடைபெற்று நாட்டில் அமைதியும் இன்பமும் நிலவேண்டும்’ எனவும், இந்த ஆண்டில் பல வளங்களும் தழைக்கவேண்டும் எனவும் உருத்தது எண்ணுவது அவர்கள் கடமையன்றோ? தலைவி இங்ஙனமே விருமபி நினைத்தது, அந்நாளிலிருந்தே இல்லற நோன்பு உடையவளாய் யிருக்கின்றாள்.

“நாங்களெல்லாரும், ‘தலைவன், கழனிநகர் சூழ்ந்த ஊரை யுடையவன். அக் கழனிகளில் மலர்ப் பொய்கைகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பொய்கையில் தாமரை அரும்புகள் மலரும் நிலைமையில் விளங்குகின்றன. அந்தக் குளத்துக்கு

அந்தத் தாமரைப் போது ஓர் அணியாகத் திகழ்கின்றது. தலைவன் அப்படிப்பட்ட குளிர்ச்சியான இடததையுடைய வனையிருப்பதனால், அவன் ஊரில், அப் பொய்கைபோல விளங்கும் அவன் மனையில், தாமரைபோலத் திகழும் நம தலைவி ஓர் அணிகலனாய் இருந்தா ஒளிவிடுமாறு விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுங் குணம் அவனுக்கு இல்லா மற் போகாது விரைவில் அங்ஙனமே மணம் செய்துகொள் வானாக; எங்கள் தந்தையும் அதற்கிசைந்த தலைவியைக் கொடுப்பானாக என்று விரும்பிக்கொண் டிருந்தோம்.' இவையே எங்கள் நினைப்பு" என்றாள். தோழியின இச் சொல், தலைமகன் உள்ளத்துக்கு எவ்வளவு பூரிப்பைக் கொடுத்திருக்கும்!

மனைவாழ்க்கைக்குரிய பெண்களின் கடமைகள் இன்ன என்பதும் இப் பாட்டில் நன்கு விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை:—'ஆதனவீனி' என்பது அரசன் பெயர். நந்தக - தழைக்க. வேட்டோள் - விருமபிணை. யாய் என்றது தலைவியை; அவள் அத்துணைக் கற்பொழுக்கம் உடையவளாயிருந்தமையால் இங் கனந் தாய் என்னுங் கருத்தாற் சிறப்பிக்கப்பட்டாள் மலர்ந்த பொய்கை - அகன்ற குளம், தலைவனது மனையும் அகன்றது என்பது குறிப்பு முகைந்த - மொககெடுத்த தலைவி இப்போதுதான் இல்லற வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறா ளாதலால், அவளை 'முகைந்த தாமரை' எனனா தொடரால் ஆசிரியா குறிக் விருமபி னா. அவள் இவ்வாழ்க்கை இப்போதுதான் அரும்பெடுக்கின்றது என்பது கருத்து தண் - குளிர்ச்சி; துறை - இடம் என்றது, நீர்த்துறை. வேட்டேமே - விருமபிணைமே, விருமபிணை. (சுஉ)

காதலாற பிணிப்புண்ட உள்ளத்தின் இயல்பு

[உலகத்தில் கடலிலையின இயக்கம் ஓயாதது; வீறு மிக்கதுமாகும், உணாவில் காதலின் இயக்கமும் அத்தகையது. இயக்கங்களை உண்டாக்கும் மூலமும் காதலே அவ் வியக்கத்தால் உலகம் தோன்றுகின்றது, வளர்கின்றது, கிடைமாறி உயர்கின்றது.]

ஒண்தொடி அரிவை கொண்டன ள நெஞ்சே !
வண்டிமிர் பணித்துறைத் தொண்டி யாங்கண்

உரவுக் கடலொலித் திரையென,
இரவி னானு துயிலறி யேனே.

—ஐங்குறுநூறு, ககஉ.

ஒரு நாள் இரவு ஒருமணியாகியும் தலைவன உறக்கங் கொள்ளவில்லை. நண்பன, “தூக்கமில்லையே; ஏன்?” என்று கேட்டான்.

தலைவன (சிறிது பொறுதது, நண்பனதுதலின் உண்மையைச் சொல்லுவதே நல்லது என்று நினைத்து, பின்பு) “நண்பா, உன்னிடம் சொல்லுவதில் தடையொன்று மில்லை; ஒரு நங்கை, ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்தவள், எனது நெஞ்சத்தை இடமாகக் கொண்டிருக்கிறாள்”

நண் : “ஓ! அப்படியானால் நெஞ்சம் இனியதாயிற்று; உறக்கம் நன்றாய் வரும்”

தலை : “அதுதானே இல்லை.”

நண் : “பினை என்ன செய்கிறது?”

தலை : “என்ன செய்கிறதா? கொந்தளிக்கிறது ஆம்; வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற குளிராத இத தொண்டி நகரத்துத் துறையில் கடல அலை எப்படி கொந்தளிக்கின்றதோ, அப்படி கொந்தளிக்கின்றது.”

நண் : “கடலலை எப்படி கொந்தளிக்கிறது?”

தலை : “நீ வேடிகளை செய்கிறாய், பார்த்தாயா? உண்மையில் உனக்குத் தெரியாதானால், நான் உவமை சொன்னது வீணே.”

நண் : “அன்று; கொந்தளிக் கும இயல்புகளெல்லாம் இப்போது உனக்குத்தானே நன்றாய்த் தெரியும்.”

தலை : “சரி, எப்படி கொந்தளிக்கிறதென்று சொல்லுகிறேன், கேள். கடலலை மேலே எழுகின்றதா?”

நண் : “எழுகின்றது.”

தலை : “கீழே விழுகிறதா ?”

நண் : “விழவின்றது”

தலை : “சுருள்கின்றதா ?”

நண் : உம ; எல்லாம் நீயே சொல்லிவிடு.

தலை . “சரி ; பின்பு, மறுபடியும் எழுகின்றது ; ஒங்கி ஷீசுகின்றது ; திருமபவும் பின்வாங்குகின்றது ; உள்ளே செருகுகின்றது ; அலைகின்றது , தழுமபு தழுமபாகத் தளும்புகின்றது ; சிறிது உலாவுதலபோல அசைகின்றது ; நிவலை தெறிக்கின்றது , உள்ளேயிருநது என்னென்னவோ கொண்டுவநது மேலே எறிகின்றது , ‘ஓ’ என்னும இரைச் சல வேறே ; ஒரு நொடியேனும, சுமமா இருக்கின்றதா ? இராததிரியிலாவது உறங்குகின்றதா ? இல்லையே ?”

நண் . “இல்லை.”

தலை : “அப்படிதான் எனது நெஞ்சமும் இங்ஙன மெல்லாம கொந்தளித்தது, இரவினும் நான துயிலிற்பாத வனைய இருக்கிறேன்.”

நண்பனுக்கு இப்போது கவலை பிறந்தது

காதல வேதனை அப்படியிருக்குமென்பதை இப் பாட் டில வரும் கடல அலை உவமை நனகு விளக்குகின்றது.

குறிப்புரை :—ஒண் - ஒளி ; தொடி - வளையல் , இமிர - ஒலிக கின்ற , பணி - குளிர்ச்சி பொருந்திய , துறை - கடலதுறை , ‘தொண்டி’ மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள நகரம். ஆங்கண் - அவ லிடத்தில. ‘துறைத்தொண்டி யாங்கண்’ - துறையையுடைய தொண் டியென்னும் நகரத்திடத்தில ; அதாவது, தொண்டியென்னும் நக ரத்திலுள்ள கடற்றுறையிடத்தில என்பது. உரவு - உலாவுதலை யுடைய ; அலை உலாவுதலையுடைய கடல என்று கொள்ளவேண் டும். அநதக் கடலின் ஒலியையுடைய திரையைப்போல என்று மேலே தொடர்ந்தகொள்ளவேண்டும் திரை - அலை ; என-போல. இரவினும் - இரவிலும். துயில் அறியேன் - தூக்கம் அறியேன்.

கணவன நட்டிக் கடலினும் பெரிது

[நிலவருணடை முழுவதிலும் கடலே பெரிய பொருள்; உலகத்தின் வளாச்சிகெல்லாம் கடல் நீரே காரணம். அதற்கைய பெரிய காரணமே வாழ்வின் வளாச்சிக்கு மூலமாகிய காதல் தலைவி யொருத்தி இவவுணமையை அறிந்துகொண்டு இதனில் இயைந்து உருகி மாட்சிமைப்படுதல் இச்செய்யுளில் வரு கின்றது]

நெய்தல் இருங்கழி நெய்தல் நீக்கி
மீனுண குருகிளங் கானல் அலகும்
கடலணிர தன்றவா ஊரே
கடலினும் பெரிதெமக கவருடை நட்பே.

—ஐங்குறுநூறு, கஅச—

ஒரு நாள், தலைவி தன இல்லத்தில் வருத்தத்தோடு இருந்தாள். தலைவன் அவளைப் பிரிந்து நெடுநாள் ஆயின.

தோழி அவளருகில் வந்து, “அம்மா, தலைவா எப்படியும் வரக்கூடியவா. போன வேலை முடிந்ததும் ஒருநொடி கூட அங்கே தங்கமாட்டாரா, அது தெரிந்திருந்தும் நீ ஏனோ இப்படி வருந்துகிறாய்?” என்று சொன்னாள்.

அதற்கு அவள், “தோழி, நான் எனன் செயவேன? அவா அவ்வளவு அன்புடன் இருப்பதனாலேதான், அவரைச் சிறிதும் பிரிந்திருக்கமுடியாமல் தவிக்கிறேன். அவருடைய நட்பு எனக்கு இக் கடலைவிடப் பெரிதா யிருக்கின்றது. ஆனால் அவராமட்டும் எப்படியோ இன்பமாய்ப் பிரிந்திருக்கிறா அவரும் கொக்குகளும் ஒன்று” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

தோழி: “அதென்னமமா, அவரெப்படி கொக்கு?”

தலைவி: “நீ கொக்கை உற்றுப் பாரா. கழிகளில் நெய்தல் மலரினிடையில் அது வாழ்ந்திருக்கும். சிலவேளைகளில் கழியின் பக்கத்திலிருக்கும் கான்ற சோலைக்குப் பறந்து போய் அங்கே மகிழ்ச்சியாய்த் தங்கிவிடுகின்றது.

தலைவரும் அப்படித்தான், கொக்குக்கு எங்கே மீன் கிடைக்கு மென்பதே கருதது. அதனை நோக்கும்பொருட்டு அங்கே போய்த தங்கிவிடும். தலைவாகும் பொருளே நோக்கம். என் மனம் இங்கே கடலைப்போல அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். இந்தக் கடற்கரையூர் அவா செயலுக்கு மிகவும் பொருநதி யிருக்கிறது.”

இவர்கள், இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே, தலைமகன் அங்கே பேராவமாய் வரக் கண்டார்கள.

குறிப்புரை :—நெய்தல் இரு கழி நெய்தல் நீக்கி - நெய்தல் நிலத்திலுள்ள கரிய கழியிடத்தது நெய்தல்மலரை நீக்கி. மீன் உண குருகு - மீனை உண்ணுங் கொக்கு; இளம் கானல் அலகும் - அரு கில் கடற்கரையில் உள்ள இளஞ்சோலையிற் பறந்துசென்று தங்கி விடுகின்ற, கடல் அணிநதன்று அவா ஊர் - அதற்கைய கடல் கரையை அணிநதது அவா ஊர் கடலினும் பெரிது எமக்கு அவ ருடைய நடபு. நெய்தல் விலம் - கடற்கரையைச் சேர்ந்த விலம். இரு - கரிய குருகு - கொக்கு கானல் - கடற்கரைச் சோலை. அல கும் - தங்கும். அணிநதன்று - அணிநதது; குழந்தது எனனுங் கருத்துடையது (சுசு)

அன்புடையார் பிரிதலின் துன்பம்

[காதலுணர்வு, மிகவும் அழுத்தம் வாய்ந்தது, ஆழந்தது. அதனை ஆழந்த அழுத்த உணர்வாக அது திகழ்தலால், உயிரின் மிக நுண்ணிய இயல்புகளையும் ஒளி விளங்கச் செய்யவல்லது. அதனால், மேலழகுமாறி, உருக்கத்துன்பமுந் தருமாயினும் நோன்பு வடிவினை உண்டாக்கும் இயல்புடையது. இதன் பயன் நன்மையே]

சிலம்பின் வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல
குரங்கின் வனபறழ் பாய்ந்தென இலஞ்சி
மீனெறி தூண்டிலின் நிவகும் நாடன்
உற்றோர் மறவா நோய்தநது
கண்டோர் தண்டா நலங்கொண் டனனே.

“நனமை செயயாவிட்டாலும் தீமையாவது செயயா திருக்கவேண்டும் என்று பலரும் சொல்வார்கள். தலைவரோ நமக்குத் தீமையுஞ் செயது நமமிடமுள்ள நனமையையும் வாங்கிக்கொள்கின்றார்” என்றாள் தலைவி.

“எப்படி?” என்றாள் தோழி.

“அவரைக் காதலித்த நமக்கு, நம் உற்றோரும் மறக்கக் கூடாதபடி அவ்வளவு மிகுதியான பிரிவுத் துன்பந் தந்து, காண்போரா எளிதில் மனம் அமையக்கூடாத அவ்வளவு சிறந்த நமது அழகையும் வாங்கிக்கொண்டாரே” என்று தலைவி அதனை விளக்கினாள்.

தோழி, “ஆமாம், அவர் அப்படிதான் இருக்கிறார். அவர் நாட்டில் மூங்கில் மரத்தின் கிளைகளில் குரங்கின குட்டிகள் பாய்ந்தபோதும்போது அக் கிளைகள் மீள் பிடிக்குந் தூண்டில்களபோல வளைந்து வளைந்து நிமிர்கின்றன. நம் தலைவர் அன்பும் அந்தக் குரங்கும் ஒன்று. தமதுள்ளத்தில் அன்பிருக்கும்போது நமமிடம் வளைந்து வளைந்து வருகிறார். அப்புறம் நிமிர்ந்து கொடுமை செய்கிறார் அவர் நாட்டின் மூங்கிறகோலைப்போலவே அவர் உள்ளமும் இருக்கின்றது” என்று தலைவியோடு ஒத்துப் பேசினாள்.

தலைவன் மறைவில் வந்திருக்கிறான் என்பது இவர்களுக்குத் தெரியும. விரைவில் மணந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தலைவனுக்கு எண்ணம் உண்டாகின்றது.

குறிப்புரை :—சிலம்பு - மலை; வெதிரம் - மூங்கில், கண விடுகணுக்கள் விடுகின்ற; கழைக்கோல் - மூங்கிறகோல் வனபறழ் - வலிய குட்டி, பாய்ந்தென - பாய்ந்தென்று இலஞ்சி - கேணியில், மீன எறி தூண்டிலின் - மீன பிடிக்கும் தூண்டிலைப்போல, எறி - பிடித்துக் கொல்லுதல், நிவக்கும் - நிமிரும் நோய் - துன்பம். தண்டா - அமையாத, லைம் - அழகு (சுசி)

காதலிப்பது குணத்தையே

[உலகம் துன்ப வண்ணமானது என்பா, குணங்களைக் காதலிப்பார்க்கு அதுவே இன்ப வண்ணமானது என்பதையும் அறிதல் வேண்டும் பொருட்பற்றலிட்டுக் குணப்பற்றுக் கொள்ளுதலே காகல் என்பது அப பேறுபெற்ற தலைவன சொல் இச்செய்யுட் குரல்]

உள்ளுதற கினிய மனற , செலவா
யானே பிணிதத பொனபுனை கயிறறின
ஒளளி மேயந்த சுரத்திடை
உள்ளம வாங்கத தந்தநின் குணனே.

—ஐங்குறுநூறு, ௩௫௬.

இந்தப் பாட்டினால், ஒரு சிறந்த கருத்துத் தெளியப் படுகின்றது.

ஆடவர்கள் வெளியில் உழன்று முயற்சி செய்வதற்கு உரியவர்கள். பெண்கள் இல்லில் இருந்து இனிமை செய்வதற்கு உரியவர்கள்.

ஆடவர்களுக்கு முயற்சியினால் உண்டாகுந் துன்பங்கள் எல்லாம், பெண்களின் இனிமைத் திறங்களினாலேதான் தணிதல் வேண்டும்.

தலைவன் தன் வீனை முடிப்பதற்காக வெளி நாட்டுக்குச் சென்றான். கொடிய வெயிற்காலம், வழி மிகவுங் கொடுமை யாயிருக்கிறது. கானல் பொறுக்கக் கூடியதாக இல்லை; வழியிடமெல்லாம், தீ, மேயவதுபோலத் தோற்றுகின்றது; அவ்வளவு வெயில் அத தீ மினுமினுவென்று மினனு கின்றது. செலவாகளுடைய யானே பொன்றா செயப்பட்ட பொற்கயிற்றா கட்டப்படும், யானே அசையும் போது அப பொற்கயிறு மினனுவதுபோல அக கானல் தீ மினனுகிறது என்று சொல்லலாம்.

அப்படிப்பட்ட கடுமையான காட்டு வழியில் தலைவன் முயற்சியின்றே செல்லும்போது எவ்வளவு துன்பமாக இருக்கும்!

அவ்வளவு துன்பத்தையும் அந் நேரத்தில் தணியச் செய்வது அவனுக்கு ஒன்று உண்டு. அவன தலைவியினது அருமையான பெண்மைக் குணமே அது.

வினை முடிந்தது வந்தபின் அவளியல்பினை மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அவன தன் தலைவிக்குச் சொல்கின்றான். “என் உள்ளங் கவரும்படி நீ தந்த உனது அருமையான குணமே அந்நேரத்தில், நினைப்பதற் கினிமையாயிருந்தது. இது திண்ணம். அதனால் அவ வழிததுன்பமே எனக்குத் தெரிய வில்லை”

பெண்மையினிமை ஆண் மக்களுக்கு எவ்வளவு ஆறுதல்தருகின்றது!

ஆண்மக்கள பெண்மக்களிடம் காதலிப்பதென்பது அவர்கள் குணத்தையே என்னுஞ்சிறந்த கருத்தும் இதன்ற பெறப்படுகின்றமை எவ்வளவோ மேனமையாயிருக்கிறது.

குறிப்புரை —உள்ளுதற்கு - நினைப்பதற்கு, மனற - இது திண்ணம் எனநூற தெளிவுக்கருத்தது தந்தது. பிணித்த - கட்டிய. எரி - தீ, ஓள எரி - விளக்கமான தீ. சுரம - *வழிநிலம். வாங்க - கவர (கக௮)

அன்பின் வெளிப்பாடு

[பாவனை எனபது உரமேறிய நினைவின ஆற்றலாகும் வாழ்க்கையில் இயற்கையாகவே இந்த ஆற்றலை விளைப்பது காதல அப்போது தான் சுவை எனபதும் அருமபுகின்றது பாரக்கும் பொருளெல்லாம் தன் நினைவின வண்ணமாகத் தோன்றி இன்பம் மிகும். வேறறுமையற்ற, பொருள் தோற்றம் அற்ற. வீண்' நிலைகள் அற்ற அன்பின் வெளிப்பாடே அது]

நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்
நன்னுதல நாறும் முலலை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க
நின்னே உள்ளி வந்தனென்,
நன்னுத லரிவை! காரினும் விரைந்தே.

மணமக்களுக்குள் உண்மையான அன்பிலலாவிட்டால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் சுவை யென்பதே இல்லை. அனபிருந்தால் எல்லாவகைகளிலும் சுவையுண்டு. காதலும் நல்லொழுக்கமும் உடையோரது வாழ்க்கைக்கு ஒப்புமையாகக் கூறக்கூடியது உலகத்தில ஒன்றுமே இல்லை.

அனபின மனைவியைப் பிரியமுடியாமற் பிரிந்து எதோ அலுவல காரணமாகக் கணவன் வெளியூர்களுக்குப் போயிருந்தான். இரண்டொரு திங்கள் கழிந்தபின், தன் முயற்சிகளை வெற்றியுடன் சிறைவேற்றிக்கொண்டு ஊர் திரும்பினான். இடையிடையே அவன் உள்ளம், தன் மனைவியின் சாயல் சிறப்பு பெண்மை முதலிய நல்லியலபுகளில் ஈடுபட்டுக் குழைந்துகொண்டதான இருந்தது வழியில் திரும்பிவரும்போதும் எல்லாம் அவனுக்குத் தன் மனைவியின் தோற்றமாகவே தோன்றின. அவள் அவள் கண்களிலேயே அசைந்துகொண்டிருந்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்தபின், ஓர் அமைதியான நேரத்தில், காதலவெள்ளங் கரைபுரண்டோடுங் கருவிகளுடன் சிறிது ஊடற் குறிப்புக் கொண்டு ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்றனவொன்றைத் தன் மனைவியை அருக்கழைத்து அணைத்துக்கொண்டு,

“ அழகிய நெற்றியையுடைய காதலீ! நான் வந்த வழியில், உன் சாயலையே ஒத்த மயில்கள் அங்கங்கும் நடமாட, உனது நல்ல நெற்றியையே ஒத்த நறுமணங் கமழ்கின்ற முலைகள் அங்கங்கும் மலர்ந்து தோன்ற, உன் பாவையையே ஒப்ப மான்கள் எங்கும் மருண்டு மருண்டு பராகக், மேகத்திலும் விரைவாக, உன்னையே நினைவுகூர்ந்து வந்தேன் ” என்று தனது காதல வெள்ளமுங் கரைபுரண்டோடுங் குளிராத வீர விழிகளுடன் ஆராமையாகச் சொன்னான்.

இந்த அமுத மொழிகளைக் கேட்டபின்னும, காதலியின் ‘நாண்’ என்னுங் கரை உடையாமல் எதிரிற்றகுமோ?

மயில் ஆடும்போதும், முலை மணக்கும்போதும், மான் மருளும்போதும் அவை உன் சாயலையும் சிறப்பையும்

பெண்மையையுமே நினைவுகூர்விக்க, அதனால் மேலுமேலும் உள்ளம் துரப்புண்டு மேகத்திலும் விரைவாக வந்தேன், என கண்களிலேயே நீ அசைந்துகொண் டிருப்பதறற ருனே அவையெல்லாம் எனக்கு உண்பைப்போலவே தோற்றின' என்று அவன தன் காதலிக் கு விளக்க விருப்பினுள் எனபது தெரிகின்றது. அவ்வளவு ஆராமையுமே இனபத துக்கும் அம் மணமக்களின் உணமைக காதலன்றோ காரணம்!

குறிப்புரை — நின்னே - உன்னையே, இங்கே, உன்சாயலையே எனபது கருதது 'நின்னேபோல மா மருண்டுநோக்க' என்னு மிடத்திலும், 'நின்னே' எனபதற்கு 'நின் பாவையையே' என்று உரைத்துக்கொள்ள வேண்டும் ஆல - ஆட, நுதல் - நெற்றி, மகளிர் நெற்றி மணங் கமழுமாதலின், அந் நெற்றியைப்போல மணங் கமழ் கின்ற முல்லை எனப்பட்டது நானும் - மணக்கும் மருண்டு - மருட்சி கொண்டு, உள்ளி - நினைத்து மனைவி தலை குனிந்துகொண்டு நின்ற போது அவள் நெற்றி முனவந்து தோன்றுதலால் அந் நெற்றியைக் குறித்து 'நன்னுதல் அரிவை' என்று, கணவன் அவளை அழைத் தான் உயரந்த மகளிரினத்தைச் சோந்தவன் எனபதற்காக, நெற்றி 'நல நெற்றி' எனப்பட்டது அரிவை - பொதுவாகப் பெண் ணுந் கருத்தில வந்தது கார - மேகம் (சுள்)

காதலின் இயற்கை

[உள்ளத்தை அகம் எனபா. அது வெளிப்படடுப் பிறிகோரத்திற சென்று தோய்தற்குரிய வாயில் கண் ஆகவே, கண்கள் ஒற்று மைப் படுதல் அகங்களின் ஒற்றுமையைப் புலப்படுத்தும் ஏனைய உடம்பின் செயல்களையும், பொருள்களின் செயல்களையும், சுற்றங்களின் செயல்களையும் அவ் வொற்றுமையுடையோ மற்பபா, தம்மையும் மற்பபா காதலுணர்வின் விளையாடல் இது.]

தண்டு தழுவாத தாவுநீர் வையையுள்,
கண்ட பொழுதில், கடுமபுனல் கைவாங்க
நெஞ்சம் அவளவாங்க நீடு புனைவாங்க
நேரிழை நின்றுழிக கண்நிற்ப, நீர் அவன்

தாழவுழி உய்யாது தான்வேண்டு மாறுஉயப்ப,
ஆயத துடனநில்லாள் ஆங்கு அவன் பின்தொடருஉத்
தாய்அத திறமறியாள தாங்கித் “தனிசசேறல
ஆயததில் கூடு” என்று அரற்றெடுப்பத தாககிறறே,
சேயுற்ற கார்நீர் வரவு

—பரிபாடல், கீக க0௬-௧௪.

வையை யாற்றில் மழை பெய்து வெள்ளம் வந்தது.
எல்லாரும் புதுப புனல ஆடப் போனார்கள்.

ஆற்றில் ஒரு வாழைமரத்தின் அடித்துண்டு அடித்துக்
கொண்டு வந்தது ஒருவன் அதனைப் புணையாகத் தழுவி
நீந்தி விளையாடக்கொண்டிருந்தான் அவன் தற்செயலாய்
அங்கே ஒருத்தியைக் காண நோந்தது. அவள் இவன்
நெஞ்சத்தைக் கவாநதுகொண்டாள்

நெஞ்சம் அவள் பக்கம் செல்லவே, இவன் கைகள்
வெள்ளம் போகுப் வழியே சோந்தன. புணையும் இவனை
நெடுக இழுத்தது. இவன் கண்கள் அவளிடத்திலேயே
நிலைபெற்றுவிட்டன.

ஆற்று நீர், இவன் விரும்பின அவளிடத்தில் இவனைக்
கொண்டு செல்லாமல், தான் செல்லும் போக்கில் இழுத்
துச் சென்றது.

இருவா உள்ளமுங் கண்களும் அசைக்க முடியாதபடி
பிணித்துக்கொண்டமையால், இவனை நீர் இழுக்க இழுக்க
அன்றும் தன் ஆயமகளிரினின்றும் நீங்கித் தனியாய்,
தன்னை யறியாமலே, அவனைத் தொடர்நதுகொண்டிருந்
தாள்.

ஆனால் அவள் தாய்க்கு இதன் காரணம் ஒன்றுந்
தெரியவில்லை. தன் மகளின் பிணித்த அனபுடைமையை
அறியவில்லை. ஆகவே, அவனைத் தாங்குகின்றவள்போல,
“அங்கே தனியாகப் போகாதே; தோழியரோடு வந்து
சோந்தி கொள்” என்று கூவுகின்றாள்.

இதனால், அவள் “நாம எங்கிருக்கிறோம்; என்ன செய்கிறோம்” எனப்பொருளுந தெரியாமல ‘ஓ’வென்று அரற்றினாள்.

இப்படி அரற்றுமபடி வையை யாற்றில் கார காலத்து நீர் வரவு செந்நிறம் பூண்டு இரு பக்கக் கரைகளையுந தாக்கி வந்தது.

காதலின் இயல்பு இப்படிப்பட்டதென்பது இப்பாட்டில் இனிது விளக்கப்படுகின்றது.

குறிப்புரை — தழுவா - தழுவி கடு புனல் - மிகக் புனல். தாழ்வுழி - விருமபின் இடத்தில. தொடருஉ - தொடர். சேறல - செல்லாதே, சே - செந்நிறம். காரநீர் - மழைநீர். (சுஅ)

காதலன துன்பத்தில் காதலியும் பங்குகொள்ளல்

[காதலுணர்வு, உதவியுள்ளததை எழுப்புகின்றது தலைவிக்குத் தலைவன நலத்திலும் தலைவற்குத் தலைவன வளத்திலுமே கருத்துண்டாகின்றது. தலைவன பொருள் தேடுதல் முதலிய கடமைகள் செய்யுங்காலங்களில் அவன இன்னலுற்றமைக்குரிய உதவிகளைச் செய்யவே தலைவி விருமபுகிறாள். அறவோராகளித்தல் முதலிய தலைவின அன்பின் செயல்களுக்குத் தலைவன பொருள் தேடியுதலும் வகையில் துணை நிறக முயல்கின்றான். இருவருள்ளமும் சிழலாடும் தெளிநிலை பளிங்கே இச்செய்யுள்]

மரையா மரலகவர மாரி வறப்ப,
வரையோங்கு அருஞ்சுரத்து ஆரிடைச் செல்வோர்
சுரையமபு முழகச் சுருங்கிப் புரையோராதம்
உளநீர் வறப்பப், புலாவாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறு அத தடுமாற றருநதுயரம்
கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய காடுஎன்றால்,
எனநீர் அறியாதீர் போல இவைகூறின
நின்நீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எமமையும்
அன்புஅறச் சூழாதே ஆற்றிடை நுமமொடு
துன்பம் துணையாக நாடின அதுவல்லது
இன்பமும் உண்டோ எமக்கு.

கானமெங்கும் மலைகள் உயரமாய்க் காணப்படுகின்றன. வழிகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாய்க் கடப்பதற்கு அருமையா யிருக்கின்றன.

கொடிய வெயில் காலம். அங்கே மழையே இல்லை. தரையிலிருந்த புல்லெல்லாம் உலர்ந்துவிட்டன. பசுமப்புல தலை காண்பது அரிதாய்விட்டது.

அந்தக் கானத்தில் 'மரை' எனலும் ஒரு வகை விலங்குகள் உணவிலல்லாமல் அங்குமிங்கும் திகைப்புடன் ஓடுகின்றன. அவைகளின் பாவைக்கு 'மரல்' எனலும் ஒருவகைச் செடிகள் காணப்படுகின்றன. அவை, அவை களுக்குப் பொருந்திய உணவல்ல, வேறு வழியில்லாமல், அந்த எளிய விலங்குகள் அசை செடிகளையே கடித்து இழுகுகின்றன.

இங்ஙனம் எளிய விலங்குகளுக்கே அந்தக் கானத்தில் உணவிலையென்றால், அங்கே இருக்கும் மனிதர்களுக்கு எப்படி உணவு அகப்படும்? அவர்கள் அந்த வழிகளில் வரும் அயலூராராமேல் அமபு எய்து அவர்கள் கொண்டு போகும் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து உயிராவாழ்கிறார்கள்.

ஆ! அப்படி அமபு தைத்து உடல் சுருங்கி விழுந்தவர்களுக்கு அங்கே ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரூட அகப்படவில்லை. அவர்கள் உடம்பின் உள்ளே யிருந்த நீரூட வற்றிவிடுகிறது. அதனால், நாக்கும் உலர்ந்து வாடுகிறது.

தண்ணீர் கிடைக்காத வருத்தத்தால் அவர்கள் கண்கள் கலங்குகின்றன. வறட்சியின் கொடுமையால், கண்ணீரூட மிகுதியாகப் பெருக வழியில்லை ஒன்றிரண்டு சொட்டுகள் சிந்துகின்றன. அந்த நீர்த் துளிகளே அவர்கள் நாக்கில் தற்செயலாகப் பட்டு அதனை நனைக்கின்றன. அதுதான் அந்தக் காட்டில் நீர் வேட்கை தணிவதற்கு வழி. வேறு வழியில்லை.

அப்படிப்பட்ட கடுமையான காடுதான் தலைவன்

பொருள தேடுவதற்காகப் போக விரும்பிய கானம். தலை விகு இது தெரிநகது.

அவள திருக்கிட்டாள் ; கலக்கத்தால் உள்ளம் குழம்பியது. தனது பிரிவுத் துன்பம் ஒரு பக்க மிருக்க, தலைவன அக கானகத்தில் அடைய நேருந துன்பம், அவளுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. பெருமூச்சு விட்டாள்.

“ஆ, அப்படியப்பட்ட கடுமையான காடு!” என்று அவள வாயிலிருந்து ஒரு சொல் அவளை அறியாமலே எழுந்தது. தலைவனை நோக்கினாள்.

“அப்படியானால், நீங்கள் எனது தன்மையை அறியாதவர்களபோல இப்பிரிவு மொழிகளைப் பேசுகிறீர்கள். தங்களைப் பிரிந்தது எனது உயிர் இந்த உடலில் நிலைத்திருக்குமா? பெருந்தகையே, நீங்கள் இப்படிச் சொல்லுவது உங்கள் நல்லியலபுகளுக்குப் பொருந்துமா? உங்கள் உள்ளத்தில் அன்பு அறுமபடி இவ்வாறெல்லாம் எண்ண வேண்டாம்” என்று சொன்னாள். கலக்கத்தால் மேலும் பேசக்கூடவில்லை.

பின்பு, சிறிது நேரங் கழித்து, ஏதோ துணிந்தவளாய், தலைவனை அணுகினாள்

“தாங்கள் கட்டாயம் போக வேண்டுமா?”

“அனபே, பொருளுக்கு வேறே என்ன செய்வது?”

“அப்படியானால், தங்கள் துன்பத்திற்குத் துணையாக நானும் உடன் வருமபடி நினைப்புகள்; அதுவல்லாமல் எனக்கு வேறு இன்பமில்லை!” என்று முடிவாகச் சொன்னாள்.

காதலர் அன்பு எந்தத் துன்பத்திற்கும் அஞ்சாது.

இந்த உள்ளநிலை இப்பாட்டில் மிகவுரு சுவையாகக் காட்டப்படுகின்றது.

குறிப்புரை:—மரையா, மரை ஆ, அதாவது, மரை என்னும் ஓர் ஆன இனம், மால் - ஒருவகைக் கற்றாழை எனபா. வரை -

மலை; ஆர இடை - அரிய வழி, சுரை அம்பு - மூட்டுள்ள அம்பு; புரையோர - இங்கே, பொததல் அறிவு உடையவாகன், அதாவது தாழ்ந்தவர்கள் எனனுங் கருத்தில் வந்தது 'புரையோராதம் சுரையம்பு' என்று சோததுக்கொள்ள வேண்டும் என நீர் - என இயல்பு; அதாவது, கணவனைப் பிரிந்து உயிரதரியாத இயல்பு நெடுந்தகாய - பெருந்தகையையுள்ளவனே! சூழாது - எண்ணாமல், ஆற்றிடை - வழியில், நாடின - இங்கே மனங்கொண்டால் என்பதற்கு வந்தது (சுக்)

உயிர் ஒன்று உடல் இரண்டு

[வேற்றுமை நினைவு உள்ளவரையிற் காதல் உணர்வு நிறைவெய்தியதாகாது, இயற்கைக் காதலுமாகாது. நிறைவெய்திய பொருந்திய காதலானால், காதலா இருவரும் தம்மை ஒருயிரின இருவடிவமெனவே கருதுவார்களவொழுக்க நிகழ்ச்சியை விரைவிற கற்பொழுக்க நிகழ்ச்சியாக அமைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு மணங்கூடுவா]

யாயே கண்ணினும கடுங்கா தலளே,
எந்தையும் நிலனுறப் பொரு அன, 'சீறடி சிவப்ப
எவனில! குறுமகள் இயங்குதி' எனனும்,
யாமே, பிரிவின றியைந்த துவரா நடபின
இருதலைப் புள்ளின் ஒருயி ரமமே;
ஏனலங் காவலா ஆனது ஆரத்தொறும்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோள பலவின பழுப்பயம் கொணமார்
குறவா ஊன்றிய குரம்பை புதைய
வேங்கை தாஅய தேம்பாய தோற்றம்
புலிசெத்து வெரீ இய புகர்முக வேழம்
மழைபடு சிலம்பில கழைபடப் பெயரும்
நலவரை நாட! நீவரின,
மெல்லிய லோருந் தானவா ழலளே.

—அகநானூறு, கஉ.

ஒரு மலைநாடு; அங்கே, மழைமேகங்கள் உருவாகத்

தகக உயாந்த மலைகள் இருந்தன; தலைவன் அந் நாட்டைச் சோந்தவன் அம் மலைகளில் பலா, வேங்கை, மூங்கில முதலான மரங்கள் வளங்கிருந்தன. திண்புனங்களும் உண்டு காவலிருப்போர் அடிககடி ஓசைசெய்து பறவை முதலியவற்றை ஓட்டுவார்கள். இவ் வேளையை, அங்கே பலா மரங்களிலிருந்த கிளிகள் அடிககடி கேட்டுப் பழகிக் கொண்டமையால், அக் கிளிகளும் அவாகளைப்போலவே ஓசையிட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

பலாப் பழங்களின் பலனைக் கொள்வதற்காகக் குறவர்கள் அம் மலைப் பக்கத்திற் சிறு சிறு குடில்கள் அமைத்துக் கொண்டிருப்பதுண்டு. பக்கத்திலுள்ள வேங்கை மரங்கள் அக் குடில்கள் மறையும்படி தாழ்ந்து தேன்பரக்குந் தோற்றத்துடன் தழைத்திருந்தன.

குடிலைத் தழுவித் தழைத்திருந்த இவ் வேங்கை மரத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு அதனைப் புலியென்று கருதி அஞ்சிய யானை, மூங்கிற செடிகள் தன் காலின்கீழ்ப் படந் அழியும்படி விரைந்து நீங்குகின்றன.

இத்தகைய மலைகளையுடைய நாட்டே! என்று தலைவனைத் தோழி அழைத்து,

“நீ இரவு நேரங்களில் இப் பக்கங்களில் வருவதானால், மெல்லிய இயற்கையுடையவளான தலைவி உயிர் வாழமாட்டாளே, என்ன செய்யலாம்?”

“இவள் தாயோ இவளைத் தன் கண்ணிவிட, மிகக் அன்புபாராட்டிப் பாதுகாத்து வருகின்றாள். தந்தையோ, இவள் சிறிய அடிகள், சிவந்தவிடுமென்று கருதி அவை சற்றுத் தரையிற்படுத்தையும் பொருதவனாய், ‘ஏடி சிறுமி! எங்கே என்ன செய்யப் போகின்றாய்’ என்று கேட்கிறான். இவ்வளவு பாதுகாவலில் தலைவி இருக்கிறாள். தலைவியோ, பிரிதலியலாத முறையிற் கூடிய, வெறுத்தலில்லாத புடையவளாய் இரண்டு தலைகளையும் ஒருமடபிணையும் உடைய பறவையைப்போல நின்னோடு ஒருயிராய் இருக்க

கின்றாள் ; நீதான், இதற்கு ஏதேனும் வழிசெய்யவேண்டும்” என்று சொல்லுகின்றாள்.

யானை, வேங்கை மூடிய குட்டைப் புலியென்ற கருதி அஞ்சித் தனக்கு உண்பொருளான மூங்கிலையுங் காலினகீழ் அமுககி அழித்துச் செலவதுபோல, நீயும் எம் உறவினாக்கு அஞ்சி நினக்கு நுகாபொருளா யிருக்குந் தலைவியையும் மடித்து ஒழுகுகின்றனை, அங்ஙனம் அஞ்சி யொழுகாமல், தமரை அணுகி வரைவுக்கு முயற்சி செய்தால் எல்லா இன்னல்களுந் தீருமே என்பது இவற்றின் கருத்து.

குறிப்புரை —யாய - தாய, கடு - மிக்க, காதலன் - அன் பின்ன், இல - ஏம், குறும்கன் - சிறுமியே, எவன் இயங்குதி - எனசெய்யப் போகின்றாய் என்று கொள்ளவேண்டும் எனனும் - என்று கேட்பான். துவரா - வெறுத்த வல்லாத எனல - தீனைப் புனம், அம் - சாரியை; பொருளில்லை ஆனது - அமையாமல், அடிக்கடி என்பது கருத்து ஆர்த்து - ஆரவாரமாய் ஒலிசெய்து. விளி - ஓசை, பயிற்றும் - பழக்கிக்கொள்ளும் வெளில் - அணில் ஆடு - விளையாடுகின்ற, சினை - கினை விழு கோள் - நல்ல காய்; உழு - பழம். பயம் - பயன், பழுப் பயம் - பழத்தின் பயன், பெரிய கிளைகளையும் நல்ல காய்களையும் உடைய பலாமரம் என்பது. கொண் மாரா - கொள்ளும்பொருட்டு ஊன்றிய - நாட்டிய. புதைய - மறைய. தாய - பரந்த, தேம் - தேன் பாய - பரக்கும் செத்து - கருதி புலி செத்து - புலியென்று கருதி வெரீஇய - அஞ்சிய புகா - புள்ளி, புகா முக வேழம் - புள்ளிகள பொருந்திய முகத்தையுடைய வேழம் மறை - மோகம், படு - தோன்றுகின்ற, சிலம்பில் - மலையில். கழை - மூங்கில், பட - பட்டு அழிய பெயரும் - நீங்கும் நல வரை - உயர்ந்த மலை, மெல்லியலோரும் என்பதில் ஒரும அசை (எ0)

காதலின் பிணிப்பு

[காதலா எஞ்ஞான்றும் ஒருவரையொருவா பிரியாதிருக்கவே விரும்புவா முயற்சி காரணமாகப் பிரிய நேரினும் அவருடு கருத்தொற்றுமை இருத்தலின் அப் பிரிவுக்காலத்தில் உயிர்பொறுத்திருக்கின்றது. அக் கருத்தினக்கம் அறுபடுமாயின மெய்க்காதலா உயிரும் உடனே அறுபடும் அதற்கையோடுகுவாழ்தலே காதல், சாதலே பிரிவு]

ஆளவினைக கெழுநத அசைவில உள்ளதது
 ஆணமை வாங்கக காமம் தட்பக
 கலைபடு நெஞ்சம் கட்கண அகைய
 இருதலைக கொள்ளி இடைநின்று வருநதி
 ஒருதலைப படாஅ உறவி போனறனம்,
 நோங்கொல அளியள தானே யாககைக்கு
 உயிரிழையந தனன நட்பின அவவுயிர்
 வாழ்த லன்ன காதல
 சாத லன்ன பிரிவரி யோளே.

—அகநானூறு, நடங்க.

மணமககளின் வாழ்க்கைப் பிணிப்புக்கு இப் பாட்டில் ஒரு நல்ல உவமம் வருகின்றது.

தலைவன தலைவியரது நட்பு உயிருருவியது; வெறும் மனவெழுச்சியன்று. நினைத்தாற கூடுவதும் நினைத்தாற பிரிவதும் போன்றதன்று பிரிவு எனபது, அவாகளுக்கு இறந்துபோவது ஒன்றேதான். அப்படியே, உடலோடு வாழுவ காலம் முழுமையும் அவாகளுக்குக் கூடுதலேயாம்.

முயற்சி காரணமாக அவாகள ஏதேனும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க நோந்தால, அந்தப் பிரிவும், உடலி லிருந்து உயிர் நீங்குவதுபோல அவாகளுக்குத் தோன்றும், மீண்டுந் சோந்திருக்கும்போது, உயிர் உடம்பில் வந்து வாழ்வது போலத் தோன்றும் அவாகள நட்பு, உடம்பில் உயிர் பொருந்தியிருப்பது போன்ற நட்பு

தலைவன தனனை உடலாகவும் தலைவியை உயிராகவும் கருதுவான் தலைவி தனனை உடலாகவும் தலைவனை உயிராகவும் கருதுவாள். அல்லது இருவருடம்பையும் ஒருடம்பாகவும், அதனுள் இருவருயிரையும் ஒருயிராகவும் கருதி வாழ்வா. உண்மையில் உணர்ச்சியே அப்படிதான் இருக்கும்.

இதற்கைய தலைவன தலைவியருள், முயற்சி காரணமா

கத தலைவன் சில காலம் பிரிந்திருக்கும் நேரம் வந்தது ; தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுகிறான் :

“முயற்சியின்பொருட்டு எழுந்த அசைவிலலாத ஊக கத்தினால் ஆண்மைத் தன்மை நமமைத் தலைவியினின்றும் பிரித்திழுககின்றது ஆனால், ஆருயி ரான தலைவியின் அன்போ அதனைத் தடுக்கின்றது. இதனா பிளவப்பட்ட நெஞ் சகருற்பு நம் கண்களில் ஒளிர, நாம், இருதலைக கொள்ளி யின் இடையில் நின்று வருந்தி ஒருமுகப்படாத எறும்பு போன்றனம் தலைவியோ நம்மால் அருள்செய்யத் தக்க வள் , ஆ, அவள் உள்ளம் நோவுப ன்றோ !” எனபது.

பிரியாக காதலரின் உள்ளப் பாங்கு இப்பாட்டில் கண்ணியமாய் எடுத்துக் காட்டப்படடிருப்பது பெரிதும் உணரத் தகுந்ததற்குரியதாகும்.

குறிப்புரை.—ஆள்வினை - முயற்சி அசைவு இல் - தளரத் தல்லாத , தடப் - தடைசெய்ய. கவை - பிளவு. கடகண - கண்ணின்கண் அகைய - ஒளிவிட உறவி - எறும்பு அளியள தானே - அவள் அருள் செய்யப்படுதற்குரியவள் (எக)

நனமையே வெல்லும்

[இயற்கையின் நடைமுறையை அறிந்ததுணர்தது ஒழுக்குத் தின்றி யமையாதது. உயிர்களின் வாழ்க்கையை இயற்கையானது தானே மிக அருமையாக நடத்திச் செல்கின்றது. ஒன்றை யொன்று அடக்கியாளும் வனமைகள் இயற்கையில் உள்ளன உயிர்கள் அம்முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவே மேற்கொள்ளின, சமை மிகுந்த இயற்கையோடு இயைந்த வாழும் வாழவும் பாழ்ப்பம். இச்செய்யுளில் அந்த ஆற்றல்கள் காட்டப்படுகின்றன]

குளிரும் பருவத்தே யாயினும் தென்றல்
வளிஎறியின் மெய்யிற கினிதாம்,—ஒளிஇழாய்
ஊடி இருப்பினும் ஊரன நறுமேனி
கூடல இனிதாம் எனக்கு.

—ஐந்தினை ஐம்பது, ௩௦.

நனமையே வெலலும் என்பது ஓர் உறுதிமொழி. பொருள்கள், உணர்வுகள் எனனும் இரண்டிலும் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்

ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் குளிராகாலம் வருகின்றது. அந்தப் பருவத்திற் சிறிது காற்று வீசினாலும் அது மக்களுக்குக் குளிர் உண்டாக்கித் தொலைப்படுத்தும். ஆனால் அப்படி வீசங் காற்று, தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து வருந் தென்றற் காற்றாய் இருந்தால், அந்நிலையிலும் அது தனது இனிமையைப் புலப்படுத்தாமற் போவதில்லை. தென்றல், உடம்பிற்கு அக் குளிரும் பருவத்திலும் இனிதாகவே இருக்கின்றது. நனமை வென்றது.

இனி உணர்வு வகைகளை நோக்குவோம் உணர்வுகளுள் முதன்மையானவை ஆண் பெண் உணர்வுகளேயாம். அவருணர்வுகளிலும் நல்லன தீயன உண்டு

ஏதோ காரணத்தால், கணவன் மனைவியாக்குள் ஊடல் உண்டாயிற்று குற்றம் இல்லாமலே ஊடல் கொள்வதாயிருந்தாலும், அந்த நேரம் அவர்களுக்குக் குளிராகாலம் போலச் சிறிது இன்னல் தருவதேயாம் ஆயினும் வெற்றி பெறுவது ஊடலன்று, கூடலேதான்.

கணவன் கூடிச்சென்றபின், தோழி தலைவியை அணுகினாள். தலைவியைப் பார்த்த அளவிலேயே, கூட்டம் நிகழ்ந்த குறிப்புத் தெரிந்தது. தானே உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று தலைவி நினைத்தாள். உடனே அவள், “தோழீ, குளிரும் பருவத்திலே யானாலும் தென்றற் காற்று வீசினால் உடம்பிற்கு இனிதாயிருக்கின்றது; நான் ஊடியிருந்தாலும் அந்த ஊரனது சிறந்த மேனியைக் கூடுதலே எனக்கு இனிமையாயிருக்கின்றது, நானென்ன செய்வேன்?” என்று சொல்லிப் புன்னகை கொண்டாள்.

ஊடுதற்குக் காரணமாயிருந்த குறைகளைக் காட்டிலும், கூடுதற்குக் காரணமாயிருந்த தலைவனது சாயல் என்னும் நன்மை பெரியதாயத் தோன்றி வெற்றிகொண்டாள்.

அதற்குத் தலைவிதான் என்ன செய்வாள்? நன்மைகள் வெலலுவது இயற்கை.

குறிப்புரை — வளி - காற்று. எறியின - வீசிஞால, மெய - உடம்பு ஒளிஇழாய - ஒளியையுடைய அணிகலன்களை அணிநதிருக்குந் தோழி! ஊரன் - மருதநிலத்துத் தலைவன் நறு மேனி - நல்ல உடம்பின (எஉ)

‘களவு’ எனபதன் கருத்து

[இன்பம் உளளுணாவக்ளைப் பற்றியது துன்பம் புறநிழ்ச்சிகளைப் பற்றியது ஆகவே இன்பம் நிகழ்த்துவோர் ஒழுக்கம் உள னொழுக்கமாய அகமாயக் களவுபோலத் தோற்றுசல இயல்பே அதுகொண்டு அதனைத் தீதெனத் துணைதல பொருநகாது மெய்மமை யென்பது மறைவையும் வெளிப்படையையும் பொறுதற்கன்று, அது மனச்சான்றைப் பற்றி நிகழ்வதாகும்]

கொண்கன பிரிந்த குளிர்பூம் பொழிலநோக்கி உண்கண சிவப்ப அழுதேன, ஒளிமுகம் கண்டுஅன்னை ‘எவ்வம் யாது’ என்கை, கடலவநதுஎன் வண்டல சிதைத்ததுஎன றேன.

—ஐந்திணை ஐம்பது, சச-

ஒரு வியப்பு! துன்பம் மிகுதி யாக ஆக, அது வெளி முகம் நோக்கி வருகின்றது. இன்பம் மிகுதி யாக ஆக, அதுவோ உள்முகம் நோக்கிச் செல்கின்றது. வெளியே அலைகின்றபோது யாக்கும் துன்பமாயிருக்கின்றது; ஆனால் இன்பம் விருட்புகின்றபோது அவர்கள் உள்ளே செலலுகின்றார்கள். ஆகவே, வெளியில் தெரியாமல் உள்ளவாய் நிகழ்தலே இன்பத்தின் இயல்பென்பது இதனால் தெரிகின்றது. இவ்வுண்மைகளை முன்னோ முன்பே தெளிந்திருக்கின்றனர். வெளியில் தெரியாமல் நிகழ்வது எனலும் இயல்பினைக் ‘களவு’ எனலுஞ் சொல்லால் மெல்லத்தெளிய வைத்திருக்கின்றனர். உள்ளவாய் நிகழ்வது எனலும் உண்மையை ‘அகம்’ எனலுஞ் சொல்லால் உணர் வைத்திருக்கின்றனர். இவை எவ்வளவு நுட்பமாயிருக்கின்றன!

அகததுக்கு அகமாய மறறவா அறியமாட்டாத நிலைமையில் நிகழுவதே இங்ஙனம் இன்பவுணர்வின இயல்பாயிருத்தலால், உண்மையில் இனபம நுகாவோ ரென்பவா பிறரால் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத உள்ளொழுகக நிலைமையிலிருப்பதே இயல்பாயிருக்கின்றது களவொழுககம எனனும பெயர் ஆ, எவ்வளவு ஆழந்த கருத்தை அறிவுறுத்துவதாயிருக்கின்றது !

‘கணவன பிரிந்துபோன குளிரந்த பூக்கள நிறைந்த சோலையைப் பார்த்து, என மையுண்ட கண்கள சிவகரும்படி ஆற்றமுமையால் அழுதேன. ஒளிமிக்க என் முகத்தைப் பார்த்து என தாய், ‘வருத்தம் யாது’ என்று கேட்க, நான், கடல அலைகள் வந்து என மணல விளையாட்டை அழித்தது என்றேன’ என்று ஒருத்தி சொல்லுமபோது, அவள் சொற்களில் எவ்வளவு களவு நிறைந்திருக்கிறது ! பிறரறியக் கூடாத உண்முகவொழுககமன்றோ அது !

அயலறியாதபடி உண்முகமாய நிகழுவதே இனபத்தின இயல்பானால், அதற்கு அவள் என்ன செய்யலாம் !

குறிப்புரை —கொண்கன - கணவன பொழில் - சோலை. சிவப்ப என்று வருத்தலால், மையுண்ட கண என்று கருமைநிறத்தோன்றப் பொருளுரைப்பது இங்கே சிறப்பு எவ்வம் - வருத்தம் வண்டல - விளையாட்டு, விளையாட்டுக்காக மணலிற கடமய சிறுவீட்டை இங்கே குறிக்கும். சிதைத்தது - அழித்தது. (எங்)

9. வாழ்க்கை முறை

உழவரும் வணிகரும்

[உழவும் வாணிகமும் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானவை உழவா, பலாக்கும் பலப்பல உதவுங் குளிரந்த அன்புவாழ்க்கையினர் ; வணிகர், பலாக்கும் வளம்பெருக்கும் முறைமையுள்ளத்தினர். அனபும் அறனுமாகிய இவ்விருவகை வாழ்க்கைத் திறனும் உடையதாயின, இவ்வுலகம் பண்பும் பயனுமிககுச் சிறக்கும்]

கொலைகடிந்தும களவுநீக்கியும்

அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்

நல்லானொடு பகடுஓம்பியும்
 நானமறையோர் புகழ்பரப்பியும்
 பண்ணியம் அடடியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
 புண்ணியம் முட்டாத தணநிழல வாழ்க்கைக
 கொடுமேழி நசைஉழவா
 நெடுநுகத்துப் பகலபோல,
 நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோ
 வடுஅஞ்சி வாயமொழிநது
 தமவும பிறவும ஒப்ப நாடிக
 கொளவதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉம் கு
 பலபண்டம் பகர்நதுவீசம் [றைகொடாது
 தொலகொண்டித் துவன்றிருக்கை.

—பட்டினப்பாலை, ககக=உகஉ

‘சொல்வது ஒன்று செய்வது இரண்டு’ என்று ஒரு புது மொழியையும் இனி வழங்கலாமபோலத் தோற்று கின்றது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் முற்காலத்தில் அமைந்திருந்த வாணிகரிருப்பிடத்தைப்பற்றி உருத்திரங் கண்ணனா என்னும் நல்லிசைப்புலவா சொல்ல விரும்பினா. ஆனால் அவர் இரண்டு காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார், நயமாகவுஞ் செய்திருக்கிறார்

உலகத்தில் உழவு தொழிலும் வாணிகத் தொழிலும் தமக்குள் தொடர்புள்ளவை எல்லாத் தொழிலுக்கும் இவையே தாயுந் தந்தையும் போன்றவை. உழவும் வாணிகமும் இல்லாமல் உலகத்தில் என்ன காரியம் ஆகும்? இப்படி ஒன்றோ டொன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதனால் இவ்விரண்டையும் வேறு வேறுகப் பிரித்துக் கூற உருத்திரங் கண்ணனாக்கு மனம் வரவில்லை. வாணிகரைப் பற்றிச் சொல்லும்போதே உழவரைப்பற்றியும் அவர் சொல்ல விரும்புகிறார்

உழவரே உலகத்துக்குத் தாய் போன்றவா ; வாணிகரே தந்தைபோன்றவர். தாய் போன்றவரை முன்னால் வைத்துச்

சொல்லுவதே சிறப்பு இங்கே அங்ஙனமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

நூல்களில் எந்தக் கருததையும் ஒரு தொடர்பில்லாமல் இடையே கோத்தவிட முடியாது வாணிகரைப்பற்றிச் சொல்லவந்தபோது, அவர்கள் நடுநிலைமை என்னுங் குணமுடையவர்கள் என்று ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினார் தொடங்கியவா அதற்கு ஓர் உவமை காட்டக் கருதி, அதன் வாயிலாகத் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள விரும்பி, 'உழவரது முகத்தடியின் பகலாணிபோல் அவர்கள் நடுநிலைமையுடையவர்கள்' என்று ஓர் உவமை கூறும் முறையில் வைத்து உழவாக்கும் இடமுண்டாக்கிக் கொண்டார். இனி அவ்வுழவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை விளக்குவதற்கும் அவர்க்கு இடம் நேரத்துவிட்டது

உழவா 'இவர்கள் மரக்கறி யுணவுகளைப் பயிர் செய்வதற்கு உரியவர்கள். 'உழவா' என்னும் பெயரினாலேயே இவர்கள் ஊன் உண்ணுங் கட்டாயமில்லாதவர்கள் என்பது பெறப்படும். ஊன் உண்ணாதபோது, அதன் பொருட்டு ஓர் உயிரையுங் கொலைசெய்யவேண்டிய கட்டாயமும் இல்லாதவரே யாவா. ஆதலாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து உழவர்கள் கொலைத் தொழிலிலிருந்து நீங்கி யிருந்தார்கள். களவு செய்வதும் அவர்களிடம் இல்லை மற்றவர்களுடம் இக் கொலைகளவுகளிலிருந்து நீங்கி வாழும்படி செய்துவந்தார்கள். அவர்கள் தேவர்களின் வழிபாடு உடையவர்கள். வேளவிகள் செய்து அவற்றின் வழியாகத் தேவார்கட்கு அபியுணவு ஊட்டுவார்கள் பால் முதலியவற்றிற்காகப் பசுவையும் உழவு, முதலியவற்றிற்காக எருது கட்டா முதலியவற்றையும் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தார்கள். அந்தணர்களின் நற்செயல்கள் எங்கும் பரவுவதற்கு இடஞ்செய்து வந்தார்கள். அவர்கள், ஏழை எளியவார்கட்கும், விருந்தினார்கட்கும், அறவோர் முதலியவார்கட்கும் அவ்வப்போதும் பணியாரம் பொங்கல் முதலிய உண்பொருள்கள் கொடுப்பார்கள். புதிது விளைந்துவந்த அரிசிப் பருப்பு முதலியனவும் உதவுவார்கள் என்னும் அறச் செயல்கள் தவறாத அருள் நிரம்பிய குளிர்ந்த வாழ்க்கையை

யுடையவர்கள் முடங்கிய கலப்பையினால் ஆகும் உழவு தொழிலையே விரும்பிச் செய்கின்ற உழவர்களின் இயல்பு இப்படிப்பட்டது.

வணிகர் அவ்வுழவரது நுகரத்தடியில் தைத்த நடு ஆணிபோல இவ்வணிகர்கள் சரியான நடுவுநிலைமையைப் பெற்ற நல்ல நெஞ்சத்தை யுடையவர்கள். உலகியல் நடைக்கு வடுவாகும் என்றஞ்சி உண்மையையே பேசுவார்கள். தமமுடைய பொருள்களையும் பிறருடைய பொருள்களையும் ஒன்றுபோலக் கருதி, தாம் பிறரிடம் விலை கொள்வதையும் மிகுதியாகக் கொள்ளாமல் தாம் பிறர்க்கு விலையாகக் கொடுப்பதையும் குறைவாகக் கொடாமற் பல பண்டங்களையும் ஒழுங்காக விலை கூறி விற்பார்கள் இம் முறைமைகளாற் பழமை தொடரே திரண்டுவரும் பெருஞ் செலவம் படைத்தவர்கள். இத்தகைய சிறந்த வாணிகர்கள் செறிந்திருக்கும் இருப்பிடங்கள் காங்கிர்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தன.

காங்கிர்பூம்பட்டினத்திலிருந்தவராக இங்கே சொல்லப்படும் வணிகர்கள் தொகுத்துவிற்கும் பெருவணிகர்களாதலின், அவர்களே உழவு தொழில் செய்துகொள்ளுதலும் இயலாது வணிகத் தொழில் ஒன்றையே உடையவர்கள் அதலின் உழவரை இவரினும வேறுகக் கொண்டு இவர நடுவு நிலைமைக்கு அவரது நுகரத்தானியை உவமை கூறுமுகமாக அவரைப்பற்றியும் ஆசிரியர் விளக்கிக் கூறினார் என்று கொள்ளவேண்டும ஒன்று சொல்ல வந்தது இரண்டு செய்த இவ்வாசிரியரின் திறம் பெரிதும் பாராட்டு தற்குரியதேயாம்.

குறிப்புரை — ஆவுதி - அவி யுணவு, அருத்தியும் - நுகர்வதும் பண்ணியம் - தின்பண்டம். அட்டியும் - கொடுத்தும் பசும் பதம் - சமைக்காத பச்சை உணவுப் பொருள், பதம் - உணவுப் பொருள்கள்; பச்சரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் முதலியன இவற்றில் அடங்கும். தண் கிழல் வாழ்க்கை - குளிராத அருள் வாழ்க்கை, அதாவது, அருளுள்ளத்தோடு கூடிய வாழ்க்கை. கொடு - வீணாத. மேழி - கலப்பை; இங்கே அதன் தொழில் உணர்த்தும் நகை

உழவா - விரும்புதலையுடைய உழவா நெடு துகம் - நீண்ட துகத
 சடி பகல - பகலாணி, நடு ஆணி நடு - நடுவு நிலைமை நினற -
 நிலைபெற்ற வாய - உணமை. தம் - தம்முடையன. பிற - பிற
 பொருள்கள், அதாவது, பிறருடைய பொருள்கள் மிகை
 கொளாது - மிகுதியாகக் கொள்ளாமல். பகாநது - விலைகூறி;
 சரியான விலைகூறி எனபது கருத்து. வீசம் - வீசுதலால் கொல -
 பழைமையான கொண்டி - கிரளான தொகை வாணிகத்தால்
 பழைமையாகவே உருவான திரண்ட பெருந்தொகைகள் செறிந
 திருக்கும் இருப்பிடங்கள் எனபதற்கு, 'தொலகொண்டித் துவன
 றிருக்கை' என வந்திருக்கின்றது 'உழவரது பகலாணிபோல
 நன்னெஞ்சினோரான வாணிகர பலபண்டம் பகாநதுவீசம் தொல
 கொண்டித் துவனறிருக்கை' என முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்
 பகாநது வீசுதலால் பழைமைதொட்டே மிக்க செலவம் செறிந்திருக்
 கும இருப்பிடங்கள் எனபது பொருள் (எச)

காமங் குறையினும் காதல் குறையாது

[வாழ்க்கையின் முற்பகுதி கலங்கலோடு கூடிய வெள்ளம் போன்றது,
 பிற்பகுதி தெளிந்தது பயன்பட வொழுமும் நீரக்கால போன
 றது மழை பெய்து வரும் வெள்ளம் முன்னும் பின்னும்
 தொடர்ந்தொழுமுகுமாயினும், இவ்வேறுபாடு அதன்கட காணப்
 படுகின்றது வாழ்க்கை இவ்வாறு அம் மழை வெள்ளத்தை
 ஒத்தது இதனால் கலக்கமுந் தெளிவுமடங்குமன்றி, ஆரவாரக்
 கலிப்பும அடங்கிய இனிமையும் புலனாகும்]

காமம் ஒழிவ தாயினும் யாமததுக
 கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி
 விடரகத தியம்பு நாட'எம்
 தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயி னானே.

—குறுந்தொகை, சஉ.

'இளமையின் மனவெழுச்சியான காம நிலைவு நீங்
 குவதாயினும், தலைவ, நின்னிடத்தில எனக்குள்ள நட்புங்
 குறைபுமோ' என்று தலைவி கருதுவதாக இச்செய்யுள்
 அமைந்திருக்கின்றது 'முன நாளிரவில், மின்னல இடி
 முதலிய தொகுதிகளையுடைய பெரிய மழை பெய்ததனால்,

பின் நாளிலும் மலைப்பிளவுகளில் அருவி பெருகி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மலைநாடனே ' என்று தலைவனை அவள அழைப்பதாகவும் ஒரு குறிப்பு இசையடியில் வருகின்றது முன் நாளில் மழைபெய்யப் பின் நாளிலும் அருவி தொடர்ந்து பெருகுவதுபோல், வாழ்க்கையின் முற்பகுதியிற் காம நினைவுடன் தோன்றிய மெய்க் காதல், பிற்பகுதியிலும், அக் காம நினைவின்றி, தொடர்ந்து நிகழும் என்பது அதன் கருத்து.

குறிப்புரை:—காமம் - மெய்யுறு புணர்ச்சியின் பொருட்டு இளமையில் தோன்றும் மனவெழுச்சி இது மகப்பேறு காரணமாக நிகழுவது காதல் - உயிர் நேயம் உண்மையான காதலாகக் குழப்புப் பருவத்திற் காமம் ஒழிவதாயினும் காதல் ஒழியாது. இவ்வண்மையை இசையடியுள் புலப்படுத்துகின்றது கருவி - தொகுதி, மின்னல் இடி முதலியவற்றின் தொகுதி யென்பா மா - டெரிய, வீழ்நதென் - வீழ்நததூள் விடாகம் - விடரிடம், விடா - மலைப் பிளவு அருவிகள் மலைப் பிளவுகளில் திரண்டு விழுந்து ஒலிக்கும் இயம்பும் - ஒலிக்கின்ற, தேயுமோ - குறையுமோ வயின் - இடம், வயினான் - இங்கே இடத்தில் என்னும் பொருளில் வந்தது (எடு)

ஆணும் பெண்ணும்

[உயிரகளெல்லாம் ஆண் பெண் பகுப்பினையுடையன காரணம், பிரிந்து முயற்சிசெய்யும்பொருடும், பிரிந்த விடத்தும் அம் முயற்சிக்கோர் ஆறுதலாக ஆற்றலாக ஈப்பிருக்கும்பொருடும், வழிவழிப் பயன் விளைக்கும்பொருட்டுமாகும் இவ்வாழ்க்கை முறைமை, இயற்கையின் ஓர் அழகிய சித்திரம் அச் சித்திரத்தின் உயிரே காதல் இது என்றும், ஒருமுக உணர்ச்சியையும் ஆற்றலையும் உண்டாக்குகின்றது]

பூஇடைப் படினும் யாண்டுக்ழிந் தன்ன
நீருறை மகனறில் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக காமமொ
டுடனுயிர போகுக தில்ல, கடன்றிந்து
இருவோ மாகிய வுலகத்து
ஒருவே மாகிய புனமைநாம உயற்கே.

நுட்பமான கருத்துக்கள் இப்பாட்டின்கண் வலியுறுத்தப் படுகின்றன.

உயிரகள் ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பிறக்கின்றன. வேறு வேறாய்த் தோன்றுகின்றன ஆனால், ஒன்றை யொன்று அவாவிப்படியே இருக்கின்றன. இதனால், ஆண் உயிரும் பெண் உயிரும் தொன்றுதொட்டே தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படுகின்றனவென்பது பெறப்படும. உண்மையான கணவனும் மனைவியும் ஒருயிருடையராகவே கருதப்படுகின்றனர்.

‘இனப் பரு துயக்க வேண்டுமானாலும், இல்லற காரியங் களைச் செய்ய வேண்டுமானாலும் இருவராகப் பிரிந்து கின்றே கடனாற்றவேண்டியிருத்தலின், அக கடனற்றது இவ்வுலகத்தில் இருவராய்ப் பிறக்க நேரத்தது’ என்றும், ‘காரியங்களைப் பொறுப்புடன் செய்ய நேரும்போது ஒரோ வொருகால ஒருவரை யொருவா பிரிந்து ஒருவராய்த் தனித்து நிறகவேண்டியிருக்கின்றது’ என்றும், ‘ஆற்ற, காமமோ, ஒரு மலர் இடையே குறுக்கிட்டாலும் அங்ஙனங் குறுக்கிடுங் காலம் பல ஆண்டுகள் கழிந்தாற்போன்ற தன்மையதாயுள்ள நீரில் உறைகின்ற மகனறில் பறவைகளின் பிரிவறியாச் சோகையைப்போல, பிரிவு அரிதாகிய நீங்காக காமமாயிருக்கின்றது, இது காமத்தின் இயல்பு’ என்றும், ‘ஆதலால், தனித்து ஒருவராய் நிற்குஞ் சிறுமையி லிருந்து தப்பாம்பொருட்டு இப் பிறப்பில் இருவருக்கும் ஒன்றாக உயிர் பிரிவதாகுக என விரும்பப் பிறப்புகின்றது, ஏனென்றால், உயிர் பிரியும்போது கொள்ளும் எண்ணமே மறு பிறவியில் நிகழும் என்பதனால், அங்ஙனம் இருவருயிரும் ஒன்றாய்ப் பிரிந்தால், வரும் பிறவியில் எப்போதும் இணைபிரியாதிருக்கலாம் என்பது பெறப்படுமாதலின் என்றும் இப் பாட்டிலிருந்து பல கருத்துக்கள் புலப்படுகின்றன.

ஆண் பெண் இயைபுபற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு இவை மிகவும் உதவகூடும.

குறிப்புரை — உறை - வதிகின்ற, மகன்றில பறவைகள் எப்போதும் இணைபிரியாமல் இருக்கக்கூடியவை என்று சொல்லுவார்கள் தண்டா - நீங்காத உடன் - ஒன்றாக. தில் - விருப்பப் பொருளில் வந்தது கடன் - முறைமை புனமை - சிறுமையிலிருந்து உயறகு - தப்புமபொருட்டு. ‘உயறகு உடன் உயிர்போகு’ என்று கூட்டி உரைத்துக்கொள்ள வேண்டும் (எசு)

காதலும் ஈதலும்

[இனிய ஆண பெண கூட்டுறவு, புறநிகழ்ச்சிகளாலும் அகநிகழ்ச்சிகளாலும் உலகுக்குப் பயன்படுதலுடையது அக கூட்டுறவினமை, அவ்வாறு பயன்விளைததல் அரிது மனைவாழ்க்கையே, இரவலாகுப் பயன்படுதல் கருதியது மனைவியைப் பிரிந்துறைவோர் இரவலாகுப் பெரிது பயன்படாதவரே. இக் கருத்துக்கள் இச் செய்யுளால் பெறப்படும்]

மெல்லிய லரிவைநின் நல்லகம் புலம்ப
நினதுறந்து அமைகுவெ னாயின, எனதுறந்து
இரவலா வாரா வாகல
பலவா குகயான செலவுறு தகவே.

—குறுந்தொகை, கருள்

மக்கள் என்றால், அவர்களுக்கு அமையவேண்டிய நற்பண்புகளெல்லாம் ஒருங்கமையும் வகையில் நடந்துகொள்வதுதான் நல்லது. ஆடவர்க்கு வீரம் வேண்டும், காதல் முதலியனவும் வேண்டும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கொடுக்குவகுணமும் வேண்டும். இரவலாகு ஒன்று உதவுவதென்பது ஆடவர்க்குக் கட்டாயமாய் இருக்க வேண்டிய பெருங்குணமாகும். இரவலாகள் வாராத நாட்களை அவர்கள் விண் நாட்களாகக் கருதவேண்டும். முயற்சியின்மேல் வெளிநாடுகளுக்குப் பிரிந்து சென்ற காலங்களிலும், இரவலா வாராத நாட்கள் அவர்களுக்கு இன்பம் பயப்பன அல்ல.

தன் தலைவியை நோக்கி ஒரு தலைமகன், “மெல்லிய இயல்பினைப் புடைய பெண்ணே, நின் இனிய நெஞ்சம் தனித்து

வருந்தும்படி கின்னைப் பிரிநது வேறு முயற்சியில் மனம் அமைவேனாலு, அங்ஙனம் யான பிரிநது செல்லுந் தகுதி யான காலத்திலும் இரவலாகள் எனனைக கருதாமலும் வாராமலுமிருக்கும் நாட்கள் பலவாகட்டும்” என்று சொலலுகின்றன.

சுதைப பண்பை எவ்வளவு மேலாகக் கருதிப் போற்றி வருகின்ற நென்பது, அவன இங்ஙனம் வருசினமாகக் கூறிய முறைமையினால் நனகு புலப்படுகின்றது.

காதற் குணத்தின பயன சுதற்குணம் என்பது இது னால் இனிது தெளியப்படும்

குறிப்புரை —மெல இயல் - மெனதன்மை; அரிவை - அரி வையே, பெண்ணே அகம் - நெஞ்சம் புலம்ப - தனிதது வருந்த. அமைகுவெனையின் - அமைகுவேனையின், என துறந்து - எனனை நீங்கி, எனனைக கருதாமல் எனபது கருத்து வைகல் - நாட்கள். பலவாகு - பலவாக ஆகட்டும், செல்வறு - செல்லுகின்ற, தகவு - தகுதியான நாட்களிலும், தக்க காரணத்தோடு பிரிநது செல்லும் நாட்களிலும் இரவலா பல நாட்கள் வாராமற்போவார்களாக எனபது பொருள் (என)

முயற்சியும் வேண்டும்

[வாழ்கைக்கு முயற்சியும் வேண்டும், அம் முயற்சி, இயற்கை நோவை ஒத்தியங்குதலும் வேண்டும் இயற்கை நோவு வேறு, அகன் படன வேறு பயன, முயற்சியி னறி விரைவாகவும் நிறை வாகவங் கிடைப்பது அரிது முயற்சியின்றி இயற்கை நோவி னால் மட்டும் உண்டாகும் பயன, முற்றிக் கனிதலின்றித் தானே உதிர்நதுபோகும் பிஞ்சை யொத்தது]

நறுவடி மாஅதது மூக்கிறுபு உதிர்ந்த
சார்ந்தண பெருவடுப பாலையிற குறவர்
உறைவீழ ஆலியின தொகுககுஞ் சாரல
மீமிசை நனனாட் டவாவரின,
யானஉயிர் வாழ்தல கூடும் அனனாய்.

ஒரு நாள் தோழியை நோக்கித், “தலைவர் இன்னும் வரவில்லையே” என்று தலைவி ஆறாறமையோடு சொன்னாள்.

தோழி. “வந்துவிடுவா; திருமணத்துக்காகப் பொருள் தொகுக்கும்பொருட்டுப் போயிருக்கின்றா.”

தலைவி. “உம, அவா எங்கே அவவளவு விரைவாக வரப்போகிறா? அவா ஊராரைப் போலத்தானே அவரும் இருப்பா!”

தோழி: “அவரையே இன்னும் நமக்கு நன்றாகத் தெரியாதே; இதற்குள் அவா ஊராரைப்பற்றிக்கூடப் பேசத் துணிந்ததுவிட்டாயே; இருக்கட்டும், அந்த ஊரார் இயல்புதான் எப்படி? சொல்லு பாரப்போம்.”

தலைவி: “உனக்கு எல்லாம் சொல்லவேண்டும்,..... அவா ஊர், மலைச்சாரல்; அங்கே பாலைவழிகள் உண்டு; போதுமா? அருகில் மாமரங்கள் இருக்கும், அவற்றிலிருந்து மாவடுக்கள் உதிரும.....”

தோழி: “நான் இவையெல்லாமா கேட்டேன்!”

தலைவி. “குறையும் சொல்லுவதற்குள் என்ன துரிதம்? மழையில் விழுகின்ற ஆலங்கட்டிக்களைப் பொறுக்குவது போல அங்கிருக்கருங் குறவர்கள், தாமே விழுகின்ற அந்த மாவடுக்களைப் பொறுக்கிக்கொள்வார்கள்.”

தோழி. “இப்போது நானாளு, தலைவர் இன்னும் வரவில்லையே, வரவில்லையே என்று துரிதப்படுகிறேனபோலிருக்கிறது! உம, அப்படியானால், அந்தக் குறவர் குணம் தலைவாக்கும் இருக்கிறதென்கிறாய்.”

தலைவி. “பின்னையென்ன? முயன்று பொருளிட்டினால், விரைவாகக் கிடைக்கும் தானாகக் கிடைக்கும் போது, தொகுத்துக்கொண்டு வருவதென்றால், அவவளவு விரைவாக முடியுமா? பொருளுக்காகவே சொல்லவில்லை; திருமணம் முடிக்கும் முறையிலாவது, அவராக ஏதாவது முயற்சி எடுக்கிறாரா? விரும்புவனவற்றிற்குத் தாமாக ஒன்றும் முயல்வதில்லை. கிடைத்தால், போற்றிக்கொள்

வார். நம உறவினாகள எங்கே அவர்களாக என்னைக் கொடுத்ததுகிடப் போகிறார்கள! என்னவோ, அவர் வரின, யான் உயிர வாழ்தல கூடும்; அவவளவுதான.”

இதில வரும் உவமை நயமானது.

குறிப்புரை — நறு அடி - நல்ல அடிமாதையுடைய; மூக்கு - காயின் அடி இறுபு - இறுது ஈர தண பெரு வடு - பிளப்பான பச்சென்ற பெரிய மாம்பிஞ்சை, உறை வீழ ஆலியின் - மழையில் விழுகின்ற ஆலங்கட்டியைப்போல சாரல - பக்கமலை மீ - மேல்; மீமிசை - மேலிடத்தையுடைய, மலையின் மேலிடத்தை யுடைய நலநாட்டவர் அனஞய - தோழி. (எஅ)

மறையின் ஆதரவு

[உலக வியப்புகளுள், மழை மிக்க அருமை பெருமை வாயந்தது, தலைமையான அருட்டிறமிகத்து, வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பறபல உணமைகளைப் புலப்படுத்துவது. வாழ்க்கை யானது, அனபும அருளும் அறனும் உடையதாதல் வேண்டும். திங்கள் அண்டையும், ஞாயிறு அறனையும் புலப்படுத்துமாயின், மழை அருளியல்பைப் புலப்படுத்துவதாகும். வாழ்க்கைக் குரிய மக்கள், மழையையும் அருவியையும் நோக்குங் காலங் களில், அருள நின்றவு தானே எழப்பெறுகின்றனர்]

குன்றக குறவன ஆர்ப்பின் எழிலி
நுண்பல அழிதுளி பொழியும் நாட! -
நெடுவரைப் படப்பை நுமமூர்க்
கடுவரல் அருவி காணினும் அழுமே.

—ஐங்குறு நூறு, உகக.

இந்தப் பாட்டிற் சொல்லியிருப்பதென்ன? தோழி, தலைவனை நோக்கி, “நாடனே, பெரிய மலைப்பக்கத்திலிருக் கும் உன் ஊரின் அருவியைக் கண்டாலும தலைவி அழுகின்ற னள்” என்கிறாள் அதோடு விடவில்லை, “குறவன உழவு தொழிலுக்கு ஆவாரித்தால அதற்கு இசைநது மேகம் மழைபொழிகின்ற நாடனாக நீ இருக்கின்றாய்” என்றுஞ் சொல்கின்றாள்.

தலைவனுக்கு இவற்றால் ஆராய்ச்சி பிறந்தது. என்ன கருத்தால் இவள் இப்படி இரண்டு கருத்துக்கள் சொல்லக் கூடும் என்று கருதினான்

ஆம், நமதுரைச் சோந்த பொருள் எதுவாயிருப்பினும் அது தலைவனுக்கு ஆற்றாமை தரக்கூடும். அருவியைக் கண்டவுடனே அவளுக்கு அழுகை பெருகியிருக்கும் நாம் விரைவில் அவளைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளாமற் கைவிட்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பாள்.

இன்னொன்றும், நமமேற குறை காட்டுவதற்குத்தான் தோழி, சொல்லியிருக்கவேண்டும். என்ன குறை இருக்கப்போகின்றது? விரைவில் திருமணம் முடிக்கவில்லையே என்று அவர்கள் கருதும் கருத்துக்கு நாம் ஆதரவு தரவில்லை என்னுங் குறைதான் இருக்கப்போகிறது. அதற்காகத்தான், 'மலைக் குறவன் தினை விதைப்பதற்காக உழுவதற்கு முயற்சி செய்தால் உடனே மழை பொழிகின்றது; அதற்கைய நாடனியிருந்தும், நாங்கள் திருமணத்திற்காக முயற்சி செய்வதற்கு நீ தண்ணளி செய்யவில்லை' என னுங் கருத்துப்படத் தோழி மற்றுமொன்றையும் சொல்லியிருக்கிறாள்

எவ்வளவோ மனம் நொந்திருந்தாலல்லாமல் இவர்கள் இங்ஙனம் சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள். எதற்காக அவர்கள் மனம் நோவ வேண்டும்! விரைவில் திருமணத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டுவதுதான்; என்று தலைவன் அது கேட்டதும் ஒரு துணிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

இவன் மனத்தை இவ்வளவு பதப்படுத்தித் திருத்த வதற்கேற்ற அருமைப்பாடு இப்பாட்டுக்கு இருக்கத்தானே வேண்டும்!

குறிப்புரை — ஆரப்பின - ஆரவாரித்தால், ஏறும் துகத்தடியும் ஏந்தி மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு பலருங் கூட்டமாய்க் கல்லென்று உழவகுப்பு புறப்படுதலின், ஆரவாரித்தல் என்றார். எழிலி - மேகம். நுண பல அழி துளி - சிறிய பலவான சிதாந்த

துளிகள். நாட - நாடனே! படப்பை - பகம்; மலைப் பக்கம். கடு
வால் அருவி - விரைவாய ஒடிவருதலையுடைய அருவி. (எக)

நீக்குமிழி போனது இனமை நலம்

[உலகத்தில் ஒவ்வொரு நனமையும் இரண்டு ஆற்றல்களின் பயனா
யுள்ளது அவற்றை எதிராற்றல் இணக்கவாற்றல் என்றாவது,
அன்பாற்றல் அருளாற்றல் என்றாவது, சாப்பாற்றல் இசைவாற்
றல் என்றாவது கூறலாம். ஒருவா விருமபுதலும் மற்றவா
அதற்கு அருளுதலும் இவ்வல்லமைகளே. இவற்றின் இணை
வால் நலம் செழிக்கின்றது]

குரங்கின் தலைவன குருமயிர்க் கடுவன்
சூரலஞ் சிறுகோல் கொண்டு வியலறை
மாரி மொககுள புடைக்கும் நாட!
யாமநின் நயநதனம் எனினுமஎம்
ஆய்நலம் வாடுமோ அருளுதி எனினே ?

—ஐங்குறுநூறு, ௨௭௭—

‘வெந்த புண்ணில வேல நுழைவதுபோல’ என்று
ஒரு பழமொழி உண்டு இந்தப் பழமொழியைக் கேட்கும்
போது, கேட்பவா காதிலேகூட வேல நுழைவதுபோல
ஒரு துன்ப உணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

துன்ப உணர்ச்சியே தோன்றாமல் ஆனால் அதற்கு
மாறாக ஓர் உவகையுந் தோன்றுமாறு, இதே கருத்தை இந்
னும் அழகாக இப்பாட்டில் ஒரு சுவையான உவமை வாயி
லாக ஆசிரியர் கபிலா வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

‘தலைவனைக் காதலித்ததொன்றே தலைவியின் அழகைக்
குலைக்கப்போதும் ஏனென்றால், எந் நேரமும் தலைவன்
மேலேயே ஏககம் இனி, அவன் இடையிடையே சில
நாட்கள் விட்டு விட்டும வருவதென்றால், அந்தப் பிரிவு
அவள் அழகை இன்னும் எவ்வளவு குலைத்துவிடும்? இச்
செயல் எதுபோல இருக்கின்றதென்றால், ஒரு குரங்கு,
மழை பெய்து உண்டான நீக்குமிழியை, அது தானே

அழிந்து போகவிருக்கரு தறுவாயில், அதனை ஒரு கோலால அடித்து அழித்ததுபோலிருக்கின்றது' என்பது.

நகைச சுவையோடு கூடிய இவ வுவுமை எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! மேலும் நீர்க்குமிழி நிலையாமைக்குறிப்புக்கு எவ்வளவு பொருத்தமானது!

குறிப்புரை:—குறங்கின் தலைவன் - பெரிய குறங்கு குறமயிக கடுவன் - நிறமான மயிரையுடைய ஆண் குறங்கு குறங்கு சிறுகோல் - குறல் அம் சிறு கோல், சிறிய பரப்பங் கோல், அம் - சாரியை; இச சாரியைக்குப் பொருளில்லை வியல அறை - அகன்ற பாறை நிலங்களில். மாரி மொக்குள் - மழையின் நீர்க்குமிழி. புடைக்கும் - அடித்தழிக்கும், நாட - நாடனே! யாம் நின் நயநதனம் எனினும் - யாம் உன்னைக் காதலித்தோம் என்றாலும் எம் ஆய நலம் வாடுமோ அருளுதி எனின் - எமது அழகின் நலம் கெடுமோ நீ தொடர்பாக அருளுகின்றயெனின், நின்னைக் காதலித்து எங்கு தலால் எமது இயற்கையழகு கெடுகின்றகாலும், நீ தொடர்பாகக் கூட்டந் தருகின்றயெனின், நினது கூட்டத்தாலுண்டான எமது செயற்கையழகாவது கெடுமோ என்பது கருத்து ஆய நலம் - செயற்கையாக ஆகும் அழகு (அ0)

அருளும் அன்பும் அறனும்

[உயாநத பண்புடையோரைக் குணசாலி எனபோம், கடவுள் உயாநதோன் எனபதற்கு அடையாளம் அவன் உயாநத குணங்களுடையையாம் வாழ்க்கையின் உயிர் எனபது இக்குணமே. அதனைப் பகுத்தோதினால் அருளும் அன்பும் அறனும் எனலாம். வளைப் பொருளும் பொன்னும் போகமுமெல்லாம் இவற்றை எய்தும் பொருட்டே. இந் நோக்கம் முதலில் மக்கட்கு உறுதி பெறவேண்டும்.]

நின்குணம் எதிரகொண்டோர் அறங்கொண்டோர் ரல்லதை மன்குண முடையோர் மாதவர் வணங்கியோ ரல்லதை செறுதீ நெஞ்சத்துச் சின்மநீடி னோரும்
சேரா அறத்துச் சீரி லோரும்
அழிதவப் படிவத்து அயரி யோரும்
மறுபிறப் பிலெனும் மடவோருஞ் சேரார் ;

நின்நிழ லன்னோ ரல்லது இன்னோர்
 சேர்வா ராதலின, யாஅம இரப்பவை
 பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல, நின்பாள்
 அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும் ;
 உருளிணர்க கடம்பின ஒலிதா ரோயே !

—பரிபாடல், ௫ எக—அக.

இறைவன் திருவடி நிழல எனபது என்ன? அதனை அடைவோரா எவா? அடையாதவா எவா? அதனால், இறைவனிடம் விருப்பியடையதக்ககவை எவை? எனனுங்கருததுகள் இங்கு ஆராயப்படுகின்றன பாட்டின் பொருள் வருமாறு:

‘உருள்கின்ற பூங்கொதையுடைய தழைத்த கடப்ப மாலையை யணிந்த முருகக்கடவுளே! நின் கடவுட்டன்மையை ஏற்றுக்கொண்டோரான அறவோரும், நிலையான தான வீடுபேற்றை அடையும் அவ்வியலுடையோரான பாதவரால் வணங்கப்படுவோரும்ல்லது, உயிரகளை அழிக்கின்ற தீய நெஞ்சத்துச் சினமுடையோரும், அறத்திற சேராத தலையையிலலோரும், அழிகின்ற தவக கோலமுடைய ஒழுக்கத்தீங்குடையோரும், மறுபிறப் பென்பது ஒன்றிலலை என்னும் அறிபாமையுடையோரும் நின் திருவடி நிழலைச் சேரா. பின் சொன்னவரல்லது முன் சொன்ன நல்லோரே திருவடி சோவா எனபது உறுதியே ஆதலால், யாம நின்னிடம் வேண்டிப் பெறுவன, பொருளும் பொன்னும் போகமும் எனனும் உலக நிலைமைகளை அல்ல; அருளும் அன்பும் அறனும் என்னும் நின் தெய்வ குணங்களுையோம்’ என்பது.

இதுவே தாய்மையான வேண்டதல், என்றும் அழியாத பேரினப் நிலையைத் தருவது இவ் வருளும் அன்பும் அறனுமேயாம். இத் தெய்வ குணங்களை, முழுமையாய் அடையும் நிலையே வீடுபேற்று நிலையாம் இறைவன் திருவடி நிலை என்பதும் அது.

குறிப்புரை:—எதிர்கொண்டோர் - ஏற்றுக்கொண்டோர் ; எதிர்கொண்டோரான அறங்கொண்டோர் என்று சோதனையாகக் கொள்ளவேண்டும் அல்லதை - அல்லது. மனகுணம் - நிலைபெற்ற குணம், அது வீடுபெற்றுக் குணம் செறு - அழிக்கின்ற நீடினோ - மிகுந்தோ. சேரா அறத்து - அறத்திற் சேராத சீர் - தலைமை. அயரியோ - அயராதோ, கெடுவோ, தீய வொழுகத்தாற் கெடுவோ தவப்படிவம் - தவக் கோலம். மடவோ - அறிவிலோ. பொருள் என்பது, துக்கமும் பல்வகைப் பண்டங்கள் பொன் எனப்பது அவற்றைத் தரும் பணம் போகம் என்பது அவ்விரண்டாலும் உண்டாகும் துகாசசி இவை முறையே மண் பொன் மாதா எனவும் மூவகை அவாகங்களும் நினைவுகூரவிகும் அருள் - இறைவன் குணம் அன்பு, அதனைப் பெறும் திருவடி அன்பு அறம், அவ்விரண்டாலும் நிகழும் ஆருயித தொண்டு என்பது. (அக)

துணையோடுகூடிய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை

[பருப பொருட் செலவத்தைவிட உயிர்ப்பொருட் செலவம் மேலானது உயிர்ப்பொருட் செலவங்களுள்ளும் உயிரோன்றிய காதற்பேற்றைநத சுணவன் மனைவியா தமமுள் ஒருவருக்கொருவா தலைசிறந்த செலவமாயுள்ளனா இச் செல்வம் அமைந்தோர் இதனை ஏனைச் செலவங்களின் பொருட்டு இழப்பாரல்லா. வாழ்க்கையின் ஒன்றிய செல்வம் இது.]

சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது , ஒழிந்தவ ரெல்லாரும் உண்ணாதுஞ் செல்லார் , இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார் வளமை விழைதக்க துண்டோ ? உளநாள ஒரோஒகை தமமுள் தழீஇ ஒரோஒகை ஒன்றன்கூ றுடை உடுப்பவரே யாயினும், ஒன்றினா வாழ்க்கையே வாழ்க்கை , அரிதரோ சென்ற இளமை தரற்கு.

—கவித்தொகை, கயி: இ-கஉ.

இன்பம், ஆண்மை பெண்மையில உளது. எத்தனை இடரேயாயினும், ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் துணைவராயிருந்து வாழும் வாழ்வே ஆறுதல தரு

வதாயிருக்கும். தனித்த வாழவு, எததனை செல்வமுடைய கிலையிலும் வெறுமை தட்டும்.

தலைவன பொருள் காரணமாகத் தன் தலைவியை நெடு நாள் பிரிந்திருக்க நினைத்தான். தோழி அவனை நோக்கிச் சில சொற்கள் சொல்லுவதாக உள்ளது இப் பாட்டு. இதன் பொருள் வருமாறு :

“பொருள் தேடப் போனவர்கள் உடனே அள்ளிக் கொள்ளும்படி பொருள் ஓரிடத்திற் குவிர்திராது. அவரவா கிலைக்குத் தக்கவாறே கிடைக்கும் நெடுந்தொலைவு போகா திருந்தவாக ளெல்லாரும், உண்ணாமலு மிருக்கவில்லை. இள மையும் கூதல் வாய்ப்பும் ஒருங்கே பெற்றவர்களுக்கு, வாழ்க்கைத் துணையினும் மேலாக, செலவம் விருப்பத்தக் கதுமன்று. உள்ளநாளவரையில், ஒரு கையால் தமக்குள் தழுவிக்கொண்டு மற்றொரு கையால் ஒன்றன் பகுதியான ஆடையை இருவரும் உடுத்துக்கொள்பவரேயானாலும், இணைபிரியாமற் கூடியிருப்போரது வாழ்க்கையேவாழ்க்கை. கழிந்த இளமை திருமபக் கிடைப்பது அரிது.”

பொருளின் இயல்பும், துணையோடு கூடியிருப்பது எந் கிலையினும் இனபந் தருவதான முறைமையும் இப் பாட்டில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

குறிப்புரை — முகப்ப - அள்ளிக்கொள்ளும்படி. ஒழிந்தவா - போகாதொழிந்தவர். ஓராகு - ஒருங்கு வளமை - செலவம். விழைதக்கதுண்டோ - விருமபத்தக்கதாகுமா? அன்று எனற்படி ஒரே ஆடையின் பகுதி என்றற்கு ‘ஒன்றன் கூறு’ எனப்பட்டது. ஒன்றினா - பிரியாமற் கூடியிருப்பவா (அஉ)

விரும்பிய இணக்கமே திருமணத்துக்கு முதன்மை

[விருப்பம் எனப்பது வாழ்க்கையின் ஓர் இயற்கையாற்றல், அந்த ஆற்றல் தன்னை ஈரக்குஞ் சிறப்புப் பண்பு கண்டவிடத்துத் தானே வெளிப்படுகின்றது. இருபுறத்தும் அவ்விருப்பம் அமுமுறை மையிற் றோன்றி ஒன்றுமாயின், அஃது இயற்கையின் இயக்கமே யாகும். அதனைத் தடைசெய்யும் வன்மை பிறிதொன்றற்

கில்லை; வாழ்க்கையமைப்பாகிய இதனை உணராதொழுக
வார்க்கு எல்லாம் இனிமையே]

ஆயர் மகனாயின ஆயமகள் நீயாயின,
நின்வெய்ய னாயின அவனவெய்யை நீயாயின,
நின்னைநோ தக்கதோ இலலைமன , நின்நெஞ்சம்
அன்னைநெஞ் சாகப் பெறின.

—கலித்தொகை, க௦௭ ௨௦-௩

ஒரு பெண்ணின் உள்ளம், ஆடவனிடத்தில் ஏதாவது ஆண்மைச் செயல் காணுமபோதுதான் சிறந்த முறையில் அன்புகொண்டு ஒருமைப்படுகின்றது. ஏறு தழுவுதல் ஓர் ஆண்மைச் செயல் அந்த ஆண்பையைக் காணுமபோது அதனை விருட்பும பெண்மை உள்ளம், பெருவலிமையுடன் விரைந்து வீழும். ஆகவே அவ வாண்மையையும் அவ வாணமையையே விருட்பும பெண்மையையுஞ் சிறப்பிப்பதற்காக 'அவன் ஆயர் மகனாயின நீயும் ஆய மகளாயின' எனனுங் கருத்தில் முதல் வரி வந்தது.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் மனம் வீழ்ந்து காதலிப்பதுதான் திருமணத்தின் முதன்மையான பாகம் திருமணம் எனப்பது இதுவே, முதன்மையானதான இதனையே தாய் முதலியோர் கருதுவா எனப்பதற்காக, 'நின்னை அவன் விருமபிணைஞ் அவனை நீ விருமபிணையாஞ்' எனனுங் கருத்தில் இரண்டாம் அடி வந்தது.

முதலடி உள்ளம் வீழ்தற்குக் காரணமும இரண்டாம் அடி உள்ளம் வீழ்தலான காரியமுங் கூறுதலின், இம் முதலிரண்டடிகளும் திருமணத்தின் உயிர்போலவதான மனவொருமைப்பாட்டினையே எடுத்து வலியுறுத்துவனவாயின.

இங்ஙனம் மனம் விருமபித தெரிந்துகொண்ட தெரிவுக்கு, 'நின் அன்னை நொந்துகொள்ளத்தக்கதோ ஒன்று மில்லை, ஆதலின் திருமணம் தடையுறுது' எனப்பது அடுத்த அடியின் பொருள்.

இங்ஙனம் பிழிந்தெடுத்த அறிவாகச் சொன்ன
தோழியை நோக்கி, “தோழி, நின் நெஞ்சமே அன்னை
யின் நெஞ்சமாகப் பெற்றால், அவள் நொந்துகொள்ளாதக்
கது ஒன்றுமில்லையான” என்று தலைச் சொன்னாள்

இங்ஙனம் சிறந்த கருத்துக்கள் இப் பாட்டிற் கருக்
கொண்டிருக்கின்றன.

குறிப்புரை —வெய்ய னாயின - விருமபினவ னாயின, வெய்யை
யாயின - விருமபினா யாயின. நோதக்கது - நோவதக்கது. மன்
என்பது, திருமணம் நடைபெறும் எனனும் ஆக்கக் குறிப்பு
உணர்த்துவதற்காக நின்றது (அங்)

பெருந்தனமை இன்னதென்பது

[வன்மை எப்போதும் மெனமையைப் போற்றும்பொருட்டே உள்
ளது மெனமை அவ வன்மையின் ஆதரவை ஏற்று யாண்டும்
பயன் விளைகதும்பொருட்டே உள்ளது மக்களிலும் சிறையிர
களிலும் பருப்பொருள்களிலும் இவ் விருப்போற்றலும் பல
வேறு வகைகளில் இயக்கங் கொள்கின்றன ‘பெருந்தனமை’
என்பது இவ் வற்றின் இணக்கமே இச் செய்யுளில் அப் பெருந்
தனமை மிக அழகாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது]

சிறுகரும் பிடவின னெண்டிலை குறுமபுதல
கண்ணியின் மலருந் தணநறும புறவில்
தொடுதோற கானவன கவைபொறுத தன்ன
இருதிரி மருப்டின அண்ண விரலை
செறியிலைப் பதவின செங்கோல மெனகுரல
மறியாடு மருங்கின மடப்பிணை அருததித
தெள அறல தழீஇய வார்மணல அடைகரை
மெலகிநி கவுள துஞ்சுபுறம் காக்கும
பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் ஏழுறச்
செலக தேரே, நலவலம் பெறுந் !
பசைகொல மெலவிரற பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினம்
துணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பில்

செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி
 இன்றுவரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
 இல்லவர் அறிதல அஞ்சி மெல்லென
 மழலை இனசொல் பயிற்றும
 நாணுடை யரிவை மாணநலம் பெறவே.

—அகநானூறு, ௩௪.

எடுத்த வேலை முடிந்தது, உடனே தலைவியைக் காண
 விரும்பினாள் தலைவன் எதன் பொருட்டு? அவள், நலம்
 பெற்றபொருட்டு. துணையோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையில்
 இவ்வனம் ஒருவா நலத்தை ஒருவா கருதுதலால் உண்டா
 கும் உளநெகிழ்ச்சி ஒரு பெரிய பயன் ஆகும்.

தலைவன் தேரை விரைபச் செலுத்திக்கொண்டு முலலைக்
 கானத்தின் வழியாக வருகின்றான் அவனே ஓர் அரிய
 காட்சி அவன் கணமுன தென்படுகின்றது

அக் கானத்தில சிறிய கரிய பிடவஞ் செடிகள் நிரம்பி
 யிருக்கின்றன. அவை சிறு சிறு புதாகளாயிருக்கின்றன.
 காகாலபாதலாற் பூக்கள் நிறைய மலாநதிருக்கின்றன.
 அதனால் அப் புதாகளின் தலை வெண்ணிறமாயி நுக்கின்றது.
 வரிசையாக உள்ள செடிகள் இவ்வனம் மலாநதிருப்பதனால்
 தொலைவுப் பாவைகளுக்கு அக காட்சி ஒரு மாலைபோலத்
 தோன்றுகின்றது. அக கானமாகிய நிலமகள் மாலைகள்
 அணிந்தி நுப்பதுபோலவே, அவை தோற்றம். அவ்வனம்,
 மலாநத குளிராத மணங்கமழுவ கானமா யிருக்கின்றது
 தலைவன் வருகின்ற கானம்.

அங்கே ஆண் மான்கள், காலிற செருப்பணிந்த
 வேட்டுவனது பிளவுள்ள கவைக் கொம்பையே தம தலையிற
 சுமந்திருப்பதுபோல, கரிய முறுகஞ்ண்ட கொம்பினைபுடை
 யவாயிருக்கின்றன. தம குட்டிகள் நுழைந்து விளையாடு
 கின்ற வயிற்றின் பக்கத்தை உடையனவாயிருக்கின்றன
 மெல்லிய பெண் மான்கள். மழை பெய்த வளத்தினால் அறு
 கம் புறகள், நீரேறிய சிவந்த தண்டுக்கையுடையனவாயும்,

செறிந்த இலைகளை யுடையனவாயும், மெல்லிய கதிரகளை யுடையனவாயும் வளரந்திருக்கின்றன. பக்கத்தில் தெளிந்த நீர் பொருந்திய ஒழுகிய கருமணல அமைந்த நீரோடையின் கரைகள் இலைகள் அடர்ந்து நல்ல காட்சியுடன் காணப்படுகின்றன

ஆணமான்கள தம பெணமான்களுக்கு அந்த அறு கங்கதிரகளை ஊட்டி, அவ்வனம் ஊட்டினமையால் அவை பசியாறிக களைதீர்த்து அக் கரையருகிற படுகது உறங்க, அதன்பின் தாம புல உண்டு, அப பிணைமானின் பக்கத்தில் அசைபோட்டபடியாய் நின்றனுகொண்டு, உறங்குகின்ற அவற்றின் புறவுடர்புகளைப் பாதுகாக்கின்றன.

இப பெருந்தகைமைக்குத் தலைமகன் நெஞ்சம் கணிகின்றது. அப்போது தலைமகன் தன் தோப்பாகளை நோக்கி, “தேரை விரைவாக விடவல்ல வெற்றியையுடையோய்! எனது நெஞ்சம் இம் மான்களின் பெருந்தன்மைக்கு உடைந்து கணிகின்றது இத்தகைய நெஞ்சம் இன்புறவும், அவகே இல்லாததில் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் தலைவி மாட்சிமையான அழகு பெறவும் தேர் விரைவாகச் செல்லட்டும” என்று சொல்லுகின்றான்.

அப்போது, தலைவனுக்குத் தலைமகளின் நிலைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பின்வருமாறு நினைக்கிறான்.

‘தலைமகளின் காவலுடைய இல்லத்தில் அன்னப் பறவைகள் தம் துணையோடு மான்களைப்போல விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் தலைவிக்கு அது பிரிவாற்றமுமை நினைவை எழுப்பும். உடனே கழுத்தது வளை செந்நிறமாயுள்ள பசிய கிளியைத் தனது முன்கையில் ஏந்திக்கொண்டு, ‘பிரிந்து சென்றவாவகையில் நீ ஏதாவது சொல்லுவாயானால், அவா இன்று வருவாரென்று சொல்லு’ என்று மழலைத் தன்மை வாய்ந்த இனிய சொல்லைச் சொல்லும்படி பழக்குவாள். அதுவும் வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென அதனைப் பழக்கும் நானுடைய அரிவை அவள்!’

தலைமகனுக்கு இங்கே கலையும் பிணையும் வருத்த,

அங்கே தலைமகளுக்கு அன்னமும் அதன் துணையும் வருத் துவவாயின.

இப் பாட்டில் வரும் காட்சிகளும் நினைவுகளும் மாட் சிமையானவை.

குறிப்புரை —கண்ணியின - மாலையைப்போல நறு - மணங் கமழ்கின்ற; புறவில் - காட்டில். தொடு தோல் - செருப்பு கவை - கவைக்கோல், பிளவுள்ள கோல் பொறுத்தனன் - சமந்தாற்போல, அண்ணல் இரீல - ஆணமான பதவ - அறுகு கோல் - தண்டு. குரல் - கதிரா மறி - குட்டி ஆடு - விளையாடுகின்ற அறல் - நீர். தழீ இய - பொருந்திய வாரா - ஒழுக்குகின்ற; மணல் - கருமணல்; அடை கரை - இலைகள் அடாந்த கரை அடை - இலை. மெலகிடு - மெல்லு கின்ற, அசைபோடுகின்ற கவுள - வாயை யுடையனவாய், புறம் - இங்கே உடம்பு எனனும் பொதுமையில் நின்றது ஏம் உற - இன்பம் அடைய, 'புறவில் இரீல பிணை அருத்தி மெலகிடு கவுளவாயத் துஞ்சு புறங் காகும் பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் ஏழுற' எனவும், 'எகினம் திளைக்கும் வரைப்பில் கிளி எந்தி மெல்லெனச் சொல் பயிற்றும் அரிவை நல்மபெற' எனவுங் கூட்டி, 'நல்வலம் பெறுந் செல்க தேரோ' என்று தலைவன் கூறியதாக முடிக்கவேண் டும். எகினம் - அன்னம் திளைக்கும் - விளையாடும். காப்பு - காவல்; வரைப்பு - இங்கே இல்லம் தார் - கழுத்தது வீனா. இன்று வரல் உரை - இன்று வருதலைச் சொல்லு மழலை - அறிவு முற்றாத இளஞ்சொல் அரிவை - பெண் 'பசைகொல் மெலவிரல் பெருந்தோட் புலைத்தி துறைவிட்டன்ன' எனப்பதற்கு, ஆடையின் பசையைக் கரைக்கும் மெல்லிய விரல்களையம் பெரிய தோள்களையும் உடைய ஆடை யொலிக்கும் புலைத்தி, அப் பசையை நீர்த்துறையிற கரைத்தது விட் டாறபோன்ற எனபது உரை விட்டாற்போன்ற வெண்ணிறமுடைய அன்னங்கள் என்றபடி தூ மயிர எகினம் - அழகுகற்ற மயிரை யுடைய அன்னம். (அச)

இன்பம் விளையும் இடம்

[இன்பம், பண்பில் விளைவது, அதாவது அறமுறைமையோடுகூடிய பண்பில் விளைவது. இப் பண்பையும் பயனையும் பெற்றோரது வாழ்க்கை இன்ப நிலையமே ஆண்மையும் பெண்மையும் பண்பென்பபொழுது, அவற்றின் ஒழுங்குடைமையே பயனென்னும் அறமும். இன்பத்தை நாடுவோர் இவற்றை எய்துதல்வேண்டும்.

நாளிடைப் படின்தன் தோழி வாழாள் ,
 தோளிடை முயக்கம் நீயும் வொய்யை ,
 கழியக காதல ராயினும் சானறோ
 பழியொடு வஞஉம் இனபம் வொல்கா ,
 வரையின எவனோ வானதோய வொற்ப !
 கணக்கலை இருக்கும் கறிஇவா சிலம்பின
 மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியா
 தொன்றியல மரபின மன்றல் அயரப ,
 பெண்கோள ஒழுககம் கண்கொள நோக்கி
 நொதுமல விருந்தினம் போலஇவள
 புதுநாண ஒடுக்கமும் காணகும யாமே.

—அகநானூறு, ககஉ : கூ-க்கூ.

இரண்டு இடங்கள் இனபம் விளையும் வயல்களாக இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. ஒன்று அனபிழை இனபம் விளையுமாயினும், அந்த அன்பு அறத்தோடு கூடாத தாயின இனபம் விளைபாது. மற்றொன்று அபபடியே அந்த அன்பு உண்மையான ஆண்மையோடு கூடாத போதும் உண்மையான பெண்மையோடு கூடாதபோதும் உயர்ந்த இனபம் விளைவதாயிலலை.

ஆடவர்க்கு அறிவு, நிறை, ஓரப்பு, கடைப்பிடி என னும ஆண்மையியல்புகள் சிறந்திருக்கவேண்டும் பெண் டார்க்கும் அச்சம், நாணம், மடம், பயிரப்பு என னும பெண் மைக குணங்கள் சிறந்திருக்கவேண்டும் இருவரும் அறத் தோடு கூடியவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஒத்த அன்பும் தலைப்படுமானால், அவகேதான் சிறந்த இனபம் விளைவதாயிருக்கும். அதற்கைய உள்ளமே இனபம் விளை நிலமாடி. நுட்பமும் திட்பமும் வாய்ந்த இவ வுயர்ந்த பேருண்மை இப் பாடலில் மிகவும் அழகாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. வாழ்க்கையில் எல்லாருந் தெரிந்து ஒழுகி இன்புறவேண்டிய உயர்ந்த கருத்துக்கள் இவை. நாகரிக மென்பதும் இது

தலைவன விரைவில் மணந்துகொள்ளாமல் களவிலேயே ஒழுகி வந்தான நீண்டகாலம் இங்ஙனங் களவில் ஒழுகுதல் ஆகாது. இரு திறத்தார்க்கும் அது துன்பம், அலா எழுந்த பழியுமாகும் அது முறைமையுமன்று. ஆகவே தோழி தலைவனை நெருங்கிச் சில சொல்லுகின்றாள்

“ நீ சில பொழுது வாராமல் நாள் இடைப்பட்டால் தோழி உயிர்வாழமாட்டாதவளா யிருக்கின்றாள். அவள் தோள்களினிடையில இடைவிடாது முயக்கங் கொள்ளுதலை நீயும் விரும்பினையா யிருக்கின்றாய். இதற்கையே போக்குக்கு, வரைந்துகொள்ளுதலே சிறந்தது. வானளாவிய மலைநாட்! அங்ஙனம் வரைந்துகொள்வதற்கு என்ன தடை?

“ களவொழுகத்தால் வரும் இனபம் பழியோடு கூடிய இனபம்; அது முறைமையன்று. எதனையும் முறையோடு செய்து இன்புறலவேண்டுமாய் மிகக் அன்பின ரானாலும் தக்கோர், பழியோடு வருகின்ற இன்பத்தை விரும்பா. இனபம், முறைமையிலன்றோ உளது!

“ தலைவ, நீயிர் வரைந்துகொள்ளுவதில் எம்போல வராகும் ஒரு வகையில் இனபம் உண்டு. இனபம், நாண் முதலான பெண்மைப் பண்புகளில் ஒன்றிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அப் பண்புகள் எழும போது இனபம் விளையும்.

“ நீ இப்போது வரைந்துகொள்ள முயன்றால், மிளகு கொடிகள் படாநதேறுகின்ற மலையின் பக்கத்தில் கூடுதற்கரிய கூட்டம் நீயிர் கூடினமையை நம் உறவினர் அறியாராய், பழைமையாக நடந்து வருகின்ற முறைமைப்படி திருமணம் நடத்ததுவா. அப்போது அம் மணநிகழ்ச்சி ஏதோ புதிதாகப் பெண் கொள்கின்ற ஒழுகக்கடபோலத் தெரியும். தோழிகளான நாங்களும் முன்பின் அறியாத அயலாரான புதியோரோடாவும் இருந்து, இவள் திருமணத்தைக் கண் கொள்ள நோக்குவோம். அப்போது எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருவது ஒன்றுண்டு. நம் தலைவியும் அப்போது புதிய நாணம் உடையவளோடாவும் ஒடுங்கியிருப்பாளா அததோற்றத்தை யாம் கண்ணோடும். நாணம் முதலிய பெண்மைப்

பண்புகளிலேயே இன்பம் விளைகின்றதாகவின, அப் புது
நான் ஒடுககம் எங்கட்கு மிக்க மகிழ்ச்சி விளைப்பதா
யிருக்கும்” எனபது.

இனபம் விளையும் இடங்களைத் தோழி கூர்மையாய்த்
தெளிவுபடுத்தினமை அழகாயிருக்கிறது.

குறிப்புரை:—முயக்கம் - கூட்டம் வெய்யை - விருப்பம்
முடையை கழிய - மிகுதியாக வெஃகார - விரும்பார வரையின -
திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்கு; எவன் - என்ன தடை கணம் -
கூட்டம் இருக்கும் - இழுத்தாற்போல் ஒலிக்கும். கறி - மிளகுக்
கொடி, இவா - படாநது ஏறுகின்ற, சிலம்பு - மலை மணப்பு -
கூடுதல் அறியாரா - அறியாராய தொன்று - பழையமையாக. இயல் -
நடைபெறுகின்ற மாபு - முறைமை. மனநல - மனம், அயர -
செய்ய கோள் - கொள்ளும் நொதுமல - அயலாரான; விருந்தினம் -
புதியேம். புதுநாண் என்றது, கூட்டத்தினிடையிற் புதிதுதோன்றிய
நாண்ம, முன நாண் கொள்ளாதவன்போலக் கொள்ளும் நாண்ம்
என்று இருவகையாக உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாணத்தால்
ஒடுககம் உண்டாதலின், ‘நாண் ஒடுககம்’ எனப்பட்டது. (அடு)

அனரீனிடையிலுங் கடமை முனைப்பு

[வாழ்க்கையில் முறைமை வேண்டும், அதற்கு உரிமை இன்றியமை
யாதது முறைமையும் உரிமையும் வாழ்க்கையின் இரண்டு
உயிப்பறுப்புகள் எனல மிகவும் பொருந்தும். இப் பேறு அமை
தற்குட டொருந முதலியன வேண்டும் காதலும் வாழ்க்கையும்
இம் முறைமை யுரிமைக்கு ஆகமாயிருத்தலே மெய்
வாழ்க்கையாம்.]

‘அறனகடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறனகடைச செலாஅச செல்வமும் இரண்டும்
பொருளி னாகும் புனையிழை’ என்றுநம்
இருளோ ஐம்பால நீவி யோரே,
நோய்நாம் உழக்குவ மாயினும் தாம்தம்
செய்வினை முடிக்க, தோழி!

எவ்வளவு அன்பிலும் கடமையை மறப்பது நன்றன்று. கடமை என்பது அறம். தலைவி அன்பின களஞ்சியம். ஆயினும் அவளும் கடமையில் வழுவோள் அல்லள். அவள், தன்னை விழுங்கும் அனபையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு கடமைக்கு முதனமை கொடுத்துப் பேசும் போது, நெஞ்சம் எவ்வளவோ உருகுகின்றது

தலைவன், பிரியமுடியாமற் பிரிந்து, பொருள் காரணமாக வெளிநாடு சென்றான். தலைவிக்கு ஆறாமை மேலிட்டது. தோழி, “தலைவா இங்ஙனம் பிரிந்து போயவிட்டாரே” என்று சற்று மனம் வெறுத்தாற்போலச் சொன்னாள். அதற்குத் தலைவி, அன்பிறை குழைந்த உள்ளத்தோடும் கடமையினால் நிறுத்த நினைவோடும் பின்வருமாறு சொல்லுகிறாள் :

“அறத்தினின்றும் கடைப்பட்டுவிடாத நல் வாழ்க்கையும், என்றுமே பிரிா கடைவாயிலிற சென்று இரவாத நல்வளமும் என இரண்டும், தலைவீ! செல்வத்தினாலாகும்” என்று பொருளின் முதனமையை நமக்கு விளக்கிச் சொல்லி, நமமைப் பிரியமாட்டாத அருளினால் நமது இருண்ட அழகிய கூந்தலைத் தடவிக் கொடுத்தவா, பிரிவினால் நாம் துன்பத்தில பெரிது வருந்துவோமாயினும், தமது செயவினையை முடிக்கடும் தோழி!”

தலைவியின் இச் சொல், பெருந்தனமையும், அன்பின் நிறையும் கடமை முனைப்பும் உடையதாய், மிக அருமையாய் அமைந்திருக்கின்றது. மனைமாட்சிக்கு இது நல்ல எடுத்துக் காட்டாகும்.

குறிப்புரை — பனைஇழை - தொழில் திறமையோடு செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை அணிந்த தலைவீ! இருள் - இருண்ட. வா - அழகு ஐம்பால் - கூந்தல், ஐந்து வகையாக முடிக்கப்படுவது என்பது கருத்து நோய - துன்பம் உழக்குவமாயினும் - பெரிது வருந்துவோமாயினும் செயவினை - செய்யத்தக்க செயல்; முடிக்க - முடிக்கடும் ‘சீவியோரே’ என்பதில் ஏ அசை. (அக)

நட்பு இன தனமையிற் இருக்கவேண்டு மெனபது

[பொருட செலவம் வேண்டும் , ஆனால் அச செலவம் நட்பின் அடிப
படைகொண்டே அடைதற்குரிய தென்பதையும் அறிதலவேண்
டும் காரணம் நட்பு , பயன் செலவம் எனவே, நட்புத்தான்
முதன்மையாகக் கவனித்தற்சரியது செலவம் சற்று முன
பின் கிடைப்பதாயினும் நட்புக்குத் தினைத்தனையும் இழப்பு
வாராமற் காத்துக்கொள்ள வேண்டுவது வாழ்க்கை வெற்றிக்கு
யிகவும் இன்றியமையாதது.]

ஒருநாள செலலலம், இருநாள செலலலம் ,
பலநாள பயின்று பலரொடு செலலினும்,
தலைநாள போன்ற விருப்பினன் மாதோ ;
அணிபூண அணிந்த யானை இயலதேர்
அதியமான பரிசில, பெறுஉங் காலம்
நீட்டினும் நீட்டா தாயினும், யானைதன
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்,
கையகத் தது ; அது பொய்யா காதே ;
அருந்தே மாந்த நெஞ்சம் !
வருந்த வேண்டா வாழ்கவன் தாளே.

—புறநானூறு, ௧௦௧.

ஒரு நாள், 'ஒளவையார்' வெளியே புறப்பட்டார்.

அவா காலத்தில், 'அதியமான' என்னும் பெயரு
டைய ஒரு வள்ளல் வாழ்ந்திருந்தான். ஒளவையார்,
சிறந்த புலவர் ; அறநெறியுள்ளவா. அதனால் அதிய
மானுக்கு அவரிடத்தில் உயர்ந்த மதிப்பிருந்தது. அந்த
அமமையார் நெடுங் காலம் உயிர் வாழுவது உலகத்துக்கு
நல்லது என்றும், அவருடன் அணுகுமமாகப் பழகி அவ
ருடைய பெரிய குணங்களில் ஈடுபடுவது முதன்மையா
னது என்றும், அவா நேசம் கிடைப்பது தனக்கும் தன்
அரசுக்கும் பெருமை தரும் என்றும் அவன் நினைத்திருந்
தான்.

பயனை எதிர்பார்க்கும் நேசமானால், அந்த நேசம் ஒரு

காலத்தில் மிகுவதும் பின் சுருங்குவதுமாக இருக்கும். பயனை எதிர்பாராமல் குணங்களை நேசிக்கும் நேசம், எப்போதும் ஒரே தன்மையாய் நிலையாயிருக்குமன்றோ! ஆகவே, ஒளவையாரும், அதியமான் எண்ணங்களுக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் மகிழ்ந்து அவன் நேசத்துக்கு இடங் கொடுத்தது வந்ததா.

அதியமான் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. ஒளவையாரைக் காணும்போது தெல்லாம், அவரோடு ஆரவராய் அளவளாவிருந்து, அவர் அகமகிழும்படி ஏற்ற பரிசுகளும் வழங்கி அனுப்புவான். சில நேரங்களில், அவரை உடனே பிரிய முடியாமல், சற்றுக் காலந் தாழ்த்துப் பரிசில் அளிப்பதும் உண்டு. ஒளவையாரும் அவனை மிகவும் நேசித்தா. இப்படிப் பல நாள் அவர்கள் அணுகாமாய்ப் பழகி வந்தார்கள் பழகப் பழகப் பால் புளிக்கவில்லை, அதற்கு எதிராக இனிதே வந்தது.

அன்று புறப்பட்டவுடன் ஒளவையார் நேரே அதியமானிடம் போகக் கருதி வழி நடந்தார் வழியில், அதியமானின் பெருந்தன்மையும் அவன் தமமிடங் காட்டும் பேரன்பின் செயல்களுமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அவர் அறிவு இன்புற்றது.

அப்போது அவர் மனம், “ஆமாம்; சில காலங்களில் அவன் நமக்கு உடனே பரிசில் தருவதில்லை. நெடுநேரம் காலம் நீட்டித்துவிடுகிறான்” என்று சிறிது சளைப்புடன் நினைத்தது.

உடனே, அவர் அறிவு அந்த மனத்தைப் பார்த்து, “ஆ, என்ன நினைத்துவிட்டாய்! பரிசில் அருந்த ஏமாந்த நெஞ்சமே! நீ வருந்தவேண்டாம்.

“நாம் ஒரு நாளை போகிறோம், இரண்டு நாளை போகிறோம்; இல்லையே பல நாளாய்ப் பழகுகிறோம்; அதுவும் சில நேரங்களில், தனியாய்ப் போகாமல், அன்பர் பலரோடும் போகிறோம் அப்படிப் போனாலும், அவன் முதல் நாளைப்போலவே அன்புள்ளவனாய் இருக்கிறான்

“அதியமான் எப்படிப்பட்டவன்! அணிகலங்கள் அணிந்த யானைகளையும், அழகான தேர்களையும் உடைய பெரிய மனிதன்! அப்படிப்பட்டவன் பரிசிலன்றோ நீ பெறுவது!

“அதனைப் பெறுகின்ற காலம் சற்று நீட்டித்தாலும் நீட்டியாவிட்டாலும், அஃது உன் கையிலிருப்பதுபோலத் தான். அது தவறாது யானை தன் கொப்புகளினிடையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்ட உணவு எங்காவது தப்பி விடுமா? அதுபோல என்று நினைத்துக்கொள்.

“நீ சற்று வருத்தமாய் நினைத்துவிட்டமையால், அந்த நினைவு அவன் முயற்சிகளுக்குச் சிறிது ஊறு தந்தாலுந்தரும். அன்பனுக்கு அப்படி ஆகலாமா? அது தீர், அதற்கு எதிராக, ‘அவன் நன் முயற்சிகள் வாழக்’ என்று வாழ்த்தி விடுகிறேன்” என்று உருக்கமாகச் சொல்லிற்று

இப்படி ஒளவையாரின் மனமும் அறிவும், தடையும் விடையும் செய்ய, அவர் அதியமானை அடைந்தார் வழக்கம்போல அவன் அவரை அகமும் முகமும் மொந்த வர வேற்று மகிழ்ந்தது அளவளாவினான். மகிழ்ச்சியோடு மகிழ்ச்சியாய் ஒளவையார், வழியில் நடந்ததையும் அவனிடம் சொல்லிவிட்டார். சொல்லவேண்டுமா, அன்று அவர்கள் களிப்பை ஒளவையார்க்கு முன் நாட்களைவிடப் பெரிய பரிசில, ஆனால், பின்னுரு சிறிது காலம் நீட்டித்தே கிடைத்தது

ஒளவையார் அதியமானின் அன்பின் திறத்தை எவ்வளவு நன்றாக இறந்தப் பாட்டில எடுத்தது காட்டியிருக்கின்றார். சிறந்த செல்வர்கள் சிறந்த புலவர்களோடு நட்புக் கொள்ளுங் காலமன்றோ, நாடு சிறந்த இன்பங்களை அடையும நாள்!

குறிப்புரை — ஒரு நாள் போகவில்லை, இரண்டு நாள் போகவில்லை, பல நாளாய்ப் போகிறோம் என்பதற்காக ‘ஒரு நாள் செல்லலம் இருநாள் செல்லலம்’ என்று எதிராமறையாய் வந்தது. தலைநாள் - முதலநாள். விருப்பின்ன - அன்பின்ன, ‘மாதோ’,

இதற்குப் பொருளில்லை, சுமமா ஒசைக்காக வந்தது. இப்படி வருவதை 'அசை' எனப்பார்க்க. கோட்டிடை - கோடு இடை, கோடு-கொம்பு கவளம் - யானையின் ஒரு வாய் உணவுக்குப் பெயர். கையகத்தது - கையிடத்தது அருந்த ஏமாந்த என்று பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும், அருந்த - உண்ண, துக்ர ஏமாந்த - விருப்பங்கொண்ட நெஞ்சம் - நெஞ்சமே என்னுங் கருத்தில வந்தது. 'வாழ்க அவன தான்' என்று பிரித்துப் பொருள் செய்யவேண்டும். தான் - முயற்சி (அஎ)

செல்வரும் கல்வியாளரும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறை

[வாழ்க்கைக்குச் செலவம் இன்றியமையாததே, ஆனால், கலவி அதனினும் இன்றியமையாத தென்பதை அறிதல் வேண்டும் செல்வத்தை இழந்தும் இருக்கலாம், கலவியை இழந்திருத்தல் மனிததப் பிறப்பிற்குச் சிறப்பாகாது கலவி என்பது உணாவின் தெளிவு அதனையுடையோர் புலவர் செல்வாகக் கு அவர் அடிமைப்படின, அததெளிவு மழுங்கி இருவருங் கெடுவார், உலகமுங் கெடும் இச் செய்யுளில் அம் முதனமை நன்கு கதிராகான்று ஒளிரகின்றது]

இரவலர் புரவலை நீயும் அலலை,
புரவலா இரவலர்க்கு இலலையும் அலலர்,
இரவலா உணமையும் காணஇனி, இரவலர்க்கு
ஈவோர் உணமையும் காணஇனி, நினனாக
கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த
நெடுநல யானை எம் பரிசில்!
கடுமான தோன்றல! செல்வல யானே.

—புறநானூறு, ககஉ.

நாட்டிலே சிலர், அறிவு நிலையில் உழைப்புள்ளவர்கள், பலர், பொருள் நிலையில் உழைப்புள்ளவர்கள். அறிவு நிலையில் பெரிய நிலையுள்ளவர்கள் புலவர்கள், பொருள் நிலையில் பெரிய நிலையுள்ளவர்கள் மன்னர்கள். அறிவு நிலையில் ஆழந்து செல்லும் புலவர்களுக்குப் பொருள் தொகுக்கும் ஊக்கமும், அதற்கேற்ற போக்குகளும் அமைவது அருமை, அப்படியே, பொருளே நோக்கமா யிருப்பவர்க்கும் கலவி

நிலை அமைவது அருமையா யிருக்கிறது. ஆதலால், புலவர்கள் தாம் தேடிய அறிவின் கருத்துக்களைச் செலவாகளுக்குப், செலவாகள தாம் தேடிய செலவப் பொருள்களைப் புலவார்களுக்கும் உதவிக்கொண்டு நலம்பெறவேண்டும். இந் உதவி அன்பாகவும் கண்ணியமாகவும் நடைபெறும் போதுதான், நாடும் நல்ல நிலைகளில் முன்னேறுகின்றது.

முன்னே, 'வெளிமான' என்னும் மன்னன் ஒருவன் இருந்தான் அவன் புலவார்களின் அருமை தெரிந்தவன். பெருஞ்சித்திரனா என்னும் புலவா அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவா. ஒருநாள், புலவா அவனிடம் வந்தான். எதிர்பாராத வகையாய், வெளிமான அப்போதுதான் படுக்கையிற போயப் படுத்து, உறக்கங்கொள்ளும் நிலையி லிருந்தான், புலவா வரவு தெரிந்தது. அவனுக்கு உடம்பு மிகவுங் களைப்பா யிருந்தது, புலவரோடு கிளாசசியாய்ப் பேசமுடியாத நிலைமையில், அவரெதிரில் வருவதும் நன்றாயிலலை. தன் அயாசசி தீரும் வரையில் புலவா காத்திருப்ப தும் முறையா யிலலை.

வெளிமானுக்குத் தப்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர், 'இளவெளிமான' எனபது. வெளிமான் அவனை அழைத்து, "புலவா தகுதியானவா, நீ அவா மனம் உவப்ப நடந்து பரிசில்கள் வழங்கி அனுப்பு; எனக்கு நேரம் சரியாக இல்லை" என்று சொன்னான். ஆனால், இள வெளிமானுக்கு இவை யெல்லாம் பிடிபட்தல்லை. மேலும், கையிறுக்கமானவன். தன் தமையன் சொன்ன தற்காக ஏதோ சிறிதுநேரம் புலவரிடம் பேசியிருந்துவிட்டு, பின் ஒப்புக்காகச் சிறிது பரிசில கொடுக்க வந்தான். புலவா தகுதிக்கு அது தக்கதாக இல்லை. பெருஞ்சித்திரனாரோ, தன்மான் முள்ளவா. ஆதலால் அவா, அவனையும் அதனையும் பொருட்படுத்தவில்லை. அந்த அரைகுறையான பரிசிலைப் பெற்றுக்கொள்ளவுமில்லை. அவா நேராய்க் 'குமண மன்ன' னிடம் போனான். அவன், புலவரின் கண்ணியந தெரிந்தவன். உடனே அவ வள்ளல் ஒரு பெரிய நல்ல யானையை அவருக்குப் பரிசில வழங்கினான்.

புலவர் அதனை ஒட்டிக்கொண்டு வெளிமான ஊருக்கு வந்து, அதனை அவன் ஊர்க் காவல மரத்திற கட்டிவிட்டு, உடனே மிக்க பெருமிதத்துடன் அந்த இளவெளிமானிடம் போனான் : புலவர் வாயிலிருந்து விழுவிடுவென்று சொற்கள் எழுந்தன.

“நீயும் இரப்பவர்களைப் போற்றுகிறவன் அல்லன்; உலகிலுள்ள இரப்பவர்களைப் போற்றுகிறவர்கள் இல்லாமலுமில்லை. பெருந்தன்மையான இரவலர்கள் இருப்பதையும் இனிப்பாரா, அருமை யறிந்து அவர்களுக்குத் தகுதியாகக் கொடுப்பவர்கள் இருப்பதையும் இனிப்பாரா. உன் ஊரின் காவல மரம் திணறுமபடி, யாம் ஒரு யானையைக் கொண்டுவந்து அதனில் கட்டி யிருக்கின்றோம். உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்த அந்தப் பெரிய யானையை யாம் பெற்ற பரிசில்! நீயும், ஓர் விரைந்தோடுங் குதிரையையுடைய அரசினைஞ்ஞயத் தோன்றினே! நான் போகிறேன்.”

இப்படி அந்தப் புலவரின் சொற்கள் அமைந்தன. இளவெளிமான வெட்கித் தலை குனிந்தான். மானமும் வீரமும் வாய்ந்த அப் புலவர் பெருமானின் பாட்டே மேலே காட்டி யிருப்பது. பெருஞ்சித்திரனா, அம் மேம்பட்ட யானையையும் அவ்விடத்திலேயே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்

யானை ஆயிரம் பொன்னே விலை பெறுமானாலும், பரிசிலைப் பெறுதற்கு முன் நிலையில அவர் ஒரு சலஸிக் காசு கூட இல்லாதவரேயானாலும், அவர் அதனைப் பொருள் செய்யவில்லை அவர், உணர்ச்சியைப் பாதுகாப்பவார். அதற்கைய புலவர்களெல்லாம் இருந்திராவிட்டால் நாட்டில் நல்லுணர்ச்சிகள் ஓங்குவதற்கு வழியேது? வெறுஞ் செருக்குங் களிப்பும் மயக்கமுமே சூழ்ந்த ஓர் அறியாமை யிருட்டாகவன்றோ இவ்வுலகம் மாறிவிடும்!

நாட்டில் நல்லோர்களைப் போற்றி இருத்திக்கொள்வது, ஒரு சொத்தைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதுபோன்றதாகும். அந்த அருமை தெரிந்து செல்வர்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும். பெருஞ்சித்திரனாரைப்போல் வீரமும்

மானமும் உணர்ச்சிமுதன்மையுங் கொண்டு புலவாகளும் விழிப்பாய ஒழுக்கி, நாட்டுக்கு நலநதேட வேண்டுவது கட்டாயமாகும். தமிழகப் இந்த நிலையில் நடந்துகொண்டால் மட்டுமே, உலகத்தில் அது தலைசிறந்த நாடாய் நிமிர்ந்து திகழும். ஊசியின் வழியே நூல செலலுவதுபோல நாட்டின் அறிஞர்களின் வழியே செலவம் செலவாதல வேண்டும்.

இவ்வரிய பாட்டில், உலகத்தில், எல்லாரும் உயர்ந்த செலவர்களாகவோ உயர்ந்த கலவியாளர்களாகவோ அமைய முடியாது என்பதும், ஆனால் செலவமும் கலவியும் வாழ்க்கைக்கு முதன்மையாக வேண்டியிருப்பதனால் அவர்கள் தத்தம் பொருள்களை ஒருவருக்கொருவர் கண்ணியமாய் வழங்கிக்கொண்டு பயனடையவேண்டும் என்பதும் மிகப் பெருமித்ததோடு விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை — இரவலா - இரப்பவா, அதாவது, பொருள் பெறுதற்கு உரியவர்கள், முயன்றால், இவர்கள் தாமே பொருள் தேடக் கூடும், ஆனால் வேறு நோக்கத்தாலும் உயர்ந்த உள்ளப் போக்குகளாலும் இந்த நாட்டம் இல்லாதவர்கள் இவர்கள் செலவரினும் உயர்ந்தோர் ஏனென்றால், இவர்கள் துறை உயர்ந்தது. பூரவலா - போற்றிக்கொள்வோர் எனலுங் கருத்தில் வந்தது. கடி - காவல பணித்த - கட்டிய நெடு - பெரிய நல - நல்லிலக்கணம் அமைந்த, உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்த என்பது கருத்து பெருமித்ததோன்ற 'யாம' என்றும், 'எம்' என்றும் சொன்னா கடு - விரைவான மான - இங்கே குதிரை விரைவான ஓட்டத்தையுடைய குதிரை. தோன்றல எனலுங் குறிப்பால் இளைஞன் என்பது பெர்ப்பட்டது. (அஅ)

நல் வாழ்வு

[உலகப் பொருள்கள் உணர்வின்வழியே இயங்குதற்குரியன. இடம் பொருள் ஏவல் என்பனவும் அவ்வாறே எந்த இடத்தில் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் எல்லாம் நல்லபடி இருக்கின்றன பிறவற்றினமேற் குறை கூறுதல் சிறப்பன்று. வாழ்க்கை முதலமைக்குத் தம்மைத் திருத்தி உயர்த்துதலே முதன்மையாகும்.]

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவவழி நல்லவ ராடவர்
அவவழி நலலை வாழிய நிலனே.

—புறநானூறு, கஅ௭.

நல வாழவு எனபது உலகவியற்கையில் இல்லை, அவ ரவா உள்ளவியற்கையிலேதான் இருக்கிறது உலகம், ஒன்று, நாடாயிருக்கட்டும், ஒன்று, காடாயிருக்கட்டும், ஒன்று, பள்ளமாயிருக்கட்டும், ஒன்று, மேடாயிருக்கட்டும். எந்த இடத்தில் ஆடவா நல்லவரோ, அந்த இடத்தில் அந்த உலகமும் நலலதாயிருக்கிறது!

இதுதான் உண்மை. இந்த அருமையை ஒளவைய பிராட்டியாரா இப் பாட்டில் விளக்கியிருக்கிறா. நிலத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுவதுபோலவே, 'நிலனே நீ வாழி' என்று எடுத்துக்கொண்டு, இந்தப் பாட்டு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மாந்தர், பிறவற்றினமேற குறை சொல்வ திற பயனில்லை. தாம் சரியா யிருந்தால் எல்லாம் சரியா யிருக்கும் எனனும் மனப்பான்மையை அவர் பெற வேண்டும்.

குறிப்புரை.—ஒன்றோ எனபது, நாடு காடு பள்ளம் மேடு என்று எண்ணிக்கொண்டு போகிறமுறையில் வந்தது இதனால் இதனை 'எண்ணிடைச் சொல்' என்று சொல்லுவார்கள் 'நாடாக ஒன்றோ' என்று பிரிக்கவேண்டும் ஒ - அசை நாடாக - நாடாகு அ வல - பள்ளம். மிசை - இங்கே மேடு எனனுங் கருத்தில் வந்தது. 'எவவழி' எனபதில், வழி - இடம் எனனும் பொருள் உணர்த்தும். நல்லவா - அதாவது, 'மேம்பாடுள்ளவா' எனபது பொருள் இங்கே 'முயற்சி மேம்பாடுள்ளவா' எனபது கருத்து முயற்சி மேம்பாடு எனபதை 'உள்ள மேம்பாடு' எனனும் சொல்லுவதுண்டு. ஆடவா - முயற்சியை ஆளுகிறவா, முயற்சி யுடையவரெனபது கருத்து. வெளியே நடைபெறுகின்ற தொழில் முயற்சிகள் ஆண் மக்களுக்கே உரியன, ஆதலால், பெண்களுக்கே விலக்கி ஆண்மக்களு மட்டும் இந்தப் பாட்டில் ஆசிரியர் காட்டியிருக்கிறார். வெளி முயற்சி

களின் கடுமையை ஓனவையார பெண்மக்களுக்கு வைக்கவில்லை. நலலை - நல்லதாயிருக்கின்றன, வாழிய என்றாலும், வாழி, வாழக, வாழியா என்றாலும் பொருள் ஒன்றுதான் (அக)

செல்வத்தின் பயன

[உண்பதும் உடுப்பதும்போலவன் வாழ்க்கையின் முதல நோக்கங்கள் அல்ல அவை கருவிகள் கருவிகளைச் செப்பஞ் செய்வதே தொழிலாயவிடாது அவற்றால், தொழில் வேறே நிகழ்தல் வேண்டும் அவ்வாறே வாழ்க்கையின் நோக்கம் துயத்தலன்று ; அஃது எல்லார்க்கும் ஒரு தன்மையது அருட்டன்மையை மிகுத்துக்கொள்ளத்தலே சிறப்பு அஃது எல்லார்க்கும் அமைவ தன்று மக்கள், இவ வாழ்க்கை முறைமையை அறிந்தொழுது தல நன்று]

தெண்கடல வளராகம் பொதுமை யினறி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோராக்கும்,
நடுநாள யாமததும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப பார்க்கும் கலலா ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே ,
பிறவு மெல்லாம் ஒரொக குமமே ,
செல்வத்துப் பயனோ ஈதல
துய்ப்பேம என்னே தப்புந பலவே

—புறநானூறு, கஅக.

கடல்குழந்த இந்த உலகத்தை மற்ற அரசாங்கங்கு இடமவிடாமல் ஒரு மன்னாமன்னன் தானே அரசாட்சி செய்வதா யிருந்தால், அவன் எவ்வளவு மேம்பட்டவனா யிருக்கவேண்டும் ! அவன் எவ்வளவுதான் ஒப்பற்றவனா யிருக்கட்டும், இவ்வளவு பெரிய அரசுப் பொருள்களில் அவன் உண்ணப்போவதும் உடுக்கப்போவதும் எவ்வளவு இருக்கப்போகின்றன ? ஒரு நாளைக்கு உண்பது நாழி யரி சிக்குமேல இருக்கப்போவதில்லை. வசதியாகவும் இயல்பாக வும் உடுக்கக்கூடியவை இடுப்பில் ஒரு சோமனும் மார்பில் ஒரு துண்டும் ஆக இரண்டேயாம் ஆடவா பெண்டிரா என்

னும இருபாலாக்கும் இவை ஒக்கும். மேற்கொண்டு அவனிடமிருக்கும் ஏராளமான செலவப் பொருள்கள் யாருக்காக இருக்கின்றன?

உலகத்தில் மலை காடு முதலிய சில இடங்களில் அரிசி முதலியன கிடைப்பதில்லை. துணிகளுங் கிடைப்பதில்லை. அங்கே இருப்பவன் இரவும் பகலும் தூங்காமல், அவனுக்கு அஞ்சி மிகு விசையாய் ஒடி மறையும் அழகிய விலங்குகளை வேட்டையாடிப் பிழைக்கப்பார்க்கிறான். அவன், நாகரிகம் கல்லாதவனாயிருக்கிறான், கற்றவனாயிருந்தால் அந்த மலை காடுகளிலுங்கூட வேறு பரக்கறி யுணவுகள் எளிதாகக் கிடைக்கும்படி செய்துகொள்வான். நாடோறும் வேட்டையில் விலங்குகள் கிடைப்பதற்குமுன் அவனிடம் ஒன்றுமே இல்லை, வெறுங் கையன், ஒவ்வொரு நாளும் அவன் எதிர்பார்க்கின்றபடி விலங்குகள் கிடைக்குமென்பதுதான் எனன் உறுதி? ஆதலால் இந்த வேட்டைக்காரனைவிட மிகவும் வறியவன் உலகில் வேறொருவனும் இருப்பதற்கில்லையன்றோ! செல்வத்தில் இவ்வளவு கீழ்த்தரமானவனும்தனக்குக் கிடைக்கும் வேட்டைப் பொருள்களைக்கொண்டு பண்டம் மாற்றி உண்ணப்போவதும் உடுக்கப்போவதும், அந்த ஒரு நாழி அரிசியும் இரண்டு துண்டுகளுமேயல்லாமல் வேறில்லை.

ஆதலால், யாருமே இவைகளுக்குமேல் தேவைகளை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்குக் காரணம் இல்லை இந்த அளவுப் பொருள்களும் கிடைக்கமாட்டாமல் எத்தனையோ மக்கள் கோடிக் கணக்காகத் துன்பப்படுபோது, யாருமே வீணான தேவைகளை மிகுதிப்படுத்திக்கொள்வது ஒப்புரவாகாதன்றோ!

முயன்று தேடமுடியாத குழந்தைகள், ஆண்டு முதிர்ந்தவர்கள், நோயாளிகள், உறுப்புக் குறைந்தவர்கள் முதலானோருக்கு இந்த அளவு உணவு உடைகட்குக் குறைவு இல்லாதபடி, மற்றவர்கள், செலவழிக்கவேண்டிய கட்டாய முள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். செலவத்தின் பயன் ஈதலே; வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை

இனி, உடம்பின் தொடர்பாக, முன்னே சொன்ன அளவு உணவும் உடையுமே போதும்; மாந்தர் மிசச்சுச் செலவமெல்லாம் உணர்வின் வளாச்சுகளே செலவழித்தல வேண்டும்.

மக்களிறசிலா, அறிவு உணர்வு ஆராய்ச்சிகளிற சிறந்த வராயிருப்பா. நினைவாற்றல், தெளிவுக் காட்சி முதலியவற்றிற சிறந்தவரும் உண்டு. மிகப் பெரிய அருளாளிகளாகத் தில திகழ்வோரும் இருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாரும் உணர்வு வளாச்சு யுடையவர்கள். இவர்கள், மனிதப்பிற விகளே சிறப்புக கருவியான 'மனம்' என்பதன் அருமை தெரிந்து அதனைத் தம் அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி அறிவு நிலையில் மேலேறிச் செல்வோ ராவா. இவர்கட்கு மனம் ஓர் ஒளி விளக்காகத் திகழ்கின்றது உடம்பு என்பதற்குச் சூருக்கமாக மனம் என்றோ போதும். மனத்திலிருந்துதான் எல்லா உடம்பின் கருவிகளும் விரிவடைகின்றன, இயக்கங்கொள்கின்றன.

இங்ஙனஞ் செல்லும் பெரிய உணர்வுநிலைக்காகவே காடோறும் சிறிது உணவு தந்தும் உடை தந்தும், உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. முதன்மை, உணர்வு வளாச்சிதான் அவ வுணர்வு வளாச்சிகளே செலவத்தின் பெரும் பகுதி செலவிடப்பட வேண்டும்.

உணர்வு வளாச்சியிற சிறப்பாக முன்னேறி வருவோர் சிலருக்கு, மேற்காட்டிய ஒரு நாழி யரிசியும் இரண்டு துண்டுகளுங்கூட முயன்று தேடிக்கொள்ள இயலாமற் போவதுண்டு. அவர்கட்கு அவற்றை உதவுவதற்குச் செலவம் பயன்படலாம்.

இனி இவ வுணர்வுத் துறைகளிற பல படிமுறைகளும் உண்டு. ஒவ்வொரு பகுதிக்கும், தகுதியுடையோர் ஆசிரியராக அமையவும், ஏற்ற மாணுக்கர் பலர் அப் பெரியோரிடம் அந் நிலைகளிற பழகவும் நிலையங்கள் முதலியன கோவிப் பலப்பல ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்.

இங்ஙனமெல்லாம் பொருளைப் பயன்படு நெறிகளிற் செலவழிக்காமலு, செல்வாகள, வீண் தேவைகளை மிகுததுக் கொண்டு நாங்களை துயப்போம் எனறால், மேற்சொன்ன உணர்வு நலங்கள் பல, வாழ்க்கையில் தப்பிப்போகும்; அவை தப்பவே, அச் செல்வாகள துயப்பனவுங்கூட நாளடைவில் தப்பிவிடும் எனபதில் ஐயமில்லை இக் கருத துக்களெல்லாம் இவ வழகிய பாட்டில் விளக்கப்படு கின்றன.

குறிப்புரை — தெண்கடல் - தெள் கடல், தெளிவான நீரையுடைய கடல் சூழ்நத வளாகம் - உலகம் பொதுமை - எல்லா அரசாக்கடும் பொதுவாகின்ற தன்மை நிழற்றிய - நிழல் தருது ஆண்ட ஒருமையோர் - ஒருத்தர், எதிர் இனறி நிலவும் ஒப்பற்ற வா எனபது கருதது. நடுநாள் - நள்ளிரவு, நடுநாள் யாமம் - நள்ளிரவாகிய யாமம் கடுமா - விசையுடன் ஒடும விலங்கு மா - அழகிய விலங்கு, மான முகலானவை ஓர் ஒக்கும் - ஒன்றுபோல ஒக்கும், உணவு உடையேயல்லாமல், உறக்கம் முதலிய பிறவும் எல்லார்க்கும் ஒன்றுபோல ஒக்கும் எனபது கருதது ஓர் - அசையெனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும் துயப்போம் - நுகாவோம் தப்புக - தப்புவன்; தப்பிப்போகும் உணர்வு வளங்களும், தப்பிப்போகும் செல்வப் பொருள்களும் பலவாகும் எனபது. (க௦)

உலகப் போக்கின் இயல்பு

[அவரவர் ஊழின் வழியே அவரவர் வாழ்க்கை நிகழ்கின்றது. தெளிவு பெறுதல் வாழ்க்கையின் பயன் ஊழின் முறைமை தெரிந்து பற்றற்ற ஒழுக்கும் ஒழிக்கத்தால் தெளிவு மேனமேல் விளக்கம்பெறும் அதற்கையோர்க்கு யாதும் ஊரே, யாவருங் கேளீர்]

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,
தீதும் நன்றும் பிறாதர வாரா,
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன,
சாதலும் புதுவ தன்றே, வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்நதன்றும் இலமே, முனிவின்
இனன தென்றலும் இலமே, மினனெடு

வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனது
 கலபொருது இரங்கும மல்லல பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஉம புணைபோல ஆருயிர்
 முறைவழிப் படுஉம எனபது திறவோர்
 காட்சியின தெளிநதன மாகலின, மாட்சியின
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே,
 சிறியோரை இகழ்தல அதனினும் இலமே.

—புறநா னூறு, ககஉ.

இதனை அருளிச் செயதவா 'கணியன பூங்குன்றனா' என்னும் பெரியாரா. எனிய இனிய வாழ்க்கை முறையை அவா இதன வாயிலாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றா. அவரே இந் நல வாழ்க்கை யுடையவாதாம். அவா, தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகின்றா

'எல்லா ஊரும் எனக்கு ஊரே, எல்லா மக்களும் எனக்கு உறவினரே

எனக்கு எங்கும் தீமை செய்யும் பகைவரில்லை; நன்மை செய்யும் நண்பருமில்லை; ஏனென்றால், தீமையும் நன்மையும் பிறா தர வாரா எனபது என் கருதது. அவை, தாமே வரும். துன்புறுதலும் பின் அது தணிதலும் அவற னைப்போல தாமே வருவனவேயாம். உலகத்தில் இறந்து போதல எனபதும் புதிய நிகழ்ச்சி யன்று, என்றும் இயல்பாகவே நடைபெறுகின்றது.

ஆதலால், உயிர வாழ்தல எனபதை இனிதானதென்று கினைதது நான் மகிழ்வுமில்லை; அல்லது வெறுப்பினால் இனிமையல்லாதது என்று கினைதது வருந்தவுமில்லை பெரிய ஆற்று வெள்ளத்தின வழியே தனக்கென ஒரு செயலுமின்றிச் செல்லும் தெப்பம்போல, இந்த அரிய உயிர, ஊழ்வினையின வழியே நடைபெற்றுச் செல்கின்றது. இவ் வுண்மையைச் சான்றோரறிவின வாயிலாகத் தெரிந் திருக்கிறேன்.

அதனால், இந்த உலகத்தில் அருமை பெருமைகளில்

மிசுரதவரைக் கண்டு நான் வியப்பதுமில்லை; அதைவிட, அவற்றில குறைந்தவரைக் கண்டு இகழ்வதுமில்லை.

இக் காரணங்களால் எனக்கு எல்லா ஊரும் ஊராகவும, எல்லா மக்களும் உறவினராகவும இருக்க இடமாகின்றது' எனபது

உலகியலு இங்ஙனமிருப்பதனால், எல்லாரும் இங்ஙனமே மனம் அமைந்தது வாழுவதுதான் முறையாயிருக்கின்றது, இல்லாவிட்டால், வாழ்க்கையே ஒரு பெரிய சூமையாய விடுகின்றது!

குறிப்புரை — நோதல - துன்புறுதல். அவற்று ஓர் அனை - அவற்றோடு ஒரு தன்மையானவை, 'ஓர்' அசை என்று கருதியும் விட்டுவிடலாம். முனிவின் - வெறுப்பினால். மகிழ்ந்தன்று மிலம் - மகிழ்ந்ததுமில்லம்; அன - சாரியை மின்னெடு வானம் - மின்னலோடு கூடிய வானம். தண துளி - குளிராசியான மழைத்தளியை. தலைஇ - பெய்தலால் ஆனது - அடங்காமல் கல பொருது - பாறைகளை எதிர்த்துக்கொண்டு, இரங்கும் - ஒலி செய்யும். மல்லல் - வளமான. போ யாற்று நீர்வழி - பெரிய ஆற்று நீரின் வழியே முறை - ஊழ். திறவோர் - பகுத்தறிந்த நன்மை காணும் சான்றோர் காட்சி - அறிவு, இங்கே, அவர் அறிவுரையை உணராதது. எல்லாம் ஊழ் வழியே நடத்தலால் உலகத்தில் ஒன்றை வியப்பதற்கும் அன்றி இகழ்வதற்கும் இடமேது? எனபது சடைசி அடிகளின் கருத்து (கக)

எதனிலும் இனிமை காணல்

[உலகம் இன்பமுந் துன்பமுங் கலந்த நிலையமாயுள்ளது, மக்கள் வாழ்க்கையோ அதோடு பிணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இனிச செயல்வேண்டுவது என்னவென்பதே கருதுதற்குரியது கூடியவரையில, நற்செயல்களைத் தெரிந்த செயதலே நம்மால் முடியக்கூடியதென்று இச்செய்யுள் தீர்மானிக்கின்றது.]

ஓர்இல நெய்தல கறங்க ஓர்இல்
நர்நதண முழவின பாணி ததுமப்ப்
புணர்நதோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்
பைதல உணகண பனிவார்பு உறைப்பப்

படைத்தோன் மனறஅப் பண்பி லாளன் ;
 இன்னாது அமமஇவ வுலகம் ;
 இனிய காண்கிதன இயலபுணர்ந தோரே.

—புறநானூறு, ககூஉ.

ஒரு புலவா பெயா பக்குகேகை நனகணியாா என்பது. பெயா எப்படியிருக்கிறது! இவா நல்ல ஞானி. அதனால் 'நன கணியா' என்னும் பெயா உண்டாயிற்று. கோள் நூலிலும் இவா வல்லவராதலால், அக் கருத்தை உணர்த்துவதற்கும இப் பெயா பொருந்தும் என்று சொல்லுவர்.

இவா ஒருபை வைத்திருப்பாராம்; கட்டாயம் நேரும் போது அதுதான் இவருக்கு உடையாக உதவுமாம். 'பக்கு' எனப்பது பை. 'உடுக்கை' எனப்பது உடை.

ஆகவே 'பக்குடுக்கை நனகணியா' என்னும் இவர் பெயா, இப்போது நமக்கு, இவா தோற்றம் இப்படியிருக்கும், இவா ஞானம் இப்படியிருக்கும் என்பதை ஒருவாறு தெளிவுபடுத்தக் கூடும். இப்படிப்பட்டவா 'உலகத்தின் இயல்பு' எனப்பதைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினால், அது நனரூயிருக்குமன்றோ! அவா கருத்தது இது.

'உலகத்தில் ஒரு வீட்டில் சாவுமேளம் அடிககிருராகள்; மறரெரு வீட்டில் மிக இனிமையான திருமண மேளத்தின் ஒசை ததுமபுகிறது சில இடங்களில், தம காதலரோடு கூடிய பெண்கள், பூச் சூடுதல் முதலான அழகு கோலங்களை அணிநதுகொண்டு மகிழ்கினராகள்; அதே நேரத்தில் வேறு சில இடங்களில், மகளிர், தம காதலரைப் பிரிந்தவர்களாய், வாடுதலையுடைய தடி கவாச்சியான கண்களில் நீர் ஒழுகித் துளிக், வருந்துகிருராகள். அநதப் பண்பில்லாத கடவுள் இப்படி இனபமும் தன்பமும் கலநது கிடக்கும்படி இவ்வுலகத்தைப் படைத்ததுவிட்டான் எனப்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது ஆ, இநத உலகம் கொடியதாயிருக்கின்றது! இதுதான் உலகத்தின் இயல்பு!

அப்படியானால் மக்கள் செய்யவேண்டியது என்ன

வென்றால், கூடியவரையில் நல்ல செயல்களையே அறிந்து செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதுதான் உலகத்தின் இயல்பை நன்றாக உணராதவர்கள் இம் முடிவுகளுத்தான் வரவேண்டுமேயல்லாமல், வேறு வழி இல்லை. மனம் மொழி மெய் எனனும் மூன்றாலும் இங்ஙனம் நல்லன கண்டுகொண்டிருந்தால், துன்பங்களையும் இனியவாகக் காணுந் திறம் மக்கட்கு உண்டாகும்' என்பது.

‘இனிய காண்க’ எனனுந் தொடர் இவ் வழிவகைகளை உணராததுவதாயிருக்கிறது.

குறிப்புரை — நெய்தல் - சாவுப் பறை கறங்க - ஒலிக்க ஈர் என்பதும் குளிராசரி, தண் என்பதும் குளிராசரி, ஆகவே, சாநதண் என்பது மிகக் குளிராசரி என்ப பொருள்படும். குளிராசரி என்றது இங்கே, இனிமை பாணி - தாளத்தோடு பொருந்திய ஒசை. ததுமப - நிறைய, நிறைந்தது ஒலிக்க பூ அணி - அழகு கோலங்கள்; அவை, கூந்தல் பின்னுதல், பூச சூடுதல் முதலியன பைதல் - வாடுதல். உண் கண் - கவருங் கண். பணி - இங்கே, நீர் எனனும் பொருட்டு. வார்பு - ஒழுகி உறைப்ப - துளிக்க ‘படைத்தோன் மன்ற’ என்பதில் ‘மன்ற’ என்பது தெளிவு காட்டுதற்காக வந்த இடைச் சொல் கடவுளைப் ‘பண்பிலானன்’ என்றா வைவது போலத் தோன்ற ‘அமம்’ என்பது வியப்பு உணரத்திறு. ‘இனிய காண்க’ என்பது, ‘நற்செயல்களைச் செய்துகொள்க’ எனனுங் கருத்தையும், அங்ஙனஞ் செய்து பழகிவந்தால் இடாகளும் இன்னல்களுமெல்லாம் நன்மைக்கே பயன்பட்டு இனிய வாகக் காணுந் திறம் உண்டாகு மாதலால் ‘இன்னல்களை இனிய வாகக் காண்க’ எனனும் மற்றொரு கருத்தையும் விளக்கக்கூடிய தாயிருக்கின்றது காண்கிதன், காண்க இதன் என்று பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும்

(கஉ)

இனது செய்யாமை

[நல்லன செயதலால் நன்மையும் தீயன செயதலால் தீமையும் உண்டென்பது உறுதி ஆயினும், மக்களிற பெருமபாலா நல்லனவே தெரிந்து செய்தலிற கருத்தினறிக் காலத்தை வீணாகக் கழித்துக் கூற்றுவனாகு இரையாகி வருநதுகின்றனா. சிலாகு மூப்புக காலத்தில் நல்லுணர்வு உண்டாதல் கூடும்.

அவாகள் தீமைகளேனுரு செய்யாமலிருந்தால், நாளடைவில் அவர்களுக்கு நலவன் செய்யவும் பழக்கமுண்டாகும்.]

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!
கயலமுள அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள
பயனில மூப்பின் பலசான் றீரே!
கணிச்சிக கூர்ப்படைக கடுநதிறல ஒருவன்
பிணிகுருங் காலை இரங்குவிர் மாதோ ,
நல்லது செய்தல ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செயதல ஒம்புமின , அதுதான
எல்லாரும் உவப்பது ; அன்றியும்
நல்லாற்றுப படும நெறியுமா ரதுவே.

—புறநானூறு, கககி.

எது நின்றாலும் நிலவாவிட்டாலும் கிழததனம் வருவதும்ப்டும் நிற்பதிலை. எதிர்பார்க்குங் காலததுக்கு முன்னாலேயும் வந்துவிடுகிறது. மழமழுவென்றிருந்த தாடை உடனே நரையிரி முதிருநத தோல திரை திரையாகித் தளர்ந்துவிடுகிறது. அப்போது 'பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பாப்பது'போல இதனை காலம் இருந்த உலகத்தில் நாம் செய்து சாதித்ததெனன என்று மக்களுக்கு எண்ண முண்டாகின்றது பெருமபாலும் அதற்கு விடை என்ன வருகின்றது? 'ஒன்றுமில்லை' எனப்பதுதான். இப்படி இக் கிழததனம் பயனிலலாத கிழததனமாய் முடிந்ததுவிடுகின்றது. சென்ற காலங்களில் ஏதாவது கருத்த தருந்த காரியங்கள் செய்திருந்தால், அவற்றை கிழப்பருவத்தில் ஏதேனும் பொருளோ புகழோ புண்ணியமோ கிடைக்கக்கூடும். அப்போது இந்த மூப்பும், பயனுள்ள மூப்பா யிருக்கும். முன் பழக்கத்தாலும் வசதிகளாலும் இம் மூப்புப் பருவத்திலும் ஏதோ இயன்ற நற்காரியங்கள் செய்து அதனாலும் இதனைப் பயனுள்ள மூப்பாகத் திகழும்படி செய்யலாம். எதுவும் இல்லை. இப்படியே உலகத்து மக்கள் வினையப் பயனில் மூப்பாய் மூத்தது மூத்தது கிடக்கிறார்கள். ஆனால் ஆண்டு ஏறிவிட்டதால், பொதுவாகப் 'பெரியவர்

கள்' என்னும் பட்டமும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். இதற்கைய பெரியோரே உலகிற பலர். இவர்களைக் கூப்பிடவேண்டுமானால் எப்படிக்கூப்பிடலாம்?

‘ஓ, பலராகிய பெரியோராகளே! பலராகிய பெரியோராகளே! கயலமீனின் முள்ளைப்போல நரமயிர முதிர்ந்த தோல திரைந்த தாடையையுடைய பயனில்லாத கிழந்தனத்தின் பலராகிய பெரியோராகளே!’ என்று கூப்பிடலாமன்றோ? தலைப்பில் உள்ள பாட்டில், இங்ஙனமே அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வழக்கங் காரணமாகப் ‘பெரியோர்களே!’ என்றாலும், உண்மையில் உயர்வான கருத்தை அது தாராமையால், ‘சிறியோர்களே சிறியோர்களே’ என்று அழைப்பதுபோலவே தோற்றுகின்றது. அதனால், ‘பெரியோர்களே’ என்று இங்கே அழைத்த சொல், இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் வந்தது என்று சொல்லலாம். இங்ஙனம் அழைத்தது, இப் பாட்டு, அவர்களை நோக்கி, ஓர் உய்யும் வழியை அறிவுறுத்துகின்றது.

‘இனி விரைவில் கூற்றுவன் வருவான் எனபது உங்களுக்குத் தெரியும் அவன் கடுமையான வலிமையையுடையவன்; மழு என்னுங் கூாமையான படையையும் உடையவன். அவன் வந்தது உங்களைக் கயிற்றூற கட்டிக்கொண்டுபோகும்போது, நீங்கள் மனம் உடைந்து வருந்துவீர்கள்’ என்ன செய்யலாம்? நீங்கள் உங்கள் காலத்தை நற்செயல்கள் செய்வதிற கழிக்கவில்லை. இவ்வளவு காலம் அப்படிக்கழித்துவிட்டமையால், இனிமேல் நல்லதொன்று செய்வதா யிருந்தால் உங்களுக்கு அது மாட்டாமையா யிருந்தாலும் இருக்கும். ஆனால், ஒன்று செய்யலாம். இனிமேல், அப்படி நல்லது செய்வதல் ஆற்றீராயினும், நல்ல தல்லாததாவது செயதலை நீக்கிக்கொள்ளுங்கள். அதுதான் இனி எல்லாரும் மகிழக்கூடியது மேலும், நல்லது செய்யும் நெறியில் ஒருகால் உங்களை அது செலுத்தினாலும் செலுத்தும். அதற்கு வழி அதுவே’ எனபது.

காலத்தை வீணாகக் கழித்துவிட்டவர்களை மெல்ல மெல்ல நற்செயல்களிற செலுத்துவதற்கு இப் பாட்டு எவ

வளவு பதமாக வழி கறபிக்கின்றது! இளைஞர்களுக்கும் இது நல்ல முன் எச்சரிக்கையா யிருக்கும்.

குறிப்புரை—கயல - கயல்மீன; கவுள - தாடை. கணிசசி - மழு கடு திறல - மிக்க வலிமை பிணிகுங்காலை - கட்டுங்காலத்தில 'மாதோ' எனபதற்குப் பொருளில்லை; அவற்றில் 'மாத' 'ஒ' என்று இரண்டு இடைச்சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆற்றீ ராயினும் - மாடமரானாலும். அல்லது - நல்லதல்லாதது; தீய செயல்கள். ஒம்புமின் - பாதுகாவுங்கள்; நீக்குங்கள் என்பது கருதது உவப்பது - மகிழுவது, மகிழுஞ்செயல எனனுங் கருத்தில வந்தது அன்றியும் - அதுவல்லாமலும் நல ஆறு - நல்ல நெறி படும - படும, அதாவது, செலுத்தாம என்பது நெறியும் அது என்று கொள்ளவேண்டும். 'நெறியுமார' எனபதில் 'ஆ' எனபதும், 'அதுவே' எனபதில் 'ஏ' எனபதும் இடைச்சொற்கள்; அவை, அசை. (கூட)

ஈதலின் முறைமை

[வறுமையுஞ் செல்வமும் வாழ்க்கையின் இயல்புகள்; எனவே உலகத்தில ஒருவருக்கொருவா உதவி செய்தல் எனபது உலகிய லாயவிட்டது உலகியல் அவ்வொப்புப்பு பண்பையே உயிர் நாடியாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. ஏற்பா இடுவார எனனும் இருதிறத்தாரது நனமையும் இதன்கண் உள்ளது]

கழிந்தது பொழிந்தென வானகண் மாறினும்
தொல்லது விளைந்தென நிலமவளம் கரப்பினும்
எல்லா உயிர்க்கும் இல்லால வாழ்க்கை,
இன்னும் தமஎன எமமனோர் இரப்பின
முன்னுங் கொண்டாஎன நுமமனோர் மறுத்தல்
இன்னது அமம; இயலதோ அண்ணல!
இல்லது நிரப்பல ஆற்ற தோரினும்
உள்ளி வருநா நசைஇழப் போரே,
அணையையும் அலலை நீயே; ஒனனார்
ஆர்ளயில் அவர்கட் டாகவும் நுமதெனப்

பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்!
பூண்கடன், எந்தை நீ இரவலர் புரவே.

—புறநானூறு, ௨௦௩*

உலக வாழ்க்கை எதனால் நடைபெறுகின்றதென்பது ஒரு முதனமையான செய்தி. இதனை முடிவுகட்டுவதற்கு அறிஞர்கள் முன்னும் முயன்றிருக்கின்றனர்; இன்னும் முயல்கின்றனர் 'ஊனப்பொதி பசுவருடையார்' எனனும் அறிஞர் இதுபற்றி ஆராய்ந்து தாம் கண்டமுடிபை இப்பாட்டின் வாயிலாக விளங்க வைக்கின்றார்.

'உதவுங் குணம்' எனப்பொன்று இருப்பதனாலே தான் இந்த உலகம் நடைபெறுகின்றதென்பது அவர்கருத்து. இயற்கையை உற்றுநோக்கினாலும் இது தெரியும்.

மழை இருக்கிறது, அது நீ உதவுகிறது, எப்போதும் உதவுகிறது; அதன் உதவி எந்தக் காலத்திலும் கின்றுவிடாது, அவவுதவி என்றேனும் கின்றுவிடுமோ என்று ஒரு சிறிது ஐயந் தோன்றினாலும் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கொந்தளிப்பு உண்டாயிடுமே! சென்ற காலங்களில் எத்தனை தாம் பெய்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் அது பெய்து கொண்டதா னிருக்கிறது.

இனி, கிவத்தின் குணமும் இப்படியே. நிலம் பல வகையான விளைபொருள்களை உதவுகின்றது, அதுவும், இதனை காலந்தான் உதவினமே என்று கருதி, இனி உதவாமல் கின்றுவிடாது, என்றும் உதவும்.

இப்படி, இம் மழை, நிலம் முதலானவை என்றும் உதவிகொண்டிருக்கின்ற மக்களே யல்லாமல் மற்றச் சிறுயிரிகட்குங்கூட உலகத்தில் வாழ்க்கை என்பதே இல்லாமற் போய்விடும். ஆதலால், மாந்தர்களின் வாழ்க்கையும் இந்த இயற்கை நிலையோடு ஒத்து நிகழுமாயே தான், அது மேலுமேலும் மாட்சிமைப்பட்டு நலந்தரக்கூடும் என்பது தோற்றுகின்றது.

மக்களில், அறிவு, வளம், நலம் முதலியன இல்லாமை

யால, மாட்டாதவா பலா இருக்கின்றனா. பொருள் தேடும் நோக்கமொன்றே அல்லாத வேறு பல நன்கொக்கங்களை யுடைய நன்மக்களும் சிலா உண்டு, பிறவியிலேயே ஏழைகளாயப் பிறந்து, அதன் பின்பே தமது முயற்சியின்றிப் பொருள் முதலியன தொகுத்து, வாழ்க்கை நலம் பெற வேண்டியவர்களும் மிகுதியாயிருக்கின்றனா. ஆதலால், இததகையோரெல்லாம் பிறந்தவியிலலாமல எப்படி நல்ல முறையில் உயிர்வாழ்க்கூடும்?

இததகையோர்க்குத் தக்கோர் உதவியிலலாவிட்டால், இவர்கள் வெளிப்படையாகத் தமது கண்ணியம் இழந்து பிச்சையெடுக்கத் தொடங்குகின்றனா. அப் பிச்சைத் தொழிலும் நன்கு நடைபெறுவிட்டால், திருடு கொள்ளை முதலியனவும், சூது குடி முதலியனவுமான பல தீய பழக்கங்கட்கு, இவர்கள் இரையாக நோக்கின்றது. பொதுவாக மனபதையுலகம் கெட்டுப்போவதற்கு, நாட்டின மேனபககள், உலக நடைமுறைககு ஏறப், தக்க ஏற பாடுகள் செய்யாமையும், ஓரளவு காரணமாகின்றது ஏனையோரமேற குறைசொல்லுதலால் மட்டும பெருமபயன் ஒன்றுமில்லை.

உற்ற நேரங்களில் எளியோர், ஆங்காங்குள்ள மேன்மக்களிடம் உதவி விருமபுவது இயற்கையேயாம்; பலதரம தந்தாலும் பின்னும் பின்னும் 'தாருங்கள்' என்று அவர்கள் கேட்பதும் இயல்பேயாகும். மழை, நிலம் முதலியன எப்போதும் உதவுவதுபோல மேனமக்களும் எப்போதும் உதவவே கடமைப்பட்டிருக்கின்றனா.

அதுமட்டுமன்று; உலகியலின் நடைமுறைககு, உதவுங்குணமே உயிர்நாடியாயிருத்தலாலும், அதுவும் இயற்கை நிகழ்ச்சியாய் எல்லா இடங்களிலுங் காணப்படுதலாலும் அச்செயலால், உதவுவோர் உதவிபெறுவோர் எனனும் இருதிருத்ததாக்குமே நன்மை இருக்கவேண்டும் எனறு துணியவேண்டியிருக்கின்றது

உதவி பெறுவோர்க்கு நன்மை இருக்கின்றதென்பது

வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது: ஆனால் உதவுவோரும் அதனாலேயே முன்னேற வேண்டியவரா யிருக்கின்றனர் என்பதுத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். உதவுங் குணம் உடையோரே உலகில் அமைதியுடன் நலவாழ்வு வாழ்வ தற்கு உரியவா இது தெளியாமையினாலேயே, பிறையி லேயே மேனமக்களாயுள்ளோரா பலா, வீணாகத் தமது நல வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக்கொள்கின்றனர்.

இங்கே சொன்ன இவ்வுதவுங் குணம் இல்லாமை யால், உதவிபெறும் நிலையிலுள்ளவரைவிட உதவும் நிலையி லுள்ளவரே மிகுதியாகக் கெட்டுப்போகின்றனர். இழப்பு இவாகடகே மிகுதி. அது பலவகையிலும் உண்டாகின்றது. எப்படி?

1. பொருள் தொகுப்பது உடம்பை வளர்ப்பதற்கு மட்டுமன்று, உணாவை வளர்ப்பதற்கே அதன் பெரும் பகுதி செலவாதலவேண்டும் உதவுங் குணம் இல்லாவிட் டால் உணாவுநலம் உண்டாகாது உதவுங் குணத்தினாலே தான் உள்ளநலம் வீறும். “சோறிடும்; தண்ணீரும் வாரும்; தருமமே சாரவாக உள்ளீரும் வீறும் உயாநது” எனனும அறிவுரையில் இவ்வுணமை நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கின் றது. ‘உள நீர்’ என்றது உள்ளிப்பலடி. உள்ளநலம் உண்டானால், பின்பு, எல்லா நலங்களுந் தாமே உண் டாகும்.

2. இனி, மேனமக்க ளெனபோரும் உலகத்தாரிடை யிலிருந்தே வாழவேண்டி யிருப்பதனால், உலகத்தவர்களு ளுறற்படி உதவி செயது அவரை நல நிலையில் இருத்தா விட்டால், அவா சூழலால் தமது உடலநலம், அறிவுநுட் பம், நினைவுஉரம், செலவநிலை முதலிய எல்லாவற்றிற்குமே பலவகையாலும் ஊனமுண்டாகின்றது.

3. இறுதியில், தாம் தொகுத்துவைத்த செலவத்தை ஒருங்கேயும் இழந்துவிட நேரும்.

4. தற்செயலாக, தமக்குப் பிறவிடங்களிலிருந்து தாமே நேரும் உதவிகளும் நின்றவிடும்.

5 உதவிபெறும நிலையிலுள்ள மக்கள அங்ஙனம் உதவி பெறுபபோது, அவாகள முகத்திற பொங்கி வருகின்ற நன்றியுணாவோடு கூடிய உளமாராத மகிழ்ச்சிநிலை, அவாகடகு உதவிய மேனபககளின உளள ஆற்றலை மேலுமேலும மிகுக்கும். உதவுங குணமில்லாதவா அந்த ஈதது வக்கும் இனபததையும் இழநதுவிடுவா.

6. உதவியாளரிற் சிலா, பிறா தமமிடம உதவி எதிர்பாரக்கும் நேரத்தில் அவாககு ஒன்று உதவககூடாத நிலை நோநதுவிட்டால், உடனே, உயிர துறநதுவிடுவதும் உண்டு. இதனால், உதவி பெறுவோரது மகிழவுள்ளததுகரும் உதவி செயவோரது அருளுள்ளததுகரும் எவவளவு பிணிபபிருககின்றன எனபதுந தெளிநதுகொள்ளககூடும்.

இங்ஙனமெல்லாம், உதவுஙகுணமே உலகம் நடைபெறுவதற்கு முதனமையான காரணமாயிருபபதனால், இவவுதவுஙகுணத்தை மககள முறைமைபுடன் தெரிநது காதது ஒழுகவேண்டியவாகளா யிருககின்றூாக ளெனபது 'ஊனபொதி பசுஙகுடையா' என்னும் புலவாபெருமானது கருதது.

இவா 'இளஞ்சேட் சென்னி' என்னும் அரசனை நோக்கி இப பாடலை பாடி யிருககின்றூா. அச சொல வருமாறு:

'சென்ற காலங்களிற பெயதேன என்று கருதி, மழை நிலைமாறிப பெய்யாவிட்டாலும், முறகாலங்களில விளைநதேன என்று கருதி, நிலம் தனது விளைவு வளங்களைப் பயிராகள வழியாக வெளியே தராமல தன்னுள்ளே மறைததுக்கொண்டாலும் எல்லா உயிரகட்கும் 'வாழககை' என்பது இலலை. ஆதலால், முறகாலங்களில தநததேயலலாமல இன்னமுந தாருங்கள என்று எமமைப போன்றவாகள் கேட்டால், முன்னும் வாங்கிக் கொண்டாகளென்று சொல்லி உமமைப போன்றவாகள உதவி மறுபபது, அழகிய தேரை ஊாதியாக உடைய பெருமானே! இனிய தனறு.

‘இங்ஙனம் உதவி மறுப்பதனால், இல்லாத பொருள் களை முயன்று தேடி நிரப்பிக்கொள்ள மாட்டாத நிலையி லுள்ள அவ்விருப்போரைக் காட்டிலும், அவர்களால் கினைத்து வரப்பட்ட செலவாகனே, தம்மால் விரும்பப்படு தற்குரிய நலங்களைப் பெரிதும் இழந்துவிடுவோராவா.

‘ஆனால், உனது குணமோ அப்படிப்பட்டதாகவு மில்லை, அதனினும் மேம்பட்டதாயிருக்கின்றது. பகை வரது அரிய அரண் இன்னுங் கைக்கு வாராமல் அவரிடத்த தாயிருந்தும், வெற்றி உறுதி என்னும எண்ணத்தால், அதனை உங்களுடையது என்று சொல்லிப் பாணாகளின தொண்டுகட்கு ஈடாகக் கொடுக்கும் அததகைய கொடைக் குணம் உடையவன் நீ, இரப்பவர்க்கு ஏதேனுமொன்று கொடுக்க நேராதபோது, அதற்கு நாணி நீ இறந்து போகின்றவனுமாவாய்

‘ஆதலாற் பெருமானே, நீ இரப்போரைப் பாதுகாத தல் என்பதனை, இங்ஙனமே என்றும் முறைமையாகக் காததொழுகி, வாழ்க்கை நலம் பெறவேண்டும்’ என்பது.

குறிப்புரை — கழிந்தது - கழிந்தகாலம் பொழிந்தது - பொழிந் தேன் என்பதற்கு வந்தது வான் - மழை கண் மாறுதல் - அருள் மாறுதல் அதாவது, பெய்யாது விடுதல் தொல்லது - முன்காலம். ‘இல ஆல’ என்பதில் ஆல என்பதற்குப் பொருளில்லை. தம் - தாரும் எம்மனோ - எம் அனனோ, எம் போன்றவா ‘அம்ம’ என்பதற்குப் பொருளில்லை இயல் - அழகு நசை - விரும்பப் படும் பொருள்கள் நிலைகள் முதலியன ‘அனையையும் அல்லை’ என்பதற்கு, ‘பிறர்க்கு ஒன்று கொடுக்க இயலாத காலத்து நீ அங்ஙனம், மேல் விரும்பப்படும் பொருள்களை இழப்பதோடல்லா மல் உயிரையும் இழக்கக்கூடியவனாய் இருக்கின்றாய்’ என்றும், இனி, ‘கொடுக்க முற்பட்டாலோ உன் கைக்கு வாராத பொருள் களையும் இன்னவை இன்னொரு உரியவையாகும் என உரிமைப் படுத்திவிடுகின்றாய்’ என்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும் ஆர் - அரிய. எயில் - கோட்டை. அவா கட்டு ஆகவும் - அவா கண்ண தாகவும், அவரிடத்ததாகவும். பாண் - பாணா பாணா கடன் - பாணாகள் செய்த தொண்டுக்கு ஈடாகத் தரவேண்டிய முறைமைப் பொருள். இறுக்கும் - செலுத்தும், தொண்டுக்கு ஈடாகத் தருவ

தாதலின் கடன்போலக் கருதி, இறுகமும் எனப்பட்டது. வள்ளி
யோய - உதவுங் குணம் உடையவனே எனதை - பெருமானே.
பூண கடன் - கடனாகப் பூணக் கடன் என்றது முறைமையாக
என்றற்கு. புரவு - பாதுகாததல் (கூசு)

ஈதலும் ஏற்றலும்

[உலகம் ஒப்புரவிலை நடைபெறுவதாயினும், அதனைக் கையாளும்
வனமை மென்மைகளிலேயே உலகியலின் திறம் உள்ளது.
பொதுவாக, முயற்சியின் அடிப்படையாகவே நலன்களை
அடையவேண்டும் என அனைவரும் மேற்கொண்டொழுகுதல்
முதன்மை, அம்முயற்சிக்கு ஒரு தளாச்சி கோந்தால் ஒருவருக்
கொருவா ஒப்புரவு செய்துகொள்ளுதல் அதனையடுத்ததுச் செயற்
பாலதாகும்]

ஈஎன இரத்தல இழிந்தனறு அதனஎதிர்
ஈயேன எனறல அதனிணும இழிந்தன்று ;
கொளஎனக் கொடுததல உயர்ந்தன றதனஎதிர்
கொள்ளேன எனறல அதனிணும உயர்ந்தனறு
தெளநீர்ப் பரப்பின இமிழதிரைப் பெருங்கடல
உணண ராகுப் நீர்வேட் டோரே
ஆவும மாவும் சென்றுஉணக கலங்கிச
சேரெடு பட்ட சிறுமைத தாயினும
உணணீர் மருங்கின அதர்பல வாசும் ,
புளளும் பொழுதும் பழித்த லலலதை
உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர் , அதனால்
புலவேன வாழியர் , ஓரி ! விசும்பில
கருவி வானம் போல
வரையாது சுரக்கும் வளளியோய் ! நின்னே.

—புறநானூறு, ௨௦௪.

‘கொடு என்று வெளிப்படையாகக் கேட்டு உதவி
பெறுவது இழிந்தது, அப்படிக் கொடு என்று கேட்பதன்
எதிரில், நான் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி

உதவி மறுத்துவிடுவது, அப்படிக்கேட்பதிலும் பார்க்க இன்னும் இழிவானது.

இனி, ஒருவா கேளா முன்பே அவா குறிப்பற்றது, இதனை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தாமே வேண்டிக்கொடுப்பது உயர்ந்தது, அப்படிக்கொடுப்பதன் எதிரில், உழைப்பினால் எதுவுங் கிடைக்கக்கூடுமாதலால் இப்போது இதனை நான் எடுத்துக்கொள்ளேன் என்று சொல்லி எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருந்துவிடுதல் அப்படிக்கொடுப்பதிலும் உயர்ந்தது.

உலகியலில் அவரவரும் கண்ணியமாக நடந்து கொள்ளவேண்டிய நிலை இவை. மற்றப்படி, கடல்போலப் பெரிய செல்வராயிருந்துவிட்டாலமட்டுமே எனன் பயன்? கடல் தெளிந்த நீர்ப்பரப்புடன் அகலமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒவென்று இரையும் அலைகளையுமுடையதால் ஆரவாரமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும், குடிப்பதற்கு நீர் வேண்டியவர்கள் அந்தப் பெரிய கடலுரை உண்ணப் போவதில்லை.

ஆனால், கொடுத்தது கொடுத்தே செல்வம் குறைவாய் விட்டாலும், அங்ஙனம் உதவும் இயற்கையையுடைய தெளிந்த குணம் இருப்பவர்களிடம், இன்னமும் பலர் செல்வதற்கு வழிகள் பல திறந்தபடியே இருக்கின்றன. ஆனினம் மானினம் முதலான பலவும் பலகாலும் சென்று சென்று குடித்துக் கலக்கிவிடுவதனால் நீர் குறைந்து சேருகிச் சிறுமையுடையவையானாலும், உண்ணுதற்குரிய சிறிய நீர் நிலைகட்கு, இன்னமும் பல விலங்குகள் செல்லுமாறு, செல்லும் வழிகள் பலவாகவே இருக்கின்றன.

ஆகவே, இதற்கைய குளிர்ந்த குணமுடைய மேன்மக்களுக்கு, ஒருகால எதும் உதவுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமற்போனால், உதவி விரும்பிச் சென்றவர்கள், தமக்கு வழியில் நோந்த புள் நிமித்தம் முதலியவற்றையும் தாம் புறப்பட்ட நோத்தையும் நொந்துகொள்வார்களே யல்லாமல், தாம் நினைந்து வந்த அம் மேன்மக்களைப் பழிக்கமாட்டார்கள்.

வென்னரூல், அம் மேன்மக்களின் உள்ள நிலைமை அவர் கட்டுத தெரியும்.

“ஓரி” என்னும் அரசே! வானத்தில் மின்னல் இடி முதலிய கருவிகளையுடைய மேகம் எப்படி மழை பொழி கிறதோ அதுபோலவே யாவாக்கும் எப்போதும் எதையும் அளவு படுத்தாமல் மேலுமேலும் வழங்கிக்கொண்டிருக் கும் உதவிக் குணமுடைய அனபா!

“அதனால், ஒருகால நீயும் எனக்கு அச சிறிய நீரினை யைப்போல வளங் குறைந்து நிலைகலங்கிச் சேறுபோல தடிப்பான உள்ளமுடையாய் ஒன்றும் உதவமாட்டாத சிறுமையுடையாயினும் நான் நினை வெறுக்கமாட் டேன, நீ அப்படியெல்லாம் ஆகமாட்டாய், நீ வாழ வாயாக” எனபது இப் பாட்டின் கருத்து இதனை இவ்வ ளவு வனமை மெனமைபுடன் ஏற்றியும் இறக்கியும் அருமையாகவும் துணிவாகவும் பாடிய பெரியார் ‘கழை தின யானையார்’ எனபவர்.

ஓரிக்கு இப் பாட்டு ஒரு மூக்கணுங்கயிறுபோ லிருக் கின்றது.

இந்தப் புலவர் அவரிடம் பரிசில் பெறாமலா சென் றிருப்பாரா!

‘உதவி பெறுதல்’ ‘உதவி தருதல்’ என்னும் இரண்டு குணங்களையும், அவரவா, மிக நுட்ப திடப்பமாயும் தக்க நெளிவு சுளிவுகளோடுங் கையாண்டு உலகியல் நடத்த வேண்டியிருக்கும் நிலைபையை இந்தப் பாட்டுக் கூர்மை யாய் வெளிப்படுத்துகின்றது

குறிப்புரை — இழிந்தன்று - இழிந்தது உயர்ந்தன்று - உயர்ந் தது இமிழ - ஒலிக்கின்ற உண்ணா ஆகுப - உண்ணாகவா ஆவா வேட்டோ - விருமபினோ உண் - உண்ண நீர் மருங்கின - நீர் கிலையிடத்தில் அதா - வழி புள - பற்றவை, அதனாலாகும் நிமித தத்தை இங்கே புள என்றே கூறினார். அல்லதை - அல்லது. உள்ளி - நினைந்த. பழியலா - பழியார் புலவேன - வெற்றேன; அதாவது, வெறுக்கமாட்டேன எனபது. வாழியா - வாழி.

ஒரி என்பது வள்ளலின் பெயர். வானம் - மேகம். வரையாது - அளவுபடுத்தாமல். சரக்கும் - மேலுமேலும் வழங்கும் வள்ளியோய - வள்ளன்மையுடையோய, வள்ளன்மை என்பது உதவுவகுணம் நின் - நின்னை நின்னைப் புலவேன என்று சோத்துக கொள்ளவேண்டும் (கூடு).

கற்புள்ளத்திற்குத் தீயும் பொய்கையும் ஒன்றே

[வாழ்க்கையிற் கணவன் மனைவியின் பிரிவு மிகவுங் கடுமையானது. அதுவும், இறப்பினால் நேரும் பிரிவு, சொல்லொணாத துன்பம் பயப்பதாகும். உயிரொன்றிய நேய முடையாரான் ஒருவர் இறப்பின் மற்றொருவரும் உடனிறத்தல் உண்டு, இவ் வரிய செய்யுளில் அதக்கைய உணர்வு படைத்த அமையாரொருவரின அன்பின் செயல் வருகின்றது]

பலசான் றீரே! பலசான் றீரே!
செலகெனச் சொல்லா தொழிகென விலகும்
பொல்லாச சூழ்ச்சிப் பலசான் றீரே!
அணிலவரிக கொடுங்காய வாள்போழந திட்ட
காழ்போல நலவிளர் நறுநெய தீண்டாது
அடையிடைக கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளை சாந்தொடு புளிப்பெயது அட்ட
வேளை வெந்தை வலசி யாகப்
பரலபெய பள்ளிப் பாயினறு வதியும்
உயவற பெண்டிரேம் அலலேம் மாதோ;
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டமம்
நுமக்கரி தாக்கு திலை, எமக்கெம்
பெருந்தோட கணவன் மாய்ந்தென, அருமபற
வள்ளிதழ் அவிழந்த தாமரை
நள்ளிரும பொய்கையுந தீயுமோ ரற்றே.

—புறநானூறு, ௨௪௬.

பொங்கும் உணர்வுடன் இப்பாட்டு இப்பறப்பப் டிருக்கின்றது உணர்வு எழுந்த நேரமும் பாட்டு எழுந்த நேரமும் ஒன்றே எழுந்த அவ்வுணர்வுக்கு ஒரு வடிவங்

கூறவேண்டுமானால், இப் பாட்டையே அதன் வடிவமாகக் கூறலாம்.

பூதப் பாண்டியன் என்னும் பாண்டிநாட்டு மன்னன் இறந்தவிட்டபோது, அவனுக்குப் பட்டததுத தேவியா தான அமமையா, தங் கணவரைப் பிரிந்து பின் உயிரவாழ மாட்டாமல், அவருடம்பை எரித்தஈமத தீயிலேயே தாழ்ம உடன் பாய்ந்து உயிர்துறக்க ஒடினா. இத் திடுக்கிட்ட நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அருகிருந்தோர் அஞ்சி நடுநடுங்கி, அமமையாரை விரைந்து விலக்க முயன்றனர். அம் முயற்சி, ஆ, அவர் வீரவுள்ளத்தைப் பின்னும் பொங்கச் செய்து விட்டது. அமமையாரது உயிரின வடிவம் அப்போது தான எல்லாருக்கும் நனகு புலப்பட்டது. உணர்வுகள் பரந்து கவிதது வீறிட்டெழுந்தன அந் நொடியில், அப் பொங்கிய வீரவுணர்வுடன் இவ வரும்பெரும் பாட்டை ஓய்மெனக் கூறி, அமமையா உடனே தம் கருத்தை நிறை வேற்றிக்கொண்டனர்.

அந் நேரத்தில் தேவியாரின் உள்ளம், பரந்த கடல போலப் பெரிதும் விரிந்திருந்தது வீறுகொண்டெழுந்த அவ வுள்ளக்கடலின் பேரலையே இப் பாட்டாகும். கடலிலுள்ள பொருள்களை அலைகள் வெளிக் கொணர்ந்து வீசுவதுபோல, நமக்கு இப் பாட்டு அலை வீசும் அமமையா ருள்ளக் கருததுக்களும் பலவாம்; வீரம் தகுதியில்லாதவ ருடைய சொற்களை இகழ்ந்து ஒதுக்குதல், கவிதை யுள்ளம், புலமை, நிகழ்ச்சிகளை விளங்கக் கூறுந் திறம், தெளிவு, துணிவு, கணவரன்பு, ஐயபூதத் தன்மைகளையும் நிலைமாற்ச செய்வவல்ல பேராற்றல் வாய்ந்த முறுகிய உணர்ச்சி, அறம் முதலிய அவா உள்ளத்திறங்களும் இப் பாட்டின்கண் அங்கங்கும் மின்னுதல் காணலாம்

அமமையா, இப் பாட்டிலேயிற சிந்திய அரும் பெருங் கருத்துக்கள் வருமாறு :

அவா, தம்மை விலக்கியவரை நோக்கி, 'ஆ, இவரா பல குணங்களும் நிறைந்தவரென்று சொல்லப்படுகின்றவா'

எனத் தமக்குள் இழிவாய எண்ணிகொண்டு, அவ் விழிவு தோன்ற, 'ஓ, பல குணங்களும் நிறைந்தவரென்று சொல்லப் படுகின்றவரே! எம் கணவருடன் எம்மைச் 'செல்க' எனச் சொல்லாமல் 'தங்க' என விலக்குகின்ற தவறான கருத்தினையுடைய பல் சான்றீரே!' என்று ஆண்மையுடன் கூறி, அவரைப் பொருள்செய்யாது ஒதுக்குகின்றா.

பின்பு, கணவரைப் பிரிந்த பின்னும் உயிர்தாங்கிப் பல வகையான இழிந்த வாழ்க்கைத் திட்டங்களுடன் உழிர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குங் கைம்மைப் பெண்களுள் தாமும் ஒருவா அல்லா என்று சொல்லி, தமது மேம்பாடு இன்ன தென்பதை விளக்குகின்றா.

அதன்பின், 'இந்த ஈமச்சிதை நமக்கு அரிதாயிருக்கட் டிம. எமக்கு, எம் அருமைக் கணவன் மாயந்தனனாக, நிறைந்த தாமரைப் பொய்கையும் இத் தீயும் ஒரு தன்மையனவேயாம்' என்று அந்நேரத்திற் றேனறிய உண்மையான உணர்வினையே வெளிப்படுத்தி, பொருளின் தன்மைகள் உணர்வின் தன்மைகளினவழி நிலைமாறி அமையும் என்னும் ஒரு பேரியல்பினையும் அறிவுறுத்தி முடித்தா.

உணர்வு வீறினால், பின் அதனமுன இவ்வுலகவியல்புகள் எமமட்டு? எனனும் அருப்பேருண்மை, அமமையாரா சொல்லாலும் செயலாலும் நனகு விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை —பல - பல குணங்கள், சான்றீர் - கிரம்பினீர், சான்றீரே - கிரம்பினீரே. இவ்வனம் சொன்னது இழிவு கருதி, அவ்விழிவு, மேலும் மிகுந்து தோன்றுதற்கு முழுமுறை வந்தது. குழ்ச்சி - எண்ணம், இங்கே பலவாறும் எண்ணும் எண்ணம். கைம்பெண்கள் தம் உணவுக்கு நெய்யே தொடக்கூடாதாம். நல்ல நெய் எப்படியிருக்கும் என்பதை இங்கு அமமையாரா 'அணில வரி நறு நெய்' என்பதனால் நனகு விளக்குகின்றா அதன் பொருள், 'அணிப்பிள்ளையின் முதுகுவரிபோல் வரிகளையுடைய வளைந்த வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்து இட்ட விதையையப்போல மிக்க வெண்ணிறமாயிருக்கும் நல்ல நெய்' என்பது. அமமையாரா, இயல்பான கவிதைபுள்ளத்தினால் அந் நேரத்திலும், நெய்யின் இயல்பை இவ்வனம் விளக்கினா. இன்னும், அக் கைம்

பெண்கள், நீர் ஊற்றி வைத்திருக்கும் பழஞ் சோற்றை வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் கையாற் பிழிந்து இலையிற் போட்டிருக்க, அங்ஙனங் கிடந்த அப் பிண்டத்தையே உண்ணவேண்டுமாம் அடை - இலை ; அநதப் பழஞ்சோற்றுகருக் கறியாகக் கொள்ளத்தக்கவை, வெள்ளெள்ளை அரைத்த துவையலும், புளி கூட்டி வதக்கிய வேளைக்கீரை வெவியலும் , இலையே உணவ சாரத - அரைத்த விழுது. அட்ட - இருகு, வதக்கிய வெநகை - வேகவைக்கப்பட்ட பொருள்; அஃதாவது, தீயில் வெநத பொருள் என்பது வலசி - உணவு ; இனி, அவாஃருக்குப் படுக்கை, சிறு சிறு பருக்கைக் கறிகள் இடப்பட்டிருக்கும் சொற் சொற்பான தரையேயாம் அதில் அவர்கள், பாயம் இல்லாமல் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கைம்பெண்ணுக்கு உள்ள உலக வாழ்க்கை இவ்வளவே. பள்ளி - படுக்கை, இன்று - இல்லாமல், வதியும் - உயிரவாழும். இந்நிலையிலுள்ள பெண்கள் வருத்தஉருவமா யிருப்பார்கள். அதனால் இங்கே 'உயவற் பெண்டிர்' என வருகின்றது உயவல் - வருத்தம். பெண்டிரோம் அல்லேம் - அதற்கைய பெண்டிரைச் சோந்தேம் அல்லேம் மாது ஒ - பொருளில்லை , அசை பெருங் காடு - பெருமையுடைய காடு, சுடுகாடு. பண்ணிய - செயத், கருகோடு சுமம் - கரிய கட்டைகளாலான பிண்படுக்கை. தில்ல எமக்கு - விருப்பமுடைய எமக்கு தில் - விருப்பக் குறிப்புடையது 'பெருந் தோட கணவன்' என்றது, அவன் வீரன் என்பது காட்டும். மாயந் தென் - மாயநதானை அரும்பே இல்லாதபடி எல்லாம் மலாநது விட்ட தாமரைப் பொய்கை என்பதற்கு, 'அறம்பற்' என்று வந்தது தாமரையின் இதழ் வளமானவை என்பதற்கு, 'வள்ளித் தழ்' என்று வந்தது நீர் நிரம்பிய அகலமான குளம் என்பதற்கு, 'நள இரு பொய்கை' என வந்தது நள - செறிவு , அது, நீர் நிரம்பியிருத்தலாக் காட்டிற்று இரு - பெரிய , என்றது, அகலம் பொய்கையும் தீயும் என்றது, பொய்கையின் தண்ணீரும் சிதையின் வெநதீயும் என்பதற்கு ஓர் - ஒரு தன்மை , அற்று - அத் தன்மையது , ஒரு தன்மையைப் போன்றது , ஒரு தன்மையது என்பது கருத்து (கக)

ஆண்பெண் தொடர்பிலுள் உண்டாகும் அன்புள்ளம்

[வாழ்க்கையின் எல்லை தன்னளவ கருதா அருளுள்ளப் பெருநிலையிற் சென்று முடிக்கின்றது. ஆண்பெண் தொடர்பில் அப் பெருநிலை அருமபுகின்றது. இச்செய்யுளில் ஓர் அழகிய உவமையுடன்

இவ் வுண்மை நனகு காட்டப்படுகின்றது. இதனால், ஆண் பெண் தொடர்பின் பயன இனிது விளங்கும்.]

சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென நெண்ணிப்
பிணைமான இனிதுண்ண வேண்டிக—கலைமாத தன்
களளத்தின் ஊச்சும சுரமெனபா காதலர்
உள்ளம படர்ந்த நெறி.

—ஐந்திணை ஐம்பது, ௩௮

இப் பழைய பாட்டில் ஓர் இனிய கருத்து வெளிப் படுகின்றது.

உலகத்தில் 'பொருள்' 'பொருள்' என்று எல்லாரும் பொருள் தேடுகின்றார்கள். அப் பொருள் முயற்சியே ஒரு பெரிய பாலுவனதான். அதில் இடையூறுகள் பல உண்டு. ஆண் பெண் தொடர்பு அவற்றிற்கு ஆறுதலும் இன்பமும் அளிக்கின்றது. பொருளுக்காகச் செய்பும முயற்சியே வாழ்க்கையில் பெரிதாயிருக்கின்றது. பயன சிறிதுதான். பெரிய பாலுவனத்தில் எங்கோ அருமையாகவே நீர்ச்சுனை களும் கனிமரங்களும் காணப்படுகின்றன.

கிடைக்கும் சிறுபொருளையும் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடி நுகராவிட்டால், அவ்வளவு முயன்றும், வாழ்க்கையில் அனபு ஊறநெடுப்பதற்கு வழியில்லை. ஆண் பெண் தொடர்பினால் உள்ளத்தில் அனபு ஊறுவதற்குப் பல வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

ஒரு பாலுவனம், அதில் ஒரு சுனை. சுனையில் நீர் குறைவாயிருக்கின்றது. 'நீர்' 'நீர்' என்று கானல் நீரைத் தாவி இரண்டு மான்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் அலைந்து, பின்பு, அச் சுனை யருகில் வந்தன.

இரண்டும் விடாயுதீரக் குடிப்பதற்கு அந்த நீர் போதா தென்று தோற்றிற்று. ஆண் மானுக்குப் பெண் மாணக் காக்கும் பொறுப்புணர்ச்சியும் அன்பும் எழுந்தன. பெண் மாணே அந்த நீர் முழுதுங் குடித்து இன்புறவேண்டுமென்பது அதன் எண்ணம்.

ஆனால், தான் நீர் குடியாவிட்டால் பிணை மானும் நீர் குடியாது. ஆதலால், ஆண மான் ஓர் உததி செயதது. தானும் நீர் உற்ருசுவதுபோல நீரில் வாயை வைத்துக் கொண்டு களளததனம் செய்யவேண்டும் என்று அது தீர்மானித்தது. அங்ஙனமே 'களளத்தின்' நீர் 'ஊச்சி' அன்பு காட்டிற்று இந்த அன்பின செயலால், அநதக கலைமான, தான் பட்ட கானல் வெப்பத்தின் துன்பமெல்லாங்கூட மறந்துவிட்டது. ஆண பெண் தொடர்பால் எவ்வளவு ஆறுதலும் இன்பமும் !

தலைவியைப் பிரிந்து, காதலன் தன் உள்ளத்தால் விரும்பிச் செல்லுங் காட்டு நெறியில் இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தால், அவனுக்குத் தன் தலைவியினிடத்தில எவ்வளவு அன்பு ஊறநெடுகும் !

“சுனைவாயச சிறுநீரை இங்ஙனம் இரண்டுக்கும் எய்தாது என்று எண்ணி, கலைமா, தன் பிணைமான இனிது உண்ண வேண்டிக் களளத்தின் ஊசசும சுரமே, நம் காதலர் உள்ளம் படாநத நெறி என்பா, ஆகவே தலைவா அது கண்டு விரைவில் வந்துவிடுவா” என்று, பிரியில் இருக்கும் தலைவிக்கு அவள் தோழிமார எடுத்ததுக காட்டுகிறார்கள். அவளும் ஓர்ளவு ஆறுதல் கொள்கின்றாள்.

குறிப்புரை — சுனைவாய - சுனையில் ; அதாவது, சுனையில் உள்ள எனபது எய்தாது என்று - போதாது என்று பிணைமான - பெண்மான, கலைமா - ஆண்மான. மா - இங்கே, மான் என்று குறிக்க வந்தது 'கலைமா, தன் பிணைமான இனிது உண்ண வேண்டி' என்று சோதத்துக்கொள்ள வேண்டும் உள்ளம்படாநத நெறி - மனம் வீரம்பிச சென்ற வழி. (கௌ)

உண்மைக் காதலுக்குச் சாதிவேறுமை இல்லை

[இனம் எனபது பிறப்பை யொட்டியதே எனத் தீர்மானித்தல் பொருந்தாது அது பெருமபான்மை மனப்பண்பை யொட்டியது. இனம் அதற்கு ஓர்ளவில் துணை செய்தல் நேரலாம். ஆயினும் முச்சன்மை மனப் பண்பாதலின், அஃதொரு மிடத்தில் ஏனை வேறறுமைகள் நிலைக்க மாட்டா. சிறுமியாகட்கும

இவ் வுண்மை பொருநதுதல் உண்டு. இதனால், மனச்சிறப்பு
மாட்சிமைபபட்டுப் பிறவி மேனமையுறும்]

மன்றப் பலவின சுளைவினை தீமபழம் ,
உணடுவநது மநதி முலைவருடக—கன்றமர்நது
ஆமா சுரககும் அணியிலை நாடனை
யாமாப் பிரிவது இலம்.

—ஐந்தினை எழுபது, ச.

“யாரும், தம் இனத்துக்கு ஆதரவு செய்வது
இயற்கை. ஒரோவொருகால மக்கள், பிற சிறையிராகடகு
உதவி செய்வதாயிருந்தாலும், பிறவுயிரிகள் தம் இனமல
லாதவற்றிற்கு அங்ஙனம் உதவி செய்வதென்பது பெரும்
பான்மையும் இல்லை.

ஆனால், நம் தலைவனுக்கு உரிய மலைநாட்டில் என்ன
கிகழ்கின்றது தெரியுமா? பலருந் தங்குவதற்குரியதொரு
பொதுவிடத்தில் பலாமரங்கள் இருக்கின்றன அவற்றில்
சுளைகள் முதிர்ந்த இனிப்பான பழங்கள் நிறைய உண்டு.
அவற்றை, மற்றவர்களுக்கு அஞ்சாமல் தாராளமாக வநது
குரங்குக குட்டிகள் உண்ணுகின்றன உடனே அவற்
ற்றிரு நீர் வேட்கை உண்டாகின்றது. அக் குட்டிகள்
சிறிதும் வேறுபாடு கருதாமல், பக்கத்தில் புலமேயநது
கொண்டிருக்குங் காட்டுப் பசுக்களிடம் போய் அவற்றின்
மடிகளை வருடுகின்றன உடனே அப் பசுக்களும் வேறு
பாடு கருதாமல் தம் கன்றுகளைப்போலவே வீருப்பிப் பால்
சுரநது அம் மந்திகளை உண்பிக்கின்றன. இங்ஙனம் நம்
தலைவனது மலைநாட்டில் சிறையிராகடகத் தமக்கு இன
மல்லாத பிறவுயிராகடகு அருள் செய்வனவாயிருக்கின்றன.
அதற்கைய அழகிய மலைநாட்டாயிருக்கின்றன நம்
தலைவன்!

அவன் நாட்டுச் சிறையிராகளே அங்ஙனமிருத்தலால்,
அவனும், நம்மிடம் ஏதொரு வேறுபாடுங் கருதாமல் அருள்
செய்து வருகின்றன. ஆதலால், அதற்கைய அன்பனை எப்
போதும் யானாகப் பிரிவதென்பதே இல்லை” என்று தலைவி

தன தலைவனமேல அனபு மிகுநதபோது தானாகவே அவ வனபின மிகுதியால் தன தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லு கின்றாள்.

குறிப்புரை :—மனறு - பொதுவிடம் ; கன்று அமாநது - கன றைப்போல வீருமபி, ஆமா - காட்டுப் பசு அணி - அழகு தலைவ னும யானும் ஒருங்கிருக்கும்போது, எத்தனை விரைவிலும் எத்தனை இடரிலும் யானாக அவனைப் பிரிந்து வருவதில்லை என்பது கடைசி அடியின் கருத்து (கஉ)

திருமண நிகழ்ச்சியின் முதன்மை

[மக்கட்பேறு, உலக வளாச்சிக்கும் வாழ்க்கை வளாச்சிக்கும் இன்றி யமையாதது அது நிலைத அனபு வாழ்க்கையினாலேயே அருமபுதற்குரியது மக்களைத் தகுதியாக வளாக்கும் வாழ்க்கை யமைப்பினைப் பெறுதலா, மக்கட்பேற்றற்றகு உரியல்லா]

முருகுவாய முட்டாழை நீணமுனைப்பாரப் பென்றே குருகுவாயப் பெய்திறை கொள்ளா—துருகியிக இன்ன வெயிலசிற காலமறைக்கும் சோப்ப ! நீ மனன வரவு மற.

—திணைமலை நூற்றைம்பது, ஈசு.

மறைவில் எவ்வளவதான காதலிருந்தாலும், பலரும் அறியாத திருமணஞ் செயதுகொண்டு ஒழுங்கான வாழ்க்கை யில் அமையுப நிலை வந்த பின்னே, அக காதல, நிலைபெற்ற வொழுககமும் அமைந்த இன்பமுந் தரும்.

தலைவனுந் தலைவியும் உயிராக்குயிராகத்தான காதலிக் கிறார்கள். இவர்கள் காதல, இன்னும், பிறாக்குத தெரி யாத நிலையிலேயே இருக்கிறது. தலைவனையும் தலைவி இடை யிடையே காண நோகின்றது. ஆயினும் இது வாழ்க்கை யாகுமோ ? தலைவன் இங்ஙனம் வந்துபோவதுதான் நிலைத்த வரவாகுமோ ?

தலைவியோ மகவுபெற்று வளாதது வாழ்க்கை நடத் தும பருவம் உடையவளாயிருக்கிறாள். மகளிர்க்குக்

குழந்தை இனபம் மிகவும் பெரியது தம் கையிற குழந்தைகள் காண்பதும், அவற்றோடு கொஞ்சிக் குலாவி உணாவு ஊட்டுவதும், தாம் உண்ணாமலே அவற்றிற்கு உணவு ஊட்டுவதும், அவற்றிற்கு ஓர் ஊறும் நேராதபடி ஒரு மலாபோலப் பாதுகாததுப் போற்றுவதுமே அவர்கள் வாழ்க்கையியல்பாயிருக்கிறது. அவர்கள் உலகமே அது. தலைவன திருமணஞ் செய்துகொண்டு நிலைத்த இனப்பவாழ்க்கையை மேலின பின்பன்றோ தலைவி, இவ்வினப்பங் காணலாம்.

ஒரு நாள் தலைவன வந்தான். அவன் ஊர் கடலோரத்தில் இருந்தது. நெய்தல் நிலம் எனப்பது அது. அந்நிலத்தத் தலைவனுக்குச் 'சோப்பன்' எனப்பது பெயர். ஆதலால், தோழி அவனை நெருங்கி, 'சோப்பனே!' என்றாள். தலைவன அவள் ஈயமொழியை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான்.

அவள், 'நீ இங்ஙனம் நிலையிலாமல் வருகின்ற வரவினை மறந்துவிட்டு, நறுமணம் வாய்ந்ததுள்ள முள்ளுள்ள தாழையின் நீண்ட வெண்மொக்கை, குருகு தனது குஞ்சு எனறே நினைத்துத் தான் கொண்டுவந்த இரையை அதன் வாயில் பெய்து, அஃது உண்ணாமையால் தானும் இரை கொள்ளாமலே மிகவும் மனமுருகி, சுருகின்ற வெயிலைத் தனது சிறகால் அதன்மேற் படாதபடி மறைத்து நிழல் செய்து வாழும் கடற்கரையையுடைய தலைவனல்லனோ நீ!' என்றாள்

தோழியின் கருத்தைத் தலைவன தெரிந்துகொண்டான். அவன் தனக்குத்தானே நினைக்கிறான் 'அக்குருகு போலக் குழந்தையின்பங் கொள்ள எனக்குமட்டும் விருப்பமில்லையா? தலைவியைப் பிரியமுடியாமையாற்றானே, திருமணச்செல்வுக்காகவும் வெளியே போய் பொருள் தேடக் கூடாமல் தவிக்கிறேன்'

குறிப்புரை — முருகு - நல்ல மணம் அருமையாய் அமைந்திருப்பதனால், 'வாயத்திருக்கிறது' என்னுங் கருத்தில் 'வாய'

என்றா பாபபு - பறவையின குஞ்சு குருத - நாரை. இனனா -
இனியதல்லாத, நடுபகல நேரம் எனபதற்கு 'இனனா வெயில்'
என்றா மனனா - நிலையிலலாத, நிலையிலலாத வரலீன மறந்து
விடு என்றமையால், நிலைத வரவுக்கு இடமான திருமண வாழ்க
கைக்கு இடஞ்செய என்றாளாயிற்று (கக)

10 அறிவின்பம்

கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் அழகு

[அறிவின்பம், துன்பத்தையும் இன்ப நினைவாகருந திறம் படைத்தது.
அறியாமையைப் பற்றிப் பேசினும் அறிவின்பமாகப் பேசுவல்
லது அறிவு இசு செய்யுளில் சிறுமி யொருத்தியின் பேதை
மைத தன்மையே பேசப்படுகின்றது ஆனால், பேசும் அறி
வியலபு, கருத்துக்களை இனிமையாகப் புலப்படுத்தி இன்பம்
விளைக்கின்றது]

பிறந்த தமரின பெயாந்தொரு பேதை
பிறங்க லிடையிடைப் புகுபுப் பிறழ்ந்து, 'யான
வந்த நெறியும் மறந்தேன், சிறந்தவா
ஏள ஓஓ' எனவிளி ஏறாடிகக,
ஏள ஓஓவென றேலா அவவிளி,
அவவிசை முழையேற்று அழைப்ப, அழைத்துழிச்
செலகுள ஆங்குத தமாககா னாமை
மீட்சியுங் கூடக்கூட மேவு மடமைத்தே ,
வாழ்த்துவப்பான குன்றின் வகை.

—பரிபாடல், கக ௫௮-௬௬.

முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம்
என்னும் மலையின் செறவு முதலான அழகை இப் பாட்டு
வெளிப்படுத்தும் முறை கவாச்சியாயிருக்கின்றது.

எல்லாரும் விழாவுக்காகத் திருப்பரங்குன்றம் போனாள்
கள். அங்கே, ஒரு பேதைப் பருவத்துப் பெண், தான்
பிறந்த சுற்றத்தாரினின்றும் நீங்கி, காட்சி கிருப்பதிறை

கறபாறைகளின் இடையிடையே போய வழிதப்பி, 'யான் இப்போது வந்த வழிதானும் மறந்துவிட்டேனே; ஏ, எனக்குச் சிறந்தனிரான உறவினரே, ஒ, உறவினரே' எனக் கூவி, அழைத்தலை எழுப்ப, அங்குள்ள மலைவளைவுகள் அவள் அழைத்தலை ஏலாமல், ஏ ஒ என்னும் அவள் ஓசையை மட்டுமே ஏற்று அங்கங் மே தாழ்ம எதிரொலி செய்து அழைக்க, அதனை உறவினரே அழைக்கின்றனரென்று கருதி எதிரொலி அழைத்த இடங்களிலெல்லாம் செலகுவாளாய், அங்கங்குந் தன் உறவினரைக் காணாமல், திரும்பிவந்த இடங்களிலும் மீண்டு மீண்டும அவள் கூவுதலைப் பொருந்த, இவ்வாறு இச்சிறு பருவத்தோடு அறியாமைத் தன்மையை உடையதாயிருந்தது, அன்பாக்கள் வாழத்தனை மகிழ்வானான முருகக் கடவுளினது திருப்பரங்குன்றத்தின் இடவகைகள்.

குறிப்புரை — தமரின் - சுற்றத்தாரிடமிருந்து பெயர்ந்து - நீங்கி பேதை - பேதைப் பருவத்துப் பெண். பிறங்கல் - மலை; இங்கே மலைப் பாறைகள் பிறழ்ந்து - தவறி, வழி தவறி விளி - அழைத்தலை ஏற்பிக்க - எழுப்ப ஏலா அவ விளி - அவ விளியை ஏலாமல் அவலிசை - அந்த இசை அழைத்துழி - அழைத்த இடத்தில். செலகுவள் - செல்லுவாளாய் மீட்சியும் - திரும்பி வந்த இடத்தும் கூ - கூவுதல். மேவும் - பொருந்தும் மடமைத்து - மடமையை யுடையது உவப்பான - மகிழ்வான (கஃ)

புலவாக்கின் புதுமொழி கேட்கும் நாகரிகம்

[உடம்பின் வளாச்சி உணரலின் வளாச்சிக்காகவே நிகழ்கின்றது. உடம்பின் நலத்தைச் செல்வ வளம் வளாக்கும் உணரலின் நலத்தை அறிவவளமே வளாக்கும் அறிவுவளம் உடம்பின் வளாச்சிக்கும் இடஞ்செய்கலுண்டு ஆதலால், அறிவுவளமிகக் பலவா பெருமக்கள், ஏனைச் செல்வரினும் உலகுக்கு இன்றியமையாதவா ஆவார். உலகம் அதனை அறிந்து பயனுறுவதாக!]

பொதுமொழி பிறர்க்கினறி முழுதாளுஞ் செல்வாக்கு மதிமொழி இடல்மாலில் வினைவர்போல, வலலவர்

செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
முதுமொழி நீராப் புலனநா உழவர்
புதுமொழி கூட்டுணனும புரிசைசூழ புனலஊர்.

—கலித்தொகை, சு அ க-ஞி.

அறிவினால வரும் இனபம உயாந்த வகையைச் சோந்
தது. புலவர்கள் அவ்வினபம தரக்கூடும் அவர்கள்
அதனைப் பயிர்செய்ய வல்லவர்கள். அவர்களுக்கு அவா
கள் காதுகளே நிலம்.

அக காதுகளாகிய நிலம் எப்படிப்பட்டவை என்பது
இப் பாட்டில் முதல மூன்றடிகளால் விளக்கப்படுகின்றது.
இந்த நாடு பிறாக்குப் பொது எனலும் சொல் இல்லாத
படி முழுமையும் ஆளுகின்ற பேராசார்களுக்கு அறிவு
மொழி+னை அறிவுறுத்துகின்ற இயல்பினைபுடைய அமைச்சா
களைப்போல, இப் புலவர் பெருமக்களுக்கும் அவர்களுக்
காசிரியராயிருந்த நூலவல்ல சான்றோர்கள் பொல்லாச்
சொற்கள் இடையிற புகுதாதபடி நீக்கி நல்ல சொற்
களையே அவர்கள் காதுகளிற் பெய்திருக்கிறார்கள். புலவர்
களின் காதுகள் அதற்கைய தீது நீங்கிய காதுகளாகும்.

அங்ஙனம் புலவர் பெருமக்கள், அக காதுகளே நில
மாக, பழைமைதொட்டுவரும் பிற சான்றோர்களின் நூல்
அறிவுகள் நீராக, அறிவுசிறந்த நாவாகிய ஏரினால ஆழ
உழுது புலமைப் பயிர் விளைதது இனபம ஊட்டுபவர்களா
யிருக்கிறார்கள்.

மதில் சூழ்ந்ததும் வையை நீரின வளம் வாய்ந்தது
மான மதுரை, அதற்கைய புலவர் பெருமக்களின் புதுப்
புதுக் கருத்துக்களையுடைய புதிய புதிய செஞ்சொன்
மொழிகளைக் கொள்ளுகொண் டுண்ணும் ஊராயிருக்
கின்றது!

அவ்வளவு அறிவின்பந் துயக்கும் ஊரிலுள்ள தலை
வரே என்று தலைவி அழைக்கும்பிடத்தில் இது வருகின்றது.
இது, தலைமகனுக்கு எவ்வளவு சிறப்பு!

நாட்டில் மக்களில் ஒரு சிலர் அறிஞர்களாக விளங்கி, உயர்ந்த புதுப்புது கருத்துகளை உழவாக்கப்போல முயன்று பரிசீலிப்பது மறவர்களுக்கு உதவுவது, சிறந்த உணர்வுநடைமுறையாகும். உலக மக்களுக்கு இங்ஙனம் உணர்வை விளைத்தளிக்கும் பெரும் பொறுப்பு எஞ்ஞான்றும் புலவர் பெருமக்களுக்கு உரியது. இப் புலனார் உழவா கைமடங்கின, மறவர்களுக்கு உலகத்தில் இன்ப வாழ்க்கை யென்பது இவ்வே வேந்தர் தம் பலகுடை நீழலும் புலவாதம் நாவசைவிலேயே நிலைபெற்று நிற்கின்றன. ஆதலால், நாட்டில் தலைவராயிருப்போர், புலவர்கள் செயலை நன்கு நடைபெறச்செய்து, அவர் தம் புதுமொழி கேட்கும் நாகரிக முடையராய் வாழ்வதற்குரியவராவர். தலைவி இக் கருத்தையே கூறத் தலைமகனைச் சிறப்பிக்கின்றன.

அறிவிற்பத்தைச் சிறந்த செஞ்சொன் மொழிகளாற குழைத்து ஊட்டுவோர் புலவரையன்றி வேறு யாருளர்?

குறிப்புரை — இடல் - அறிவுறுத்ததல் எனனுங் குறிப்பையுடையது மால் - தன்மை. வினைவா - செயலாளர், அவர், அமைச்சர் செதுமொழி - கெடுமொழி சீத - போக்கிய செறு - நிலம் முது - பழைய, முதுமொழி - முன்னோ செய்யுட்கள். புலவர் - அறிவு சிறந்தவர் புது மொழி - புதிய கவிதை. கூட முண்ணம் - கொள்ளுகொண் முண்ணம் பரிசை - மதில், (கடுக)

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

பாட்டு	பககம்	பாட்டு	பககம்
அகனஞாலமவிளக	ச	காமமஒழிவதாயினும்	கஞ்சு
அட்டியுனனே	நக	காமமகாமம் நினைப	கஉசு
அருளும்அன்பும்	அ	காமமகாமம் துணங்	கஉந்
அளிதோதானேபா	க0க	காயநெலஅறுததுக	சக
அறன்கடைப்படா	கஞ்சு	கிழவாஇன்னோ	ந
அறுகுளத்துகுத்தும்	க0டு	குரங்கினதலைவன	கசுச
அனலாவாழிவேண	உ0	குளிரும்பருவத்தே	கசுசு
ஆயாமகனயின்	கசுசு	குன்றக்கூறவன்	கசுஉ
ஆளவினேககெழுந்த	கசஅ	கெடுக்கிறதை	கக0
ஆறறுதல எனபது	எக	கொண்கண்பிரித	கடுக
இமமைச்செய்தது	எந	கொலையலவேழம்	உந்
இரவலாபுரவலை	ககக	கொலைகடிந்தும்	கடுஉ
இருமூன்றெய்திய	சுச	சார்பலலின்	உஉ
ஈனறுபுறநகருதல	ககச	சிலம்பினவெதிரத	கந்நு
ஈஎனஇரத்தல	உ0உ	சிறுகருமபிடவின்	கஎ0
உடையனயின்	நுநு	சிறுகுடியீர	எ0
உண்டாலஅமம்	அக	சீரைதைஇய	நக
உள்ளதுசுதைப்போர	சுஅ	சுனைவாயச்சிறுநீரை	உ0க
உள்ளுதற்கினிய	கநஎ	செந்தாமரைமலருஞ்	கந
உற்றுழிஉதவியும்	சஎ	செய்குவனகொல்லோ	க0
எக்காஇடுமணல	கஉ	செலவாரலலா	உஉ0
எந்தைவாழி	எஅ	செவ்வரைச்சேககை	கஅ
எழுதரும்தியம்	கஉஎ	சென்றோமுகப்ப	கசுஎ
எறித்தருகதிர	கடு	சேவடிபடரும்	நக
ஒண்தொடிஅரிவை	கநக	தணுதழுவாத	கச0
ஒருநாளசெல்லலம்	கஎஅ	தீயினுள்தெறலீ	க
ஓர்தில நெய்தல	ககக	தெண்கடலவளாக	கஅசு
ஒங்குமலைப்பெருவில்	சந்	நகுதககனரே	கடு
கூடல்கிளாந்தனன	ககஉ	நாமபெழுந்தலறிய	க0க
கண்ணுறநெய்தல	கந	நறுவடிமாஅத்து	கசு0
கல்லோபுறவில்	எ	நாடலசானரோர	ககநு
கழிந்ததுபொழிந்தென	ககசு	நாடாக்கொன்றோ	கஅநு

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

உகக

பாட்டு	பககம்	பாட்டு	பககம்
காளிடைப்படின	கௌச	மரையாமரலகவா	கௌஉ
நிலத்தினுமபெரிதே	கௌ	மன்றப்பலவின்	உகக
நிலந்தொட்டுப்புகாரா	கௌஉ	மீனஉணகொக்கின்	கௌச
நிலம்புடைபெயரினும	கௌஅ	முருகுவாயமுட்டாழை	உகௌ
நினகுணமள திராகொண	கௌரு	முளிதயிரிசைநத	உௌ
நினநயநதுஉறைநரக	ௌரு	மேலலவநதுஎன	கௌஅ
நின்னேபோலும	கௌஅ	மெலலியலரிவை	கௌக
நெய்தலஇருங்கழி	கௌச	யாணடுபலவாக	அௌ
நெல்லும உயிரனறே	ௌரு	யாதுமஉளரே	கௌக
படைப்புப்பலபடைததுப	ௌரு	யாயமஞாயும்	கௌஅ
பலசான கயலமுள்	கௌச	யாயேகண்ணினும	கௌரு
பலசான செலகெனச	உௌரு	யாவதுமஅறிகிலா	கௌச
பாணாமுலலை	ௌௌ	வழிபடுவோரை	சௌ
பாவைவிளக்கின்	ௌரு	வாழ்கநின்வளனே	ௌௌ
பிறநததமரின்	உௌச	வாழிஆகன படைவா	உௌ
புதலவறகவைஇயின்ன	ௌௌ	வாழியாத ஏ வேநது	கௌக
பூஇடைப்படினும	கௌௌ	விளைபதச்சீறிடம்	அௌ
பொதுமொழிபிறாக	உௌரு	வினையேஆடவாகரு	கௌ
யிந்திக்காதலன்	உௌ		

கழகப் புலவர்

தீ நு. இ ள வ ழ க னு ர்

தோகுததும் ஆயநதும்

இயற்றியவை

சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு

2-ம் பாகம் ரூ. 3 - 0

ஷெ 3-ம் பாகம் ரூ. 3 - 0

பண்டைத் தமிழா

இன்பியல வாழ்க்கை

விளக்கப் படங்களுடன் ரூ. 2 - 8

பண்டைத் தமிழா

பொருளியல வாழ்க்கை

விளக்கப் படங்களுடன் ரூ. 2 - 8

சங்கநூற் கட்டுரைகள்

முதற் பாகம் ரூ. 1 - 4

சங்கநூற் கட்டுரைகள்

2-ம் பாகம் ரூ. 1 - 8

சைவ சீததாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் ஸிமிடெட்,

6, பவழக்காரத தெரு, சேனளை
